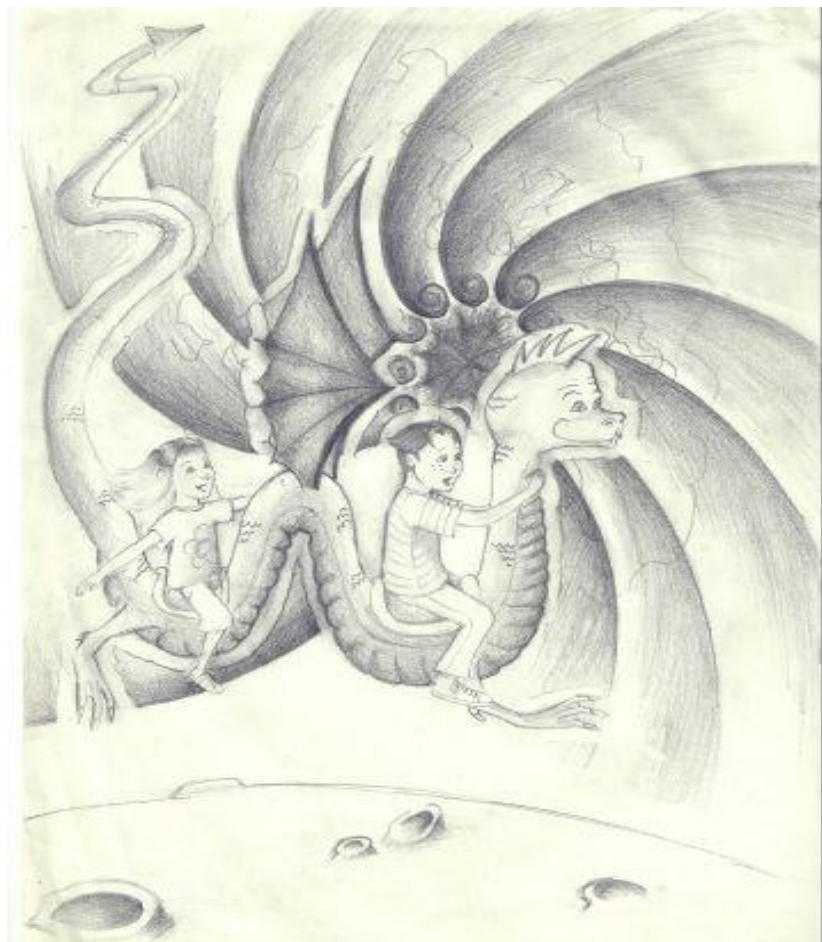

Η εξαφάνιση του χρόνου

Περιπέτεια στον πλανήτη ΩΡΑ

Βασίλης Κανίδης

Στον Γιώργο και στην Ερμιόνη

Εικονογράφηση Γεωργία Λαζάρου.

3^η ΜΕΤΑΦΟΡΑ

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

«... Όταν ο δεύτερος ήλιος θα φανεί στον ορίζοντα, τότε θα έχετε φτάσει!»
Με αυτά τα λόγια ο Αφού, καβάλησε βιαστικά την σαύρα του και χάθηκε πίσω απ' τους αμμόλοφους, αφήνοντας πίσω του μικρά σύννεφα κόκκινης σκόνης. Σαν να ήθελε να δραπετεύσει εκείνη την στιγμή, σαν να τον τρώμαζε κάτι.

Η Ηλέκτρα κοιτάζοντας αμίλητη πέρα απ' τους αμμόλοφους, δεν μπορούσε να πιστέψει σε τι περιπέτεια είχαν μπλεχτεί.

Ο Γιάννης κοίταξε άλλη μία φορά το σημείωμα, που έγραφε.

«... Να έρθετε μόνοι σας!»

Η ώρα ήταν,μα δεν ξέρανε τι ώρα ήταν, δεν ξέρανε τίποτα για τούτο τον πλανήτη που τόσο απροσδόκητα είχαν βρεθεί. Είχαν καταλάβει βέβαια ότι ο χρόνος, δεν είναι ο ίδιος με αυτόν της γης, αλλά δεν ήξεραν την διαφορά.

-Πόση ώρα λες να έχουμε; Ρώτησε η Ηλέκτρα τον Γιάννη.

Ο Γιάννης κοίταξε το ρολόι του και της είπε.

-Δεν ξέρω, η ώρα εδώ, δεν είναι ίδια με αυτήν που ξέρουμε. Όμως αφού έχουμε αυτό το ρολόι, θα μετράμε με την ώρα που γνωρίζουμε.

Ο πρώτος ήλιος έχει ήδη ανατείλει. Ο Αφού, μου είπε ότι όταν ο ήλιος αυτός φτάσει πίσω από 'κείνα τα βουνά, τότε θα αρχίσει να φαίνεται ο δεύτερος ήλιος στον ορίζοντα, πίσω από το παλάτι του κακού βασιλιά Ωμέγα.

Ο ήλιος είναι περίπου στην μέση και το ρολόι μου δείχνει ότι πέρασαν περίπου 24 ώρες. Άρα έχουμε άλλες τόσες.

-Έχουμε μία μέρα, Ηλέκτρα. Μόνο που θα είναι η πιο δύσκολη μέρα της ζωής μας. Χωρίς βράδυ, χωρίς ύπνο, ίσως και χωρίς φαγητό.

Η Ηλέκτρα άκουγε τον Γιάννη χωρίς να μιλάει. Δεν ήξερε ακόμα αν αισθανόταν φόβο, ή αν αισθανόταν γενναιότητα και υπερηφάνεια, που αυτή και ο αδελφός της έπρεπε να σώσουν το σύμπαν από αυτήν την τρομερή καταστροφή.

-Γιάννη, πρέπει να γυρίσουμε πίσω. Οι νάνοι θα μας πουν τι πρέπει να κάνουμε, ας μη πάμε μόνοι μας.

-Θα πάμε. Είπε αποφασιστικά ο Γιάννης.

-Και μην τους ξαναπείς νάνους. Αφού ξέρεις ότι τσαντίζονται. Έλα ανέβα από πίσω.

-Πάλι εσύ; Αφού μου είπες ότι θα με αφήσεις να οδηγήσω και εγώ. Είπε με παράπονο η Ηλέκτρα ενώ προσπαθούσε να ανέβει πίσω από τον Γιάννη, στην σέλλα της μεγάλης γκρι σαύρας που χρησιμοποιούσαν σαν μεταφορικό μέσον.

-Βιαζόμαστε Ηλέκτρα, βιαζόμαστε, είπε ο Γιάννης και με ένα χτύπημα με τα δυο του πόδια,

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

έδωσε στην σαύρα να καταλάβει ότι πρέπει να φύγουν.

Καθώς η σαύρα, απομακρυνόταν κι άλλο από τον καταυλισμό των Τίκ, αυτούς που η Ηλέκτρα αποκαλούσε νάνους, και βυθιζόταν όλο και πιο βαθιά στην κόκκινη έρημο, το μυαλό των παιδιών βυθιζόταν σε σκέψεις.

Προφανώς και οι δύο σκεφτόντουσαν πώς ξεκίνησαν όλα.

Μα πώς ξεκίνησαν;

Ας τα δούμε από την αρχή.

Ο ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΑΙ Η ΗΛΕΚΤΡΑ

Ο Γιάννης και η Ηλέκτρα είναι δύο αδέρφια, που μένουν σε κάποιο προάστιο της Αθήνας.

Ο Γιάννης πλησιάζει τα 12 χρόνια, και η Ηλέκτρα είναι 10 και κάτι.

Μαζί, τα πηγαίνουν σχετικά καλά, αν και μερικές φορές, μαλλον αρκετές θα έλεγα, τσακώνονταν, σχεδόν πάντα για ασήμαντα θέματα.

Γενικά όμως οι δυο τους τα πηγαίνουν μια χαρά. Στο σχολείο και οι δύο, τα καταφέρνουν αρκετά καλά.

Η Ηλέκτρα που πηγαίνει στην πέμπτη δημοτικού, είναι ένα κοριτσάκι μικροκαμωμένο, με αθλητικό σώμα. Τα ξανθά της μαλλιά και τα γαλάζια μάτια της, σε συνδυασμό με το ναζιάρικο ύφος της, ήταν το χαρακτηριστικό, που από μικρή την έκανε

Κανίδης Βασίλης

πιο συμπαθητική και πιο χαϊδεμένη στους μεγάλους.

Της αρέσει να φοράει πολύχρωμα ρούχα, και με την ζωηράδα που την διακρίνει, σίγουρα δεν περνάει πουθενά απαρατήρητη.

Ο Γιάννης φέτος θα τελειώσει το δημοτικό, και ήδη το μυαλό του τριγυρίζει στην καινούργια ζωή που θα αντιμετωπίσει στο γυμνάσιο.

Ο Γιάννης είναι μελαχρινός, με ύψος λίγο μεγαλύτερο για την ηλικία του και πανέξυπνος.

Η σωματική του διάπλαση μαρτυράει ότι ασχολείται αρκετά χρόνια με τον αθλητισμό.

Όταν σε κοιτά με τα μελί μάτια του, δεν μπορείς να του αρνηθείς τίποτα. Στον Γιάννη αρέσει το μπάσκετ, ενώ το ποδόσφαιρο, με το οποίο ασχολούνται σχεδόν όλα τα παιδιά στην τάξη του, θα μπορούσαμε να πούμε ότι τον αφήνει αδιάφορο, αν και τα ψιλοκαταφέρνει όποτε τύχει και παίξει. Του αρέσουν οτιδήποτε έχει να κάνει με αυτά που οι μεγάλοι τα λένε extreme sports, και οι μικροί τα λένε περιπέτεια.

Η Ηλέκτρα είναι μάλλον καλύτερη από τον Γιάννη σε αυτό που οι μεγάλοι ονομάζουν δημόσιες σχέσεις, δηλαδή στο να πιάνει εύκολα παρέες και φιλίες.

Ο Γιάννης είναι λίγο πιο κλειστός τύπος, επιλεκτικός στις παρέες του με έντονες και απότομες αλλαγές στην διάθεση του.

Θυμάμαι την πρώτη φορά που τον είχαν στείλει οι γονείς του στην κατασκήνωση.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Την πρώτη μέρα είχε ξετρελαθεί, και την δεύτερη ήθελε να φύγει.

Οι γονείς τους, που τους αγαπούν πάρα πολύ, είναι συνηθισμένοι άνθρωποι, οι οποίοι κάνουν ότι περνάει από το χέρι τους για να περνάνε τα παιδιά καλά. Είναι δηλαδή αυτό που οι μεγάλοι ονομάζουν τυπικό δείγμα.

Πολλές φορές όμως, συνήθως όταν πρόκειται για θέματα του σχολείου, ή για θέματα συμπεριφοράς –όπως τα ονομάζουν αυτοί- γίνονται αυτό που οι μικροί ονομάζουν, ...σπαστικοί!

Και ο Γιάννης και η Ηλέκτρα αγαπούσαν τους γονείς τους πάρα πολύ. Εκτιμούσαν όλα όσα έκαναν γι αυτούς, και ήθελαν και αυτοί με την σειρά τους να κάνουν τους γονείς τους να είναι υπερήφανοι για αυτούς και να τους καμαρώνουν.

Η ΕΚΔΡΟΜΗ

Ο Γιάννης εκείνη την ημέρα ήταν πολύ εκνευρισμένος.

Είχαν πάει μία εκδρομή, την οποία την περίμενε πώς και πώς. Από μέρες σχεδίαζε πώς θα καταφέρει να κάτσει στο πούλμαν δίπλα με την Στέλλα.

Η Στέλλα είναι μία συμμαθήτριά του, όχι η πιο όμορφη μέσα στην τάξη, αλλά θα μπορούσαμε να πούμε η πιο αξιοπρόσεχτη. Είναι συμμαθήτρες από την πρώτη, και η Στέλλα, πάντοτε έδειχνε μία συμπάθεια στον Γιάννη.

Ο Γιάννης όμως, φέτος, αποφάσισε να της δείξει και την δική του συμπάθεια.

Θα πηγαίνανε λοιπόν στην Ακρόπολη. Θα την επισκέπτονταν και μετά θα έγραφαν μία εργασία για αυτήν.

Ο Γιάννης, την εργασία την είχε εξασφαλισμένη. Ο πατέρας του ο οποίος έχει τρέλα με την ιστορία, τον είχε βοηθήσει και την είχε κάνει μέρες πριν. Και τα είχε μάθει όλα νεράκι. Για τον Ικτίνο και τον Καλλικράτη, για τον Περικλή, τις Καρυάτιδες, το άγαλμα της Αθηνάς, όλα.

Άρα στην εκδρομή θα είχε όλο τον χρόνο να ασχοληθεί με την Στέλλα.

Άσε που μπορεί να την βοηθούσε και στην εργασία.

Η Στέλλα μόλις είχε αποκτήσει, δώρο από τους δικούς της για τα γενέθλια της, ένα

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

ηλεκτρονικό παιχνίδι χειρός. Από αυτά, που κανένας μεγάλος δεν θέλει να παίζει το παιδί του, αλλά όλοι τρέχουν να τους τα αγοράζουν στα γενέθλια ή στην γιορτή τους.

Άλλο πράγμα και αυτό. Να ξοδεύεις ένα κάρο λεφτά, για να αγοράσεις κάτι, με το οποίο δεν θέλεις να παίζει το παιδί σου.

Η Στέλλα λοιπόν, μόλις είχε αποκτήσει αυτό το παιχνίδι, και όπως ήταν φυσικό, είχε πολλά να μάθει από κάποιον που έχει αυτό το παιχνίδι πολύ καιρό πριν και το παίζει στα δάκτυλα.

Από κάποιον ...σαν τον Γιάννη ας πούμε.

-Γιάννη! Δεν θα στο ξαναπώ! Δεν θα πάρεις το ηλεκτρονικό μαζί σου. Θα πάτε στην Ακρόπολη. Θα δείτε ένα σωρό πράγματα. Δεν θα μου κάθεσαι εσύ να πυροβολείς τέρατα!

-Τα εκπαιδεύω μαμά, δεν τα πυροβολώ!

-Ακούς τι σου λέω;

-Μα όλοι θα έχουν. Εγώ γιατί να μην πάρω το δικό μου;

-Δεν με νοιάζει τι κάνουν οι άλλοι. Εμένα με νοιάζει τι κάνεις εσύ. Δηλαδή ποιοι άλλοι θα το έχουν μαζί τους;

-Όλοι ρε μαμά. Και ο Κώστας και ο Δημήτρης και η Στέλλα. Εγώ γιατί να μην το πάρω; Εξάλλου θα παίξουμε μόνο μέσα στο λεωφορείο. Εσύ τι λες, ότι θα γυρνάω στους βράχους στην ακρόπολη και θα παίζω; Θα το έχω μέσα στην τσάντα μου. Και θα το βγάλω στην επιστροφή.

-Καλά. Αν και εγώ προτιμάω να βλέπεις από το παράθυρο την διαδρομή. Να βλέπεις το περιβάλλον, να βλέπεις γύρω σου.

-Τι να βλέπω ρε μαμά από το παράθυρο, τα σπιτία και το καυσαέριο; Είπε και βγήκε από την πόρτα του σπιτιού του με την τσάντα στην πλάτη. Ακολουθούσε η αδελφή του η οποία έδινε ένα φιλί στην μητέρα τους.

-Στο καλό και να είσαι φρόνιμος. Να ακούς το δάσκαλο σου. Φιλί δεν θα μου δώσεις;

-Γιατί ρε μαμά, φαντάρος πάω; Άντε γεια. Κατέβηκαν τα σκαλιά του σπιτιού τους, και άρχισαν να παίρνουν τον δρόμο του σχολείου. Φέτος ο δήμος έβαλε φανάρι στον μεγάλο δρόμο που χώριζε την γειτονιά τους από το σχολείο τους, και έτσι πήγαιναν στο σχολείο μόνοι τους. Στον δρόμο ο Γιάννης κατάστρωνε το σχέδιο του. Η πρώτη νίκη είχε έρθει. Είχε πάρει μαζί του το παιχνίδι, και μπορούσε να δείξει στην Στέλλα ένα σωρό κόλπα που θα μπορούσε να κάνει, για να προχωρήσει στις επόμενες πίστες. Πώς όμως θα ξεκολλούσε τη Στέλλα από την κολλητή της την Μαρία, την οποία σημειωτέων ο Γιάννης δεν την συμπαθούσε καθόλου? Θα έπρεπε κάτι να σκεφτεί.

Έφθασε η ώρα λοιπόν που είχανε κάνει σειρά μπροστά από την πόρτα του πούλμαν για να μπουν μέσα, και ο δάσκαλος είχε αρχίσει να μετράει ένα ένα τα παιδιά που ανέβαιναν τα σκαλιά του λεωφορείου, ο Γιάννης ήταν κάπως

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

μπροστά, αλλά πίσω από την Στέλλα και την Μαρία.

Κάποια στιγμή σπρώχνει λίγο την Μαρία για να περάσει, και της λέει.

-Κάντε στη άκρη, πρέπει να περάσω, είμαι ο αρχηγός της εκδρομής!

-Και γιατί παρακαλώ είσαι ο αρχηγός της εκδρομής; Έκανε έκπληκτη, αλλά και ενοχλημένη η Μαρία.

-Γιατί θα κάτσω εκεί μπροστά. Στην θέση δίπλα στον οδηγό. Και είναι γνωστό ότι όποιος κάθεται σε εκείνη την θέση, είναι ο αρχηγός της εκδρομής.

-Καλά, αυτό το ξέρουμε είπε η Μαρία, για να κάνει την πολύξερη, γιατί όμως θα κάτσεις εσύ;

Σκύβει ο Γιάννης και της λέει εμπιστευτικά στο αυτί, τάχα με συννομοτικό ύφος.

Είπα στο κύριο ότι με πειράζει το λεωφορείο. Και όπως ξέρεις αυτούς που τους πειράζει το λεωφορείο, τους βάζουν μπροστά για να μην ζαλίζονται.

Δίχως να χάσει χρόνο τότε η Μαρία, δίνοντας ταυτόχρονα στον Γιάννη μία σπρωξιά και πατώντας έναν άλλον συμμαθητή της για να περάσει μπροστά, άρχισε να φωνάζει, υψώνοντας το χέρι της με το δάκτυλο όρθιο.

-Κύριε, κύριε, κύριε!

-Τι θέλεις παιδί μου; Της απαντάει ο Δάσκαλος.

Κανίδης Βασίλης

Αμέσως η Μαρία αφού πήρε όσο πιο θλιμμένη έκφραση μπορούσε, του είπε με σιγοτρεμαμενη φωνή.

-Ξέρετε κύριε με πειράζει πολύ το λεωφορείο, ζαλίζομαι, και αυτή την στιγμή μάλιστα δεν αισθάνομαι πολύ καλά....

Ο κύριος, αφού έδειξε να τα χάνει για λίγα δευτερόλεπτα, της είπε.

-Κάτσε λίγο εδώ, να τελειώσω το μέτρημα, και μετά θα δούμε τι θα κάνουμε. Και την έβαλε να κάτσει στην μπροστινή θέση, ακριβώς δίπλα στον οδηγό.

Η Μαρία, εμφανώς ικανοποιημένη, ανέβαινε τα σκαλιά του λεωφορείου για να κάτσει μπροστά, κάνοντας σαν να είχε μόλις κερδίσει τις εκλογές, και ήταν η πρωθυπουργός της Ελλάδας. Ο Γιάννης με την σειρά του έσπαγε ένα μικρό πονηρό χαμόγελο, διότι το σχέδιο του είχε πιάσει και τώρα ήταν αυτός δίπλα δίπλα με την Στέλλα. Ο Γιάννης που ήδη κρατούσε στα χέρια του το ηλεκτρονικό παιχνίδι, άρχισε να της εξηγεί πόσο πολύ το είχε προχωρήσει, και ότι στην διαδρομή θα της έδειχνε όλες τις λεπτομέρειες.

Ανέβηκαν λοιπόν και κάθισαν στις θέσεις τους, ο Γιάννης από μέσα δίπλα στο παράθυρο και η Στέλλα δίπλα του.

Μα πριν προφτάσει καλά καλά να της μιλήσει, ακούγεται η φωνή του δασκάλου.

-Στέλλα, η Μαρία δεν είναι καλά. Πήγαινε την στο γραφείο των δασκάλων και πες να

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

επικοινωνήσουν με την μητέρα της. Έλα όμως γρήγορα γιατί θα φύγουμε.

Την επόμενη στιγμή, η Στέλλα έφευγε μαζί με την Μαρία που φώναζε «δεν έχω τίποτα, δεν έχω τίποτα!» και ο Γιάννης έχοντας την διπλανή του θέση ελεύθερη ένιωσε τον γδούπο ενός παχουλού αγοριού που καθόταν δίπλα του, και του έλεγε.

-Γουάου! Το DS είναι αυτό? Μου έχει πει ο μπαμπάς μου ότι θα μου το πάρει στα γενέθλια μου. Θέλεις να παίξουμε? Ξέρεις έχω.....

-Εδώ κάθεται η Στέλλα τον διέκοψε απότομα ο Γιάννης με αυστηρό ύφος.

-Δεν πειράζει, του απάντησε ο ενθουσιασμένος και πολυλογάς συμμαθητής του, μπορώ να σου δείξω....

-Κύριε, φώναξε ο Γιάννης στον δάσκαλο που εκείνη την ώρα πέραγε από δίπλα, εδώ κάθεται η Στέλλα, και ο.....

-Όλες οι θέσεις είναι ίδιες Γιάννη, του απάντησε ο δάσκαλος χωρίς καν να τον κοιτάξει, περπατώντας και κοιτώντας το ρολόι του, διότι είχαν αργήσει.

-Θα κάτσει κάπου αλλού η Στέλλα.

Αυτό ήταν. Όλα είχαν πάει στράφι.

Πήγαν στην εκδρομή, γύρισαν, και ο Γιάννης ήταν στα μαύρα του πανιά! Στο μεσημεριανό, ενώ έτρωγαν η Ηλέκτρα τον ρώτησε.

-Πώς ήταν στην εκδρομή?

-Δεν θες να μάθεις. Της απάντησε κοφτά, δείχνοντας της ότι δεν έχει όρεξη για συζήτηση.

Κανίδης Βασίλης

Μετά, πήγε στο δωμάτιο του για να αρχίσει το διάβασμα.

Έκατσε στο γραφείο του, και άρχισε για λίγο να χαζεύει έξω τα περίεργα σχήματα που έκαναν τα σύννεφα. Εξακολουθούσε όμως να είναι πολύ εκνευρισμένος.

Ο ουρανός έπαιρνε διάφορα χρώματα, και με τα σχήματα εκείνα που έπαιρναν τα σύννεφα, σχηματιζόντουσαν εικόνες, που όμοιες τους δεν είχε ξαναδεί ο Γιάννης. Αλλά εκείνος μάλλον δεν τις πρόσεχε.

-Γουάου! άκουσε πίσω από το κεφάλι του, και νευρίασε πιο πολύ, γιατί του θύμισε την φάση της εκδρομής που ήθελε να ξεχάσει.

Ήταν η Ηλέκτρα.

-Κοίτα Γιάννη, κοίτα έξω, τι λες να είναι αυτό?

-Η τσατίλα μου ίσως? Της είπε, σηκώνοντας τα μάτια του και βλέποντας τον ουρανό, που τώρα έμοιαζε να κινείται.

-Κοίτα Γιάννη, ο ουρανός κάνει όπως μία λίμνη, όταν της πετάς μία πέτρα. Και έχει και χρώματα!

-Ωωωω! Έκανε και ο Γιάννης που άρχιζε σιγά σιγά να καταλαβαίνει ότι κάτι περίεργο συμβαίνει εκεί έξω, αυτό πρέπει να το δει η μαμά.

-Μαμάααα! Φώναξε. Έλα να δεις!

- Η μαμά πήγε να ψωνίσει κάτι, του είπε η Ηλέκτρα. Μου είπε ότι θα έρθει σε 5 λεπτά.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Τα σύννεφα, ολοένα και πύκνωναν, αλλάζοντας σχηματισμούς και χρώματα, έφτιαχναν κάτι σαν δίνη στον ουρανό, που ολοένα και πλησίαζε. Οι σχηματισμοί στον ουρανό κινιόντουσαν, ολοένα και γρηγορότερα.

-Παιδιά! Είδατε έξω?

Ακούστηκε η φωνή της μητέρας τους που έμπαινε μέσα στο σπίτι κουβαλώντας κάτι τσάντες.

-Αυτό δεν το 'χω ξαναδεί. Θα ανοίξω την τηλεόραση να δω αν λένε κάτι γι' αυτό.

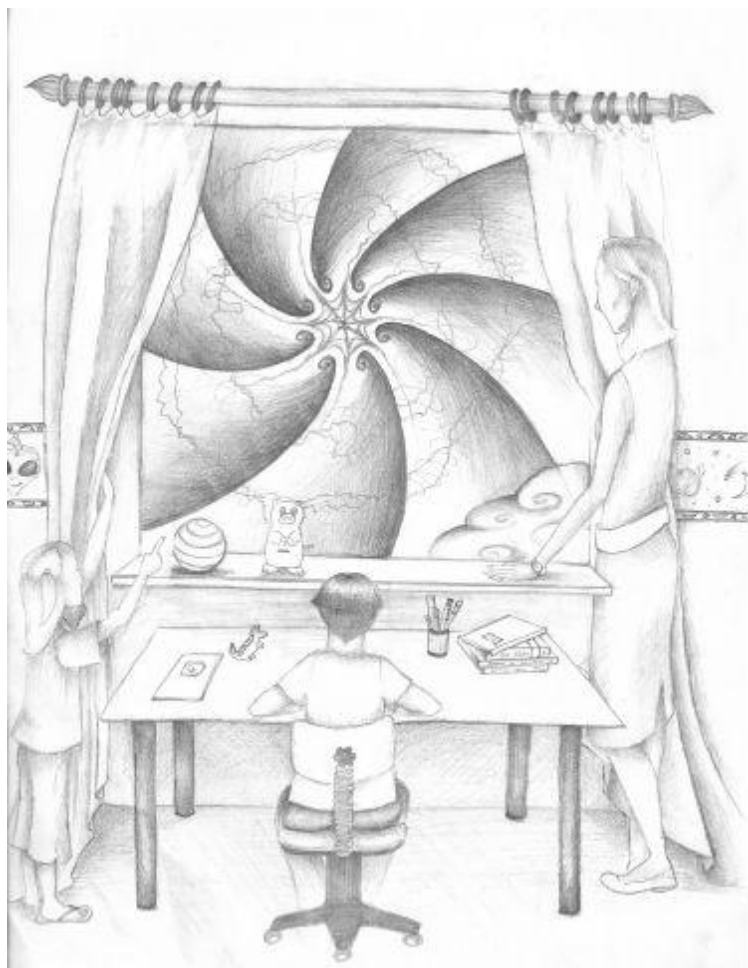
Όμως η τηλεόραση δεν έλεγε τίποτα. Είχε το συνηθισμένο της πρόγραμμα. Μία εκπομπή, που είχε καλεσμένους δύο ανθρώπους που είχαν τσακωθεί, και ο παρουσιαστής, αντί να τους συμφιλιώσει τους έλεγε πράγματα που τους έκανε να τσακώνονται ακόμα περισσότερο.

Η μητέρα τους την έκλεισε αμέσως, και τους έστρωσε στο διάβασμα.

Αργότερα ήρθε και ο πατέρας τους, που πάντα έρχεται αργά από την δουλειά του.

Ετσι η ημέρα τελείωσε βρίσκοντας και τους δύο στα κρεβάτια τους, κουρασμένους, εύκολη λεία για τον βασιλιά της νύχτας, τον ύπνο.

Και οι δύο ξαπλωμένοι, κοίταζαν έξω από το παράθυρο το πρωτόγνωρο γι' αυτούς ουράνιο φαινόμενο, μέχρι που τα βλέφαρα τους, δεν άντεξαν, λύγισαν και έκλεισαν.

η ΜΕΤΑΦΟΡΑ

Η ΠΡΩΤΗ ΕΚΠΛΗΞΗ

Καθώς άνοιξε τα μάτια του ο Γιάννης, άκουσε μία φωνή να λέει.

-Επιτέλους ξύπνησε!

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Από πάνω του στεκόταν ένα πλάσμα αλλόκοτο. Κάτι που δεν το είχε ξαναδεί στην ζωή του.

Ήταν ένας νάνος, θα μπορούσε να πει κανείς, γιατί ήταν πολύ κοντός. Είχε στρογγυλά και πολύ ζωηρά μάτια και τα αυτιά του ήταν τραβηγμένα όπως των ξωτικών. Είχε μακρύ τρίχωμα, όπως ένα τριχωτό σκυλί, με μακριά τρίχα.

Τα μαλλιά του ή το τρίχωμα του ξεκινούσαν από το κεφάλι του και έφταναν έως τα πόδια του από τα οποία φαινονταν μόνο οι μεγάλες του πατούσες. Μόνο στο πρόσωπο δεν είχε τρίχες. Το πρόσωπο του δυσανάλογα μεγάλο σε σχέση με το υπόλοιπο σώμα του, ήταν τελείως άτριχο και είχε χρώμα ροζ με μία μεγάλη μύτη να δεσπόζει πάνω από το στόμα του που ήταν συνεχώς χαμογελαστό και αυτό από μόνο του ήταν ένα γεγονός που τον έκανε συμπαθητικό.

Από τα χέρια του φαινονταν μόνο οι μεγάλες του παλάμες. Το υπόλοιπο των χεριών που ήταν και αυτά καλυμμένα με μεγάλες τρίχες φαινονταν μόνο όταν έκανε διάφορες κινήσεις, και πιστέψτε με, έκανε πολλές.

Ο Γιάννης θα μπορούσε να είχε φωνάξει, από τον φόβο του για το ξαφνικό αυτό συμβάν, όμως ήταν περισσότερο σαστισμένος, παρά φοβισμένος.

Λίγο πιο εκεί, είδε την αδελφή του την Ηλέκτρα, να είναι καθισμένη σε ένα κρεβάτι και γύρω της, να την περιεργάζονται και άλλοι νάνοι, που μάλλον

ήταν θηλυκά, αν κρίνουμε από τις κραυγές που έβγαζαν.

Βρισκόntonουσαν μέσα σε μία ξύλινη καλύβα, αρκετά μεγάλη, χωρίς καθόλου διακόσμηση, αλλά ο Γιάννης δεν ήταν σε διάθεση να παρατηρήσει γύρω του.

Το βλέμμα του βρισκόταν στην αδελφή του, που μιλούσε με τα πλάσματα αυτά και φαινόταν να διασκεδάζει. Από την άλλη, ήθελε να μάθει επιτέλους τι του συμβαίνει.

-Πού είμαι? Ψέλλισε.

-Είσαι στον πλανήτη ΩΡΑ, και έχεις έρθει με αποστολή. Ακούστηκε μία φωνή κάπως σοβαρή και παραμερίζοντας τους άλλους, εμφανίστηκε άλλος ένας μικροσκοπικός τυπάκος που φαινόταν πώς είναι ο αρχηγός.

-Το όνομα μου είναι Αψού, και μάλλον πρέπει να σου εξηγήσω τι συμβαίνει.

- Γιάννη, Γιάννη, είμαστε σε άλλον πλανήτη,αυτοί οι νάνοι είναι οι καλοί..... και πρέπει να τους βοηθήσουμε να διώξουν τους κακούς,..... που τους έχουν φυλακίσει τον χρόνο, και μόνο εμείς έχουμε την δ....

-Ηλέκτρα σταμάτα!

Φώναξε ο Γιάννης, που δεν καταλάβαινε τίποτα, στην αδελφή του που τρέχοντας προς το μέρος του, ήθελε να του εξηγήσει τα πάντα σε μερικά δευτερόλεπτα.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Ο Αψού σταμάτησε τη Ηλέκτρα που έτρεχε προς το μέρος του Γιάννη, και της είπε με σταθερή φωνή.

-Ηρέμησε. Θα τα εξηγήσουμε όλα εμείς.

Κάτσε.

Και άρχισε να λέει.

Ζούμε σε αυτόν το πλανήτη πάρα πολλά χρόνια. Σχεδόν από πάντα.

Εμείς οι Τικ, είμαστε φιλήσυχος λαός. Ζούμε καλλιεργώντας την γη. Η μοναδική μας ασχολία και ο σκοπός της ζωής μας είναι να προστατεύουμε και να ρυθμίζουμε τον χρόνο.

-Να προστατεύετε και να ρυθμίζετε τον χρόνο? Ψέλλισε ο Γιάννης.

-Εεεμ ναι. Μάλλον εσείς οι γήινοι δεν το καταλαβαίνετε αυτό. Αφήστε με όμως να τελειώσω και θα καταλάβετε.

-Ο πλανήτης μας, συνέχισε ο Αψού, είναι πάρα πολύ μεγάλος. Ας πούμε 100 φορές μεγαλύτερος από την γη. Μάλιστα, έχουμε και δύο ήλιους.

Σε όλη την έκταση του πλανήτη μας, οι Τικ καλλιεργούν τα γιάμ, που είναι και η βασική μας τροφή.

-Γιάμ? Τον διέκοψε ο Γιάννης.

-Ναι, γιάμ. Είναι κάτι μικροί κόκκινοι καρποί, που βρίσκονται επάνω σε θάμνους, που όπως σου είπα καλλιεργούμε εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Είναι πάρα πολλοί νόστιμοι, και μας χαρίζουν χαρά και ευτυχία.

Μας γεμίζουν δύναμη και μας δίνουν θάρρος να αντιμετωπίζουμε τα πάντα στην ζωή μας.

-Θα μπορούσα να δοκιμάσω ένα? Είπε ο Γιάννης γεμάτος θαυμασμό γι' αυτά που άκουγε.

-Κανένας εξωτικός δεν μπορεί να δοκιμάσει γιάμ! Φώναξε αυστηρά ο Αψού αγριοκοιτώντας τον έκπληκτο Γιάννη.

Αμέσως μετά όμως, παίζοντας με τα μεγάλα φρύδια του, ηρέμησε και συνέχισε λέγοντας με κάποια αμηχανία.

-Δεν το ξέρατε όμως αυτό, γι αυτό σας ζητώ συγνώμη που φώναξα.

-και συνέχισε την κουβέντα του.

Αυτή τη στιγμή αντιμετωπίζουμε ένα μεγάλο πρόβλημα. Εδώ και πάρα πολύ καιρό, έχει εξαφανιστεί ο κύριος ΧΡΟΝΟΣ. Αυτό δεν έχει συμβεί ποτέ, εδώ και χιλιάδες χρόνια.

Σταμάτησε πια να επισκέπτεται τον Αλλού, και από τότε, ο Αλλού που είναι ο φύλακας του πύργου του ρολογιού, σταμάτησε να λειτουργεί το Γιό, το μεγαλύτερο ρόλοι του διαστήματος.

Και μαζί με αυτό, σταμάτησε και ο χρόνος. Και αφού ο χρόνος δεν κυλά, εμείς δεν έχουμε θέση εδώ, δεν είμαστε άξιοι της αποστολής μας, πρέπει να φύγουμε.

Ο κακός βασιλιάς Ωμέγα επιτέλους θα πραγματοποιήσει το όνειρό του και θα γίνει ο κυρίαρχος του πλανήτη.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Δεν καταλαβαίνω τίποτα! Είπε η Ηλέκτρα.
Κύριος ΧΡΟΝΟΣ, Αλλού, Γιό, πύργος του
ρολογιού, βασιλιάς Ωμέγα, ποιος είναι πάλι αυτός
ο Ωμέγα?

Ο Αψού, σηκώθηκε ήρεμα από το τραπέζι,
παραμέρισε όλους τους Τικ που ήταν μαζεμένοι
γύρω, και είπε στον Γιάννη και στην Ηλέκτρα.

-Ελάτε. Θα σας δείξω.

Βγήκαν έξω από την καλύβα.

Ο ουρανός ήταν το πρώτο πράγμα που είδαν ο
Γιάννης και η Ηλέκτρα, ο οποίος είχε ένα χρώμα
προς το απαλό κίτρινο. Παρόλο που ήταν ένα
τρομερά ασυνήθιστο θέαμα γι αυτούς, δεν τους
τάραξε. Είχε το ίδιο χρώμα με το δωμάτιο τους, και
τους φάνηκε πολύ γνώριμο.

Στην συνέχεια άρχισαν να βλέπουν γύρω τους και
τα μάτια τους γούρλωσαν μπροστά στο θέαμα
που αντίκρισαν.

Βρισκόντουσαν πάνω σε έναν λόφο, και έβλεπαν
γύρω τους, όσο έφτανε το μάτι τους, έναν μικρό
παράδεισο.

Καταπράσινα λιβάδια, λόφοι με πολύχρωμα
δέντρα, ποταμάκια, και πέτρα εκεί που τελείωνε ο
ορίζοντας, ψηλά κόκκινα βουνά.

Εκείνο όμως που τους μάγεψε, ήταν ένα πελώριο
κάστρο, με μεγάλα τείχη, και πολλούς, εξίσου
μεγάλους, πύργους, ο ένας από τους οποίους, ο
μεσαιός και ο πιο μεγάλος, είχε στην κορυφή του
ένα τεράστιο ρολόι.

Ήταν τόσο μεγάλο, που μπορούσαν τα παιδιά να δουν καθαρά την ώρα παρόλο που ήταν τόσο μακριά.

Να δουν την ώρα....., αν μπορούσαν βέβαια να καταλάβουν τα σύμβολα που ήταν στην θέση των αριθμών που είχαν συνηθίσει να βλέπουν στα δικά τους ρολόγια, και αν ακόμα ήταν σε θέση να καταλάβουν την ύπαρξη των 3 δεικτών που υπήρχαν εκεί, και ήταν ακίνητοι.

-Εδώ λοιπόν ζούνε οι Τίκ, ακούστηκε η φωνή του Αψού, και αυτό είναι το Γιό ο πύργος του ρολογιού.

-Γουάου!! Έκανε με θαυμασμό η Ηλέκτρα. Είναι τεράστιο, είναι υπέροχο! Μόνοι σας το κτίσατε? Για νάνοι, μια χαρά τα καταφέρατε.

-Δεν είμαστε νάνοι!

Φώναξε αγριεμένα ο Αψού, ενώ ένα μεγάλο σούσουρο ακούστηκε από τους άλλους Τίκ που ήταν τριγύρω και φανερά ενοχλημένοι, σχολίαζαν την έκφραση της Ηλέκτρας.

-Είναι πολύ αυθάδικο αυτό το μικρό, ακούστηκε μία φωνή από πίσω.

-Δεν κοιτάει τα χάλια της, που είναι γυμνή σα σαλιγκάρι, ακούστηκε από μία άλλη, θηλυκιά Τίκ, η οποία ενώ μιλούσε, χάιδευε τις μακριές τρίχες τις στα χέρια της.

-Θα πρέπει να τιμωρηθεί, ακούστηκε ένας γεροντότερος.

-Δεν είμαστε νάνοι!

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Ξανακούστηκε ο Αψού. Εσείς είστε ψηλοί! Εμείς είμαστε κανονικοί!

Και σ' αυτόν τον πλανήτη, τα πιο ψηλά πλάσματα είναι μόνο τα Τούνς, και τώρα, και εσείς φυσικά.

-Τούνς?

Ναι είναι τα μεταφορικά μας μέσα. Ζώα που ζούν αρμονικά μαζί μας εδώ και χιλιάδες χρόνια και μοιάζουν με τις γήινες, ...

-Σαύρες! Είπε σχεδόν από μέσα της η Ηλέκτρα.

-Είναι τεράστιες σαύρες! Ξαναμονολόγησε η Ηλέκτρα, ενώ έβλεπε στις καταπράσινες πεδιάδες, εκατοντάδες τέτοιες γκρι σαύρες, ή να βόσκουν, ή να πηγαίνουν κάπου, με κάποιον Τικ καβάλα επάνω τους.

Από μακριά όπως τις έβλεπαν, έκριναν ότι είχαν το μέγεθος ενός αλόγου, ίσως και λίγο ψηλότερες. Ήταν τρομακτικές. Και ποιος άλλωστε δεν θα τρόμαζε με μία σαύρα μεγάλη σαν άλογο? Όμως, έτσι όπως έβλεπαν τους Τικ να περιφέρονται ανέμελα ανάμεσα τους, να τα χαϊδεύουν, να τα ταΐζουν και συμπεριφέρονται με μια μεγάλη οικειότητα μαζί τους, αυτόματα έφευγε από μέσα τους κάθε φόβος για τα πρωτόγνωρα αυτά πλάσματα. Εβλεπαν τα παιδιά τις σαύρες, τα Τούνς δηλαδή, μέσα σε εκείνο το περιβάλλον, σαν κάτι το πολύ φυσικό.

-Νομίζω, διέκοψε ο Αψού τις σκέψεις της Ηλέκτρας, ότι παλαιότερα και εσείς

Κανίδης Βασίλης

χρησιμοποιούσατε για τις μετακινήσεις σας ζώα, που τα λέτε άλογα.

-Πολύ τρομακτικά. Δεν μπορώ να καταλάβω πώς τα καβαλούσατε, είπε ο Αψού, και δείχνοντας με το δεξί του χέρι το τοπίο, συνέχισε να λέει.

-Εδώ λοιπόν ζούμε εμείς, οι Τίκ.

Δεν είμαστε όμως μόνοι μας. Πέρα από 'κείνα τα κόκκινα βουνά, αρχίζει η χώρα των Τάκ.

Οι Τάκ είναι εχθροί μας. Σκοπός τους είναι να μας εξαφανίσουν, και να κυριαρχήσουν αυτοί στον πλανήτη ΩΡΑ.

Όσο όμως το Γιό, το ρολόι του πύργου δουλεύει κανονικά, και κυλάει ο χρόνος, τότε οι Τάκ μένουν μακριά μας. Τώρα όμως που ο κύριος ΧΡΟΝΟΣ χάθηκε, το Γιό σταμάτησε, ο χρόνος έπαψε να κυλά, καιο κόσμος μας κινδυνεύει.

Είμαστε βέβαιοι, ότι τον έχουν φυλακίσει οι Τάκ.

-Και τι πρέπει να γίνει τώρα? Είπαν σχεδόν με μία φωνή ο Γιάννης και η Ηλέκτρα.

-Φυσικά να ελευθερώσουμε τον κύριο ΧΡΟΝΟ, και να τον φέρουμε να δει τον Αλλού. Μόνο έτσι ο Αλλού θα ξαναβάλει σε λειτουργία το Γιό.

-Δηλαδή το ρολόι δεν χάλασε? Ρώτησε ο Γιάννης. Έχει σταματήσει να το δουλεύει ο Αλλού?

-Εεεε, δεν ξέρουμε,εξάλλου ο Αλλού δεν αφήνει κανέναν, να μπει μέσα.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Από τότε που ο κύριος Χρόνος δεν έχει δώσει σημεία ζωής, ο Αλλού έχει πέσει σε κατάθλιψη και δεν ανοίγει σε κανέναν.

-Και γιατί δεν τον αντικαθιστάτε? Ρώτησε η Ηλέκτρα.

-Ναι, συνέχισε ο Γιάννης, γιατί δεν πάτε εσείς να ξαναξεκινήσετε το ρολόι του πύργου?

-Δεν είναι και το πιο εύκολο πράγμα, να μπεις μέσα στον πύργο, απάντησε ο Αψού, ...άλλωστε κανείς μας δεν ξέρει να λειτουργήσει το ρολόι.Για την ακρίβεια, ο Αλλού είναι αυτός που το έφτιαξε και μόνο αυτός γνωρίζει να το λειτουργεί.

-Ο Αλλού? Απ' ότι μας έχεις πεί, ότι δηλαδή ζείτε εδώ για χιλιάδες χρόνια, προστατεύοντας τον χρόνο, πράγμα που σημαίνει αν υπολογίζω σωστά, ο Αλλού,....

-Ναι, ο Αλλού είναι 2.456 χρόνων, διέκοψε ο Αψού τον Γιάννη.

Εγώ είμαι 2.210 χρονών και όπως μάλλον θα κατάλαβες, η δική μας ζωή δεν έχει τέλος.

Ο Γιάννης, σαστισμένος, έκατσε σε ένα βραχάκι, πιάνοντας το κεφάλι του, και άφησε να του ξεφύγει ένας ψίθυρος.

-Τα 'χω παίξει κανονικά!

Ο Αψού, σαν να μην συνέβαινε τίποτα, συνέχισε να μιλάει.

-Έτσι λοιπόν, πρέπει να βρούμε τον κύριο ΧΡΟΝΟ, να τον ελευθερώσουμε, να τον φέρουμε

Κανίδης Βασίλης

να δει τον Αλλού και έτσι, να τον κάνουμε να ξυπνήσει από τον μαρασμό, να ξαναλειτουργήσει το ρολόι, κάνοντας τον χρόνο να αρχίσει πάλι να κυλά κανονικά. Έτσι όλα θα γίνουν όπως πριν.

-Έχω ακόμα πολλές απορίες, είπε ο Γιάννης, αλλά θα τις λύσω σιγά σιγά.

Μπορούμε όμως να μάθουμε ποιος είναι ο δικός μας ρόλος σε αυτήν την ιστορία?

-Ναι. Να μας βοηθήσετε να βρούμε τον κύριο Χρόνο. Αυτή είναι η αποστολή σας, αλλά μάλλον θα σας την εξηγήσει καλύτερα ο βασιλιάς Άλφα.

-Γιατί όμως βρεθήκαμε εμείς εδώ και όχι κάποιος άλλος?

-Υποθέτουμε ότι σας διάλεξε η χρονοδίνη.

-Υποθέτεις?

-Μας διάλεξε?

Αποκρίθηκαν και τα δύο παιδιά μαζί.

-Ξέρετε, όταν ο κύριος ΧΡΟΝΟΣ κινδυνεύει, στέλνει την χρονοδίνη για να του φέρει βοήθεια. Επειδή εμείς αυτήν την στιγμή είμαστε σε άσχημη κατάσταση, και επειδή είμαστε σίγουροι ότι ο κύριος ΧΡΟΝΟΣ κινδυνεύει, υποθέτουμε ότι η χρονοδίνη σας διάλεξε για να μας βοηθήσετε.

-Η χρονοδίνη είναι εκείνο το φαινόμενο που είδαμε στον ουρανό, όταν ήμασταν στην γη, πριν βρεθούμε εδώ?

Ρώτησε ο Γιάννης.

-Ναι. ...Δεν την έχω δει βέβαια, όπως πολλοί από εμάς, αλλά αυτή πρέπει να ήταν.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Και γιατί διάλεξε εμάς? Πετάχτηκε η Ηλέκτρα.

-Γιατί εσείς είστε οι εκλεκτοί. Η χρονοδίνη ξέρει. Διαλέγει αυτόν που πρέπει. Τον ξεχωριστό. Με ικανότητες που καμιά φορά, ούτε αυτός ξέρει ότι έχει.

-Ουάου! Είπε η Ηλέκτρα με τα μάτια ορθάνοιχτα. Όλα αυτά για μας τα λέει?

-Αλλά όπως σας είπα θα τα συζητήσουμε όλα αυτά στο συμβούλιο των Tik, σήμερα αμέσως μετά το μεσονύχτιο.

-Ωραία, είπε ο Γιάννης, οπότε φαντάζομαι ότι έχουμε αρκετό χρόνο για να μου πεις για τους Τάκ.

-Ναι, είπε ο Αψού που γυρνώντας στα παιδιά είπε.

-Ας προχωρήσουμε. Και γυρνώντας στους υπόλοιπους, φώναξε.

-Και εσείς στις δουλειές σας. Άντε, άντε, θα τα πούμε ξανά στο συμβούλιο.

Κατηφορίζοντας από τον λόφο, ο Γιάννης και η Ηλέκτρα, παρατηρούσαν τον Αψού που προπορευόταν. Δεν φορούσε παπούτσια. Τα πόδια του ήταν πλατιά και τριχωτά σαν της αρκούδας, χωρίς όμως νύχια. Το υπόλοιπο σώμα του, ήταν στο μέγεθος ενός νάνου, ευτυχώς που δεν με ακούει τώρα..., και ήταν όλο καλυμμένο από μακριά τρίχα, σαν ενός σκυλιού κόλεϋ. Στο κεφάλι του ξεχώριζαν τα μακριά ή μάλλον τραβηχτά αυτιά του, που έμοιαζαν με αυτά των ζωτικών και στο πρόσωπο

του τα ζωηρά γουρλωμένα πράσινα μάτια του, που έκαναν αντίθεση με το ροζ πρόσωπο του. Σαν πλάσματα είχαν γενικά μία χαρούμενη διάθεση, και το συχνό χαμόγελό τους φανέρωνε τα δόντια τους, που ήταν λίγο τραβηγμένα προς τα έξω, πράγμα που τους έκανε ακόμα πιο αστείους.

Όσο για τον διαχωρισμό αρσενικού και θηλυκού, δεν υπήρχε κάποιο εμφανές γνώρισμα, αλλά για κάποιο λόγο, το καταλάβαινες αμέσως.

Ίσως από το φέρσιμο τους, την χάρη τους, την αύρα τους, ποιος ξέρει.

Πάντως, το καταλάβαινες αμέσως.

-Οι Τάκ είναι εχθροί μας! Είναι αιμοβόροι, είναι φονιάδες, είναι κλέφτες και κυρίως ..ψεύτες. Διέκοψε τις σκέψεις μας ο Αψού ο οποίος καθώς προχωρούσε, είχε αρχίσει να απαντά στην ερώτηση των παιδιών σχετικά με τους Τάκ. Ο Αψού μιλούσε για τους Τάκ προχωρώντας χωρίς να βλέπει τα παιδιά που έρχονταν από πίσω του και έτσι αυτά δεν μπορούσαν να δουν την έκφραση του προσώπου του εκείνη την στιγμή. Αν μπορούσαν όμως, θα έβλεπαν μία οργή καθώς ξεστόμιζε εκείνα τα λόγια ή ακόμα καιμίσος.

-Και πώς είναι αυτοί οι Τάκ? Τον ρώτησε η Ηλέκτρα συνεχίζοντας το βάδισμα από πίσω του.

-Τι εννοείς πώς είναι? Ρώτησε κοφτά ο Αψού γυρνώντας πίσω το κεφάλι του για να δει τα παιδιά.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Η Ηλέκτρα ρωτάει πώς μοιάζουν αυτά τα πλάσματα, σπεύδει να διευκρινίσει ο Γιάννης.

-Μοιάζουν καθόλου με 'σας?

-Εεεε, όχι και με μας! Απάντησε ο Αψού σταματώντας το περπάτημα, και γυρνώντας πίσω στα παιδιά, έχοντας πάρει μια έκφραση οργής και αγανάκτησης.

-Κανείς δεν μπορεί να πει ότι οι Τάκ μοιάζουν έστω και στο ελάχιστο με τους Τίκ. Χμ, αυτό μας έλειπε τώρα, να μας συγκρίνουν με αυτούς τους ψεύτες! Τους....

-Μοιάζετε? Συνεχίζει ο Γιάννης.

-Σε καμία περίπτωση! Αναφώνησε ακόμα πιο δυνατά ο Αψού. Εμείς είμαστε πιο όμορφοι, πιο έξυπνοι, πιο δυνατοίκαι ίσως, ...λίγο πιο ψηλοί θα έλεγα.. συνέχισε ο Αψού χαμηλώνοντας λίγο την φωνή του.

Ο Γιάννης και η Ηλέκτρα, κοιτάχτηκαν, χαμογέλασαν λίγο, και μετά του είπαν με μία φωνή.

-Είστε ίδιοι!

-Εννοούμε είστε τα ίδια πλάσματα, διευκρίνισε ο Γιάννης.

Ο Αψού δεν απάντησε, μόνο συνέχισε να περπατά με σκυφτό το κεφάλι λέγοντας.

-Όχι, όχι, όχι, δεν ξέρετε εσείς...

Σίγουρα είμαστε πιά ψηλοί. Αναμφίβολα!

Η περιέργεια όμως, είχε ανάψει για τα καλά στο κεφάλι των παιδιών, οπότε οι ερωτήσεις άρχισαν να πέφτουν βροχή.

-Και έχετε πόλεμο?

-Τι σας έχουν κάνει?

-Αυτοί σας επιτίθενται?

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Πόσο καιρό πολεμάτε?

-Εσείς τους έχετε βλάψει ποτέ?

-Άκου! Είπε ο Αψού στον Γιάννη, φανερά πειραγμένος από την τελευταία ερώτηση, μην νομίζεις ότι επειδή είσαι από τους επίλεκτους έχεις το δικαίωμα να.....

-Ωωωω! Έκανε η Ηλέκτρα. Είναι απίστευτα όμορφο!

Με την κουβέντα είχαν ξεχαστεί, και καθώς κατηφόριζαν τον λόφο, είχαν φτάσει πλέον σε μία πεδιάδα, που την διέσχιζε ένα ποταμάκι.

Το τοπίο ήταν καταπληκτικό, με το καταπράσινο έδαφος την πλούσια βλάστηση και τον θόρυβο που έκαναν τα κρυστάλινα νερά που έτρεχαν. Από την μία πλευρά του ποταμού, αυτή που ήταν απέναντι από τα παιδιά, υπήρχαν δέντρα με πολύχρωμα φύλλα, και λογής λογής πουλιά που πετούσαν ανάμεσα τους βγάζοντας παράξενους και πολλές φορές ασείους ήχους.

Από την πλευρά του ποταμού που ήταν τα παιδιά, φαινόταν από αριστερά τους, η αρχή ενός χωριού.

Τρεις τέσσερις ξύλινες καλύβες, σχεδόν όμοιες με αυτές που πρωτοσυνάντησε ο Γιάννης πάνω στον λόφο έκαναν την εμφάνιση τους πίσω από το δάσος που τελείωνε μπροστά τους και μία μικρή έκπληξη γεννιόταν στο πρόσωπο των παιδιών καθώς έβλεπαν μία σαύρα από κοντά αυτή τη φορά.

Τώρα μπορούσαν να δούν καθαρά τα ζώα που τους είχαν προξενήσει τόσο μεγάλη εντύπωση κοιτώντας τα πάνω απο τον λόφο.

Το συγκεκριμένο, έμοιαζε καπως με μωρό δεινόσαυρου λόγω του μεγέθους του που ήταν στο μέγεθος ενός πόνυ και προσπαθούσε να φτάσει έναν καρπό από ένα δένδρο.

Η Ηλέκτρα λοιπόν παράτησε αμέσως τον Γιάννη και τον Αψού και έτρεξε κατά 'κει. Αμέσως μετά έτρεξε ξοπίσω της και ο Γιάννης, ο οποίος δεν ήξερε, αν έτρεχε από θαυμασμό προς το γλυκό εκείνο ζώο, ή για να προστατέψει την αδελφή του φοβούμενος το ζώο που είχε μπροστά του.

Άλλωστε μία σαύρα στο μέγεθος ενός πόνυ, δεν ήταν κάτι συνηθισμένο γι αυτούς.

Ετσι τα δύο αδέρφια, παράτησαν για άλλη μια φορά ,σύξυλο τον Αψού, και έτρεξαν προς το μέρος του ζώου, χωρίς να του επιτρέψουν πάλι, να ολοκληρώσει αυτό που ήθελε να τους πει.

-Ουφ, ξεφύσηξε ο Αψού απογοητευμένος και ελαφρώς τσαντισμένος από την έλλειψη προσοχής προς το πρόσωπο του, και έσπευσε και αυτός να φτάσει τα παιδιά.

-Πρόσεχε!! Φώναζε ο Γιάννης ενώ ακόμα έτρεχε όταν είδε ότι η Ηλέκτρα είχε ήδη αρχίσει να το χαϊδεύει.

-Δεν είναι γλυκούλι?

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Ναι, αν δεν μας φάει.... Απάντησε με λίγη δόση χιούμορ ο Γιάννης, ο οποίος είχε αρχίσει να συμβιβάζεται στην ιδέα ότι είχε μπροστά του ένα άκακο πλάσμα.

-Τα Τούνς δεν πειράζουν κανέναν. Ακούστηκε λαχανιασμένη η φωνή του Αψού, που μόλις τους είχε προλάβει.

Τα Τούνς είναι φίλοι μας και σύντροφοί μας στην ζωή, στην δουλειά και στον πόλεμο.

Ο Γιάννης εν τω μεταξύ είχε σκαρφαλώσει στο δέντρο, και είχε κόψει δυο τρεις καρπούς, που μοιάζανε με τα δικά τους μήλα, αλλά ήταν κατακίτρινα και είχαν χνούδι.

-Τι είναι αυτά? Ρώτησε τον Αψού, τρομαγμένος, γιατί εκείνη την στιγμή η γλώσσα του Τούν είχε αρπάξει μέσα από τα χέρια του τον καρπό και τον έκανε μια χαψιά!

-Είναι μάμ. Η αγαπημένη τροφή των τούνς. Εμείς δεν τα τρώμε ποτέ. Είναι πάρα πολύ γλυκά, και άγευστα.

-Πάρα πολύ γλυκά και άγευστα? Χά! Αυτό πρώτη φορά το ακούω, είπε η Ηλέκτρα.

-Εγώ πάντως θα έλεγα να μην το δοκιμάσεις, της απάντησε ο Γιάννης. Θα φάς κάτι που τρώνε οι σαύρες? Γιάκς.....

-Τι είναι το Γιάκς? Το τρώτε εσείς αυτό? Είναι νόστιμο?

-Ε, ναι ...είναι κάτι που έχει σχέση με το φαγητό μας, αλλά άστο τώρα. Η ματιά του Γιάννη, έχει πέσει τώρα πάνω σε ένα μπουλούκι Τικ, που

έρχονταν προς το μέρος τους, και μάλλον χάρνονταν που τους έβλεπαν, αν κρίνουμε από τις χειρονομίες τους.

-Έχεις ιδέα τι συμβαίνει εδώ πέρα?

-Αρχίζουν να συγκεντρώνονται για το συμβούλιο, απαντάει ο Αψού, προσπαθώντας ταυτόχρονα να διώξει το μικρό Τούν, που μπλεκόταν συνέχεια μέσα στα πόδια τους γλύφοντας τα πόδια του Γιάννη.

-Και πότε είναι αυτό το συμβούλιο? πετάχτηκε η Ηλέκτρα.

-Μας είπαν αμέσως μετά το μεσονύχτιο, της απάντησε ο Γιάννης, αλλά πότε είναι αυτό το μεσονύχτιο, ένας Θεός ξέρει. Έχουμε χάσει την ώρα εδώ και μην ξεχνάς ότι αυτό είναι και το πρόβλημα μας. Έχουμε χάσει τον χρόνο. Ελάτε, ας ξεκουραστούμε λίγο εδώ, τους διέκοψε ο Αψού, βάζοντας τους μέσα σε μία καλύβα την οποία ζέστενε ένα μεγάλο τζάκι.

ΗΤΑΝ ΟΝΕΙΡΟ ?

-Ξύπνα λεβέντη μου, είναι ώρα για σχολείο! Με αυτές τις φράσεις και ξεσκεπάζοντας τον απο το πάπλωμα του, συνήθιζε ο πατέρας του Γιάννη να τον ξυπνάει το πρωί της κάθε μέρας που είχαν σχολείο. Ο Γιάννης, μέσα στον λήθαργο του ύπνου του, ήταν σίγουρος για την συνέχεια που

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

ερχόταν. Άλλες δύο φράσεις, χιλιοειπωμένες, που τις άκουγε στην συνέχεια, εξίσου κάθε πρωί.

-Ξύπνα πριγκίπισσα μου, ώρα για σχολείο.

Ακολούθησε ο ήχος από το φιλί στο μάγουλο, και έπειτα κάτι σαν πρόσταγμα.

-Έλα παιδιά, καλημέρα! Σηκωθείτε να πλυθείτε, αργήσαμε.

Μετά ακούγονται τα βήματα του πατέρα προς το σαλόνι, και άλλη μία χιλιοειπωμένη έκφραση, σχεδόν πάντα, μα πάντα, αναμενόμενη.

-Ρε να μην σηκώνονται αυτά τα παιδιά!

Κάθε πρωί τα ίδια! Γερανό θέλουν...

Ο Γιάννης σηκώθηκε πρώτος, και με αργά βήματα, προχώρησε προς την τουαλέτα. Με το ένα χέρι του έτριβε τα μάτια του, και με το άλλο βάσταγε το κούτελο του. Παραπατώντας σαν να ζαλίζεται, μπήκε στην τουαλέτα, προκαλώντας την προσοχή του πατέρα του.

Ακριβώς με τον ίδιο τρόπο, ήρθε στο σαλόνι και η Ηλέκτρα, αποσπώντας πρώτη το σχόλιο του πατέρα της.

-Τι έχεις αγάπη μου?

Αφού έκατσε στο τραπέζι της κουζίνας συνεχίζοντας με το ένα χέρι να τρίβει τα μάτια της και με το άλλο να ψάχνει για το γάλα που η μητέρα της είχε εν τω μεταξύ ετοιμάσει, ψέλλισε.

-Δεν ξέρω, μάλλον δεν κοιμήθηκα καλά, είδα και ένα όνειρο...

Κανίδης Βασίλης

-Καλημέρα καρδούλα μου, άκουσε την φωνή της μητέρας της, και εισέπραξε ένα φιλί στο μάγουλο.

-Τι έχει το κορίτσι μου?

-Τίποτα, ακούστηκε βαριεστημένη η απάντηση από την Ηλέκτρα, συνοδευόμενη από τον ήχο που κάνει το καλαμάκι όταν τελειώνεις αυτό που πίνεις.

-Τι έχει το παιδί? Αποκρίνεται η ανήσυχη μητέρα, στον μπαμπά αυτή την φορά.

-Μπα τίποτα, δεν θα κοιμήθηκε καλά.

Αποκρίθηκε εκείνος. Και συνέχισε.

-Θα τα πάς εσύ τα παιδιά στο σχολείο, γιατί τα βλέπω να αργούν.

Εγώ βιάζομαι σήμερα, γιατί πριν το γραφείο πρέπει να πάω στην τράπεζα.

-Ε λοιπόν! τους διακόπτει όλους η φωνή του Γιάννη που έμπαινε στο σαλόνι, δεν θα πιστέψετε τι όνειρο είδα.

-Ναι, που να ακούσεις το δικό μου, μουρμούρισε η Ηλέκτρα.

-Που είναι το γάλα μου? Συνέχισε ο Γιάννης, ο οποίος αφού έκατσε στο τραπέζι της κουζίνας, και τράβηξε την πρώτη ρουφηξιά, συνέχισε.

Ήμουν λέει, σε έναν άλλο πλανήτη, και ήταν και η Ηλέκτρα μαζί μου, και σε αυτόν τον πλανήτη κατοικούσαν κάτι παράξενα πλάσματα.

Να δεις πώς τους έλεγαν...

-Τίκ! Απαντάει η Ηλέκτρα που τον κοίταγε έκπληκτη.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Ναι Τίκ! Συνεχίζει ο Γιάννης, και είχαν κάτι σαύρες για άλογα και..... Τίκ? Ασα για στάσου, γυρνάει όλο έκπληξη στην αδελφή του.

-Πώς το ήξερες?

-Γιάννη, δεν θα το πιστέψεις, ...είδα και εγώ το ίδιο όνειρο. Του είπε η Ηλέκτρα, σχεδόν τρομαγμένη.

Εκείνη την στιγμή συνέβαινε μια μικρή αναστάτωση στο σπίτι.

Η μητέρα των παιδιών, ενώ προσπαθούσε να τα ετοιμάσει για το σχολείο, έλεγε στην Ηλέκτρα να πάει να πλύνει τα δόντια της.

Ο Γιάννης ήθελε να τους διηγηθεί το όνειρό του, η Ηλέκτρα φώναζε ότι και αυτή είχε δει το ίδιο όνειρο και φιλοτσακώνονταν με τον Γιάννη, που δεν τον άφηνε να μιλήσει, και μέσα σ' όλα αυτά, ακουγόταν από το υπνοδωμάτιο και η φωνή του πατέρα.

-Θα μου πει κανείς που είναι επιτέλους το κινητό μου?

-Αμάν πια! Βαρέθηκα να πειράζετε τα πράγματα μου!

-Παιδιά! Που είναι το κινητό μου?

-Ασασααα!!!! ΣΤΑΜΑΤΗΣΤΕ ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ!

Ακούστηκε η φωνή της μητέρας, αγριεμένη και αποφασισμένη να πάρει την κατάσταση υπό έλεγχο.

-Εσύ! Στράφηκε στην Ηλέκτρα με ύφος που δεν σήκωνε την παραμικρή αντίρρηση. Να πάς

αμέσως να πλύνεις τα δόντια σου, και να χτενιστείς.

-Εσύ! Στράφηκε στον Γιάννη, εξίσου αποφασιστικά. Έλεγε την τσάντα σου, και αν όλα είναι εντάξει, κάτσε στον καναπέ, μέχρι να ετοιμαστώ και εγώ, για να σας πάω στο σχολείο.

-Εσύ! Στράφηκε απότομα στον πατέρα. Το κινητό σου είναι μέσα στην τσάντα σου. Δεν μ' άφησε όλο το βράδυ να κοιμηθώ. Κουδούνιζε, γιατί πάλι το άφησες αφόρτιστο.

Και ακούγοντας όλοι μαζί την εξίσου χιλιοειπωμένη φράση, «...με τρελάνατε πια !!» άρχισαν να υπακούν στις εντολές της μητέρας. Ο πατέρας δίνοντας της ένα πεταχτό φιλί την αποχαιρέτησε ρωτώντας την.

-Είσαι σίγουρη πώς θα τα καταφέρεις? Να φωνάξω τον στρατό? Τις ειδικές δυνάμεις? Το ναυτικό? Το....

-Έλα φύγε θα αργήσεις. Τον αποχαιρετά και αυτή δίνοντάς του ένα φιλί και μία μπουλιά στο στήθος.

Τα παιδιά σε λίγο ήταν και αυτά έτοιμα, και με τις τσάντες στον ώμο, ξεκινούσαν για το σχολείο, σαστισμένα ακόμα, αφού δεν μπορούσαν να καταλάβουν τι συμβαίνει.

Φεύγοντας από το σπίτι τους προχώρησαν στον δρόμο με τις μουριές, προσπερνώντας όλα τα γειτονικά σπίτια που ήταν πεντακάθαρα σαν το δικό τους και βαμμένα όλα με διάφορα έντονα

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

χρώματα, έμοιαζαν σαν σκηνικό από κινηματογραφική ταινία.

Ο Γιάννης και η Ηλέκτρα ήταν αμίλητοι και για πρώτη φορά, δεν καλημέρισαν την κύρια Φρόσω, την γειτόνισσα τους, που καθάριζε, όπως κάνει κάθε πρωί, την αυλή του σπιτιού της, το οποίο απέχει καμιά 20ριά μέτρα από το δικό τους. Φθάνοντας στο τέλος του δρόμου στο φανάρι, σταμάτησαν περιμένοντας να ανάψει το πράσινο. Τότε η Ηλέκτρα σήκωσε το κεφάλι της και είπε στον Γιάννη.

-Δεν νομίζεις ότι θα έπρεπε να το συζητήσουμε?

-Τι να συζητήσουμε, δεν έχουμε να συζητήσουμε τίποτα!

-Μα Γιάννη....

-Μα και ξεμά! Νομίζω ότι το κάναμε μεγάλο θέμα.

Ένα χαζό όνειρο ήταν και τίποτε άλλο, που νομίζεις ότι είδες και εσύ το ίδιο.

-Δεν νομίζω, το είδα! Το ξέρεις ότι το είδα.

-Πράσινο, προχωράμε, είπε ο Γιάννης, και άρχισαν να διασχίζουν τον μεγάλο δρόμο, στον οποίο δεξιά και αριστερά τους, υπήρχαν σταματημένα αυτοκίνητα με αγουροξυπνημένους οδηγούς που τους κοίταζαν.

Ένας από αυτούς τους χαμογέλασε, ένας άλλος χασμουριόταν και φαινότουσαν όλα τα δόντια του, μια γυναίκα κοιτούσε στον καθρέφτη της και έφτιαχνε το πρόσωπο της, και ένας άλλος

είχε χάσει σχεδόν όλο το δάκτυλο του μέσα στην μύτη του και το κουνούσε όπως ανακατεύουμε την σούπα, πράγμα που έφερε γέλια στην Ηλέκτρα. Περνώντας τον δρόμο, και φτάνοντας στην τελική ευθεία για το σχολείο, ο Γιάννης θέλησε να δώσει ένα τέλος στην κουβέντα, λέγοντας.

-Ηλέκτρα, νομίζω ότι αρκετά προβλήματα έχω. Πρέπει να ασχοληθώ με το τεστ της Ιστορίας σήμερα, έχω αγγλικά το απόγευμα, και όταν γυρίσω στο σπίτι, έχω και εκείνη την παλιοεργασία που πρέπει να κάνω. Και όπως ξέρεις δεν μ' αρέσει καθόλου να γράφω!

Εκείνη η ημέρα πράγματι ήταν δύσκολη για τον Γιάννη.

Ο δάσκαλος τους, τους είχε βάλει για εργασία να γράψουν μία έκθεση, με θέμα «Μία φανταστική μέρα».

Όμως, κάθε άλλο παρά εργασία ήταν. Πιο πολύ για διαγωνισμός έμοιαζε, αφού η καλύτερη, θα δημοσιευόταν στην εφημερίδα της πόλης, στην σελίδα που φιλοξενούσε πάντα θέματα από τα σχολεία της πόλης. Και είχε φτάσει η σειρά του δικού τους σχολείου.

Του Γιάννη, ήταν καλύτερα να του έλεγες να τρέξει τον γύρο του σχολείου 100 φορές, παρά να γράψει δυο αράδες με χαρτί και με μολύβι.

Είχαν και τεστ στην ιστορία, αλλά αυτό δεν τον απασχολούσε καθόλου.

Αφενός ήταν καλός στην ιστορία, αφετέρου, ο δάσκαλος, έφερνε το διαγώνισμα έτοιμο σε

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

φωτοτυπίες και έτσι δεν θα χρειαζόταν να γράψει και τις ερωτήσεις.

Το απόγευμα είχε να πάει και στα αγγλικά, πράγμα που του μείωνε τον χρόνο τόσο για να τελειώσει τις εργασίες του, όσο και για παιχνίδι.

Ούτε και αυτό όμως τον ένοιαζε τόσο, όσο το πώς θα αντιμετώπιζε τον Σωτήρη, ένα παιδί ένα χρόνο μεγαλύτερό του, και ένα κεφάλι ψηλότερό του.

Ο Σωτήρης πηγαίνει στην πρώτη γυμνασίου, και μέχρι πέρσι που πήγαινε στο ίδιο σχολείο με τον Γιάννη, ήταν ο νταής του σχολείου και είχαν τσακωθεί, ουκ ολίγες φορές. Είναι φιγουρατζής, και θέλει να είναι στα πάντα πρώτος.

Ο Γιάννης ο οποίος είχε την ατυχία να είναι συμμαθητής του Σωτήρη στα αγγλικά, ήταν όχι μόνο καλύτερος του, αλλά και ο καλύτερος στην τάξη. Αν αναλογιστούμε δε, ότι ο Γιάννης ήταν ο μικρότερος σε ηλικία σε εκείνη την τάξη των αγγλικών, τότε μπορούμε να φανταστούμε τον λόγο για τον οποίο ο Σωτήρης τον είχε βάλει στο μάτι.

Τέλος πάντων, εκείνη η μέρα δεν φάνταζε ιδανική για τον Γιάννη, ο οποίος μπορεί να μην ήθελε να το δείχνει, αλλά το όνειρο που είχε δει, τον έτρωγε μέσα του.

Τα πράγματα όμως δεν πήγαν και τόσο άσχημα όσο φάνταζαν στον Γιάννη.

Στο τεστ της Ιστορίας πήρε τον καλύτερο βαθμό. Η Μάχη των Θερμοπυλών άλλωστε, ήταν το

Κανίδης Βασίλης

αγαπημένο του θέμα από την ιστορία και κοκορευόταν αργότερα ότι η μοναδική παρατήρηση που του έβαλε ο δάσκαλος ήταν να περιορίζεται στην ύλη του βιβλίου.

Και αυτό γιατί παρορμούμενος από τον πατέρα του, διάβαζε και άλλα ιστορικά βιβλία και γνώριζε λεπτομέρειες που του άρεσαν μεν, αλλά δεν είχαν σχέση με την ύλη δε.

Το μεσημέρι γύρισε στο σπίτι. Μπαίνοντας μέσα, πέταξε την τσάντα του μέσ' την μέση του σαλονιού, στρώθηκε στο τραπέζι, και φώναξε έτσι ώστε να τον ακούσει η μητέρα του που ήταν στην κουζίνα και η Ηλέκτρα που ήταν στο δωμάτιο της, γιατί είχε σχολάσει μια ώρα νωρίτερα και είχε γυρίσει πριν από αυτόν.

-Τι θα φάει σήμερα ο αριστούχος στην ιστορία?

-Την τσάντα του, αν δεν την μαζέψει!

Ακούστηκε η φωνή της μητέρας του από την κουζίνα, που δεν χρειαζόταν να βλέπει για να καταλάβει ότι ο Γιάννης για πολλοστή φορά, την είχε πετάξει φαρδιά πλατιά μες την μέση του σαλονιού.

-Έλα ρε μαμά, δε βαρέθηκες να λες κάθε μέρα τα ίδια?

Είπε ο Γιάννης καθώς σηκωνόταν νωχελικά και μάζευε την τσάντα του, για να ακούσει την ίδια απάντηση, καθώς πήγαινε προς το δωμάτιο του.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Εσύ δε βαρέθηκες να ακούς κάθε μέρα τα ίδια?

-Να ξέρεις μαμά, ότι σκοτώνεις το επιστημονικό μου ένστικτο.

Είπε ο Γιάννης που είχε γυρίσει στην κουζίνα, εμφανώς ευδιάθετος, και θέλοντας να πάρει την κατάσταση στα χέρια του.

-Νομίζω ότι με δύο γεμιστά, μπορούμε να το αναστήσουμε, είπε η μητέρα του, δίνοντας του ένα φιλί στο μάγουλο, και αφήνοντας μπροστά του ένα πιάτο αχνιστό, με δύο κατακόκκινες ντομάτες, ξεχειλισμένες από το ρύζι που είχαν για γέμιση, που μαζί με τις πατάτες που είχε γύρω γύρω, τους σπόρους του κουκουναριού, τον πράσινο μαϊντανό και τις σταφίδες, έμοιαζε με πίνακα ζωγραφικής.

Τα γεμιστά ήταν ένα από τα αγαπημένα φαγητά του Γιάννη και της Ηλέκτρας, και ως εκ τούτου, εκείνη η ημέρα θα ήταν μία από τις λίγες που δεν θα υπήρχε η παραδοσιακή γκρίνια για το τι θα φάνε.

Έκατσαν λοιπόν στο τραπέζι, η Ηλέκτρα ο Γιάννης και η μητέρα τους για να φάνε όπως κάνουν κάθε μέρα, χωρίς τον πατέρα τους, ο οποίος έρχεται αργά από την δουλειά και τρώει μόνος του.

Αφού λοιπόν κάνουν τον σταυρό τους, και τρώνε μια δυο μπουκιές, η μητέρα ρώτησε.

-Λοιπόν? Πώς πήγε το σχολείο σήμερα?

-Καλάααα... απάντησαν και οι δύο μαζί χωρίς να την κοιτάζουν καν, και συνεχίζοντας το φαγητό τους.

-Εσύ Ηλέκτρα?

-Ε, τα συνηθισμένα μαμά, στην ορθογραφία έκανα μόνο ένα λάθος, στα μαθηματικά τα πήγα τέλεια, και κανείς δεν μου έκανε παρατήρηση ότι ήμουν ζωηρή σήμερα! Το τελευταίο το είπε με ένα πονηρό χαμόγελο, βάζοντας ταυτόχρονα μια μεγάλη μπουκιά στο στόμα της.

Η μητέρα έκανε πώς δεν άκουσε, και στράφηκε στον Γιάννη κάνοντας του την ίδια ερώτηση. Ο Γιάννης όμως, σαν να μην άκουσε καθόλου την ερώτηση, της αποκρίθηκε.

-Μαμά, μπορούν δύο άτομα να δουν ταυτόχρονα το ίδιο όνειρο?

-Νομίζω πώς όχι, του απάντησε, όμως εγώ σε ρώτησα κάτι άλλο.

Λοιπόν?

-Έλα ρε μαμά, έπρεπε να το ξέρεις και να μη με ρωτήσεις. Τι να έγινε? Πήρα πάλι 10.

Με αυτή την απάντηση ο Γιάννης σηκώθηκε από το τραπέζι, ικανοποιημένος πιο πολύ με την απάντηση που πήρε από την μητέρα του σχετικά με όνειρο, παρά για το δεκάρι που πήρε στην ιστορία.

-Πάω να μελετήσω τα αγγλικά μου γιατί σε λίγο θα φύγω, είπε, και μπήκε στο δωμάτιο του,

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

εκεί όπου σε λίγα λεπτά εμφανίζεται το κεφάλι της Ηλέκτρας στην πόρτα, και του λέει.

-Είσαι σίγουρος ότι δεν θέλεις να το συζητήσουμε?

-Ηλέκτρα, της απάντησε, άκουσες τι είπε η μαμά. Δεν υπάρχει περίπτωση. Κάτι άλλο θα συμβαίνει. Μάλλον κάποιος από εμάς είχε δει αυτό το όνειρο και το είχαμε συζητήσει. Τώρα είδε και ο άλλος κάτι παρόμοιο, και οι εγκέφαλοί μας τα συνδύασαν.

-Μα Γιάννη....

-Και, όχι δεν θέλω να το συζητήσουμε.

Η Ηλέκτρα πήγε στο δωμάτιο της να διαβάσει, και ο Γιάννης αφού έκανε πολύ γρήγορα όλες τις εργασίες του, σηκώθηκε βιαστικά, πήρε την τσάντα των αγγλικών και χαιρετώντας την μητέρα του, έφυγε όσο πιο γρήγορα μπορούσε για τα αγγλικά του.

-Στις φωνές της μητέρας του, γιατί φεύγει 20 λεπτά νωρίτερα για το φροντιστήριο που ήταν σχεδόν δίπλα από το σπίτι τους, απάντησε χωρίς να την κοιτάξει αυξάνοντας το βήμα του, σχεδόν τρέχοντας.

-Έχω να βοηθήσω την κυρία στους υπολογιστές. Κάτι έχει χαλάσει.

Η αλήθεια όμως είναι ότι ήθελε να φτάσει στο φροντιστήριο πολύ νωρίς, πριν τον Σωτήρη. Δεν ήθελε με κανέναν τρόπο, να συναντηθούν στην πόρτα, γιατί σίγουρα αυτός ο κακομαθημένος

δαίμονας, κάτι θα έβρισκε για να τον πειράξει και να του χαλάσει την ημέρα.

Όμως, όπως είπαμε εκείνη δεν ήταν η μέρα του, και καθώς έστριβε από την γωνία, 30 μέτρα από την πόρτα του φροντιστηρίου, προς μεγάλη του απογοήτευση, βλέπει τον Σωτήρη να κάθεται στα σκαλιά, και να του χαμογελάει όσο πλησίαζε.

Ο Γιάννης προσπαθούσε να δείξει αδιάφορος, αλλά από μέσα του παρακάλαγε να μην συμβεί τίποτα. Φτάνοντας στο φροντιστήριο, κάνει μία προσπάθεια να ανέβει τα σκαλιά χωρίς να κοιτάξει τον Σωτήρη, ο οποίος όμως έχει σηκωθεί όρθιος και του λέει.

-Καλώς τον φωστήρα. Νωρίς δεν ήρθες ρε βουτηρομπεμπέ?

Ο Γιάννης, χωρίς να του απαντήσει και χωρίς να τον κοιτάξει τον προσπερνάει, όμως νιώθει το χέρι του Σωτήρη να τον αρπάζει από τον ώμο, να τον σταματάει, και να τον κολλάει στον τοίχο.

-Δεν σου έχει μάθει η μαμά σου να απαντάς όταν σε ρωτάνε και να μην είσαι αγενής?

Του είπε αγριοκοιτάζοντας τον και κολλώντας την μύτη του στην δική του.

-Εσένα δεν σου έχει μάθει η μαμά σου να μην είσαι τόσο κόπανος?

Του απάντησε ο Γιάννης κοιτάζοντας τον άγρια αλλά παρακαλώντας από μέσα του να συμβεί κάποιο θαύμα που θα τον σώσει.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Τα μάτια του Σωτήρη έγιναν κόκκινα από θυμό. Τα αυτιά του δεν πίστευαν ότι ο Γιάννης, του ξεστόμισε τέτοια λέξη και μάλιστα κατάμουτρα. Το αριστερό του χέρι τον κρατούσε από το λαιμό και το δεξί τρέμοντας, σηκώθηκε ψηλά με την γροθιά του σφιγμένη, έτοιμο να πάρει εκδίκηση. Όμως πριν το μάτι του Γιάννη δει τα γνωστά αστράκια, ακούστηκε η φωνή της δασκάλας των αγγλικών, γεμάτη αυστηρότητα.

-Τι κάνετε εσείς εκεί? Τι συμβαίνει Σωτήρη?

-Τίποτα κυρία, κάτι μου είπε ο Γιάννης και δεν το κατάλαβα καλά.

Απάντησε ο Σωτήρης συνεχίζοντας να τον κοιτάει θυμωμένα.

-Τι συμβαίνει Γιάννη? Στράφηκε και σε εκείνον, λιγότερο αυστηρά όμως.

-Τίποτα κυρία, πράγματι κάτι είπα στον Σωτήρη, αλλά ο εγκέφαλός του δεν έχει φτάσει ακόμα στο στάδιο της επεξεργασίας δεδομένων. Απάντησε ο Γιάννης και απομακρύνθηκε ανεβαίνοντας τα σκαλιά του φροντιστηρίου, που οδηγούσαν στην τάξη του.

-Ο εγκέφαλος μου δεν είναι τι?

Δεν τελειώσαμε εμείς οι δύο, θα τα ξαναπούμε! Του φώναζε από πίσω ο Σωτήρης κουνώντας απειλητικά τα χέρια του.

Το βράδυ, βρήκε τον Γιάννη κουρασμένο στο σπíti του. Η ώρα ήταν σχεδόν δέκα, και έχοντας μόλις τελειώσει και οι δύο τα μαθήματα τους, έβλεπαν το αγαπημένο τους κόμικς στην

Κανίδης Βασίλης

τηλεόραση, ακούγοντας την μητέρα τους να τους κάνει ερωτήσεις με ρυθμό πολυβόλου σχετικά με το αν ετοίμασαν την τσάντα τους, αν έβαλαν νερό στο παγούρι τους, αν έπλυναν τα δόντια τους κ.λ.π. και αυτά να απαντάνε σε κάθε ερώτηση ΝΑΙ, χωρίς να είμαι σίγουρος αν έχουν ακούσει τι τους ρωτάει η μητέρα τους.

Στο τέλος, ξαπλωμένα στα κρεβάτια τους, με την Ηλέκτρα να του λέει ότι δεν μπορεί να ξεχάσει το όνειρο που είδε την προηγούμενη ημέρα, εξουθενωμένα από την ημέρα που πέρασε, τα πήρε ο ύπνος.

2^η ΜΕΤΑΦΟΡΑ

ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

-Είσαι καλά? Είπε στον Γιάννη ο Αψού.

Ναι, ...μόνο, νιώθω λίγο ζαλισμένος. Απάντησε ο Γιάννης, βλέποντας την Ηλέκτρα που κρατούσε το κεφάλι της, να την στηρίζουν δύο Tik.

-Είσαι καλά Ηλέκτρα? Την ρώτησε ο Γιάννης πηγαίνοντας προς το μέρος της.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Ναι, μόνο λίγο ζαλισμένη είμαι, του απάντησε, τρίβοντας τα μάτια της με τα δυο της χέρια.

Και τα δύο παιδιά, τα είχαν χαμένα, και δεν μπορούσαν να συνειδητοποιήσουν τι τους συμβαίνει.

-Δεν το πιστεύω! είπε ο Γιάννης. Μα πώς βρέθηκα εδώ πάλι, τι συμβαίνει?

-Το ίδιο όνειρο ξανά? Μονολογεί η Ηλέκτρα κοιτάζοντας γύρω της. Είναι δυνατόν να βλέπω το ίδιο όνειρο ξανά και να ξέρω ότι είναι όνειρο?

-Θα πρέπει να σας το εξηγήσω και αυτό, μάλλον..., είπε ο Αψού κάπως αμήχανα, που εξακολουθούσε να βρίσκεται μαζί μας μέσα στην καλύβη δίπλα στο μεγάλο τζάκι.

-Εδώ έρχεστε μόνο όταν κοιμάστε.

Ζείτε στην Γη, αλλά όταν κοιμάστε, έρχεστε εδώ.

-Είστε ένα όνειρο λοιπόν? Ρώτησε ο Γιάννης.

-Το ήξερα, το ήξερα πως δεν έκανα λάθος. Το ήξερα πώς κάτι παράξενο συμβαίνει, φώναξε η Ηλέκτρα.

-Λοιπόν, είστε απλά ένα όνειρο? Ξαναρώτησε ο Γιάννης.

-Κάθε άλλο. Είμαστε πέρα για πέρα αληθινοί. Αφήστε με όμως να σας τα εξηγήσω με την σειρά, για να καταλάβετε καλύτερα τι συμβαίνει και να μην είστε σε σύγχυση.

-Κύριοι, κύριοι, ησυχία! Ακούστηκε ένας άλλος Tik διακόπτοντας για άλλη μία φορά τον Αψού ο οποίος ποτέ δέν κατάφερε να ολοκληρώσει αυτό που ήθελε να πεί.

Με ενημέρωσαν ότι είμαστε έτοιμοι για το συμβούλιο.

-Εφτασε κιόλας το μεσονύχτιο? Ρώτησε η Ηλέκτρα, γιατί για μεσάνυκτα μου φαίνεται αρκετά φωτεινά εμένα.

-Δεν ξέρω αν είναι μεσονύχτιο ή όχι, άλλωστε το ΓΙΟ, το ρολόι του πύργου είναι σταματημένο. Αυτό που ξέρω είναι ότι πάντα κάτι συμβαίνει και δεν με αφήνει να ολοκληρώσω αυτό που λέω, είπε θυμωμένος ο Αψού και συνέχισε.

-Μάλλον είμαστε έτοιμοι, και θα σας παρακαλέσω όλους, να πάμε στην αίθουσα του συμβουλίου.

Αυτά είπε ο Αψού, βγήκε απο την καλύβα και προχώρησε πρώτος προς ένα πολύ ωραίο κτήριο, κάτασπρο, θαρρείς και ήταν φτιαγμένο όλο από μάρμαρο.

Θα μπορούσε να πει κανείς ότι έμοιαζε με το μουσείο που είχαν πάει εκδρομή κάποτε τα παιδιά με το σχολείο, έτσι όπως είχε κολώνες γύρω γύρω. Εξίσου εντυπωσιακή όμως ήταν και η είσοδος, η οποία είχε δέκα δεκαπέντε πολύ μακριά σκαλιά, και που δεξιά και αριστερά τους στέκονταν δύο τεράστια αγάλματα Τούνς.

Αυτές τις σαύρες, τις είχαν γνωρίσει τα παιδιά σαν μεταφορικό μέσον, αλλά τώρα έτσι τεράστιες που

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

τις έβλεπαν, σκούρες γκρι, ανάμεσα σε όλο αυτό το λευκό και με την άγρια έκφραση που είχαν στην όψη με τις γλώσσες έξω, πιο πολύ για φύλακες έμοιαζαν παρά για μεταφορικό μέσον. Και αυτό τους έκανε λίγο να τρομάζουν, καθώς ανέβαιναν τα σκαλιά, για να μπουν στην αίθουσα του συμβουλίου ακολουθώντας τον Αψού.

Μπήκαν λοιπόν στην αίθουσα, που ήταν μεγάλη σαν ένα γήπεδο του μπάσκετ. Η αίθουσα αυτή, ήταν διακοσμημένη με πολύ μεγάλους πίνακες, τοποθετημένους ολόγυρα, οι οποίοι απεικόνιζαν την ιστορία των ΤΙΚ, και μες την μέση υπήρχε ένα τεράστιο μακρόστενο τραπέζι. Γύρω από αυτό, υπήρχαν καρέκλες αρκετές ακόμα και για πενήντα άτομα. Και στην μία πλευρά του τραπεζιού, στην κεφαλή που λέμε, υπήρχε μία καρέκλα που έμοιαζε με θρόνο. Ήταν προφανές, ότι εκεί ήταν η θέση του αρχηγού του συμβουλίου, του βασιλιά Αλφα. Γύρω από αυτό το τραπέζι, υπήρχαν θέσεις σαν εξέδρες, που μπορούσαν να κάτσουν και να παρακολουθήσουν το συμβούλιο, όλοι οι κάτοικοι του χωριού. Τα παιδιά, με την υπόδειξη του Αψού, έκατσαν στο κεντρικό τραπέζι, ενώ πολύ γρήγορα είχαν συμπληρωθεί και οι υπόλοιπες θέσεις, από κάποιους άλλους Τικ, που έμοιαζαν να είχαν σημαντικές αρμοδιότητες. Σαν τον Αψού δηλαδή.

Όλες εκτός από μία. Αυτήν στην κεφαλή του τραπεζιού.

Εκεί που θα καθόταν ο βασιλιάς.

Εν τω μεταξύ, είχαν γεμίσει όλες οι θέσεις και στις εξέδρες. Είχε έρθει όλο το χωριό αλλά και αντιπροσωπείες από όλα σχεδόν τα χωριά των Τίκ. Αυτό από μόνο του, καθιστούσε την συζήτηση που θα γινόταν πολύ σοβαρή.

Την οχλοβοή, που επικρατούσε όλη αυτήν την ώρα, την διέκοψε μία δυνατή φωνή.

- Όλοι όρθιοι! Έρχεται ο βασιλιάς!

- Τιμή και δόξα στον βασιλιά Άλφα!

Όλοι στην αίθουσα σηκώθηκαν όρθιοι, βλέποντας τον βασιλιά Άλφα να μπαίνει με αργά βήματα στην αίθουσα.

Οι Τίκ δεν φορούν ρούχα. Το μακρύ τους τρίχωμα, δεν το καθιστά απαραίτητο.

Ο βασιλιάς όμως φοράει.

Φοράει ένα μακρύ άσπρο ράσο, με κάποια κόκκινα σχέδια, και ένα καπέλο σαν χωνί, άσπρο και αυτό.

Και ήταν ο μοναδικός που είχε γένια.

Άσπρα και αυτά.

Πάντως στα παιδιά, το παρουσιαστικό του, δεν φάνταζε καθόλου με ενός βασιλιά. Κάθε άλλο. Τους φάνηκε αστείος, σαν αρκουδάκι με νυχτικό, αλλά φυσικά δεν το είπαν πουθενά.

Ο βασιλιάς, έκατσε στην θέση του, και αμέσως μετά έκατσαν και όλοι οι άλλοι, κάνοντας απόλυτη ησυχία.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Έπειτα, ο βασιλιάς σηκώθηκε και χωρίς καμία καθυστέρηση άρχισε να μιλά.

-Αγαπητοί μου Τικ, αγαπητοί μου φίλοι από την Γη.

Αντιμετωπίζουμε μία δύσκολη κατάσταση, και οι μικροί μας φίλοι που ήρθαν να μας βοηθήσουν, σίγουρα έχουν πολλές απορίες.

Πρέπει λοιπόν να δούμε πώς έχει η κατάσταση, αλλά πριν από αυτό είμαι υποχρεωμένος να κάνω ένα μικρό πρόλογο για τους μικρούς μας φίλους. Και απευθυνόμενος κυρίως στα παιδιά, συνέχισε. Οι Τικ, είναι ένας φιλήσυχος λαός, που ζει σε αυτά τα μέρη εδώ και χιλιάδες χρόνια. Οι Τικ δεν πεθαίνουν. Είμαστε αυτό που λέτε εσείς στην γη, αθάνατοι.

Επίσης και η διαδικασία της γήρανσης είναι κάτι που διαφέρει σε εμάς. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι Τικ δε γερνάνε.

Δεν γερνάνε με την έννοια που ξέρετε εσείς βέβαια...

Οι Τικ λοιπόν, μοναδικό σκοπό της ζωής τους έχουν να ελέγχουν και να ρυθμίζουν τον χρόνο. Ο χρόνος, και η ομαλή λειτουργία του, διατηρούν το σύμπαν σε μία αρμονία, και σε μία τάξη. Χωρίς αυτόν, είναι φανερό, ότι αυτή η αρμονία και η τάξη, δεν θα μπορεί να διατηρηθεί, και το σύμπαν θα καταστραφεί.

Θα καταστραφεί ο πλανήτης μας, ο πλανήτης ΩΡΑ, αλλά και οι υπόλοιποι.

Συμπεριλαμβανομένης και της Γης!

Του δικού σας πλανήτη. Συλλογιζόμενοι αυτά, οι Τίκ λοιπόν, έχουν μία πάρα πολύ σοβαρή ασχολία να κάνουν, έχουν ένα όραμα και μία ευθύνη. Ένα μεγάλο μέρος της ευθύνης αυτής, το έχει αναλάβει ο Αλλού. Ο μεγάλος μηχανικός και αρχιτέκτονας των Τίκ, που με τα σχέδια και τις οδηγίες του, φτιάξαμε τον πύργο του ρολογιού, το Γιό, το μεγαλύτερο ρολόι του διαστήματος, και το σύμβολο του πλανήτη ΩΡΑ.

Ο Αλλού είναι υπεύθυνος για την σωστή και αδιάκοπη λειτουργία του ρολογιού, το οποίο διατηρεί την σωστή ροή του χρόνου, σε όλο το σύμπαν. Όσο λειτουργεί το ρολόι, ο χρόνος κυλά, και τα πάντα λειτουργούν κανονικά, αρμονικά και όμορφα.

Όσο όμως το ρολόι δεν λειτουργεί,

....σε εκείνη την στιγμή ένα χαμηλόφωνο βουητό, μια σιγανή οχλαγωγία από την μεριά των Τίκ ακούστηκε, αλλά σταμάτησε αμέσως μόλις ο βασιλιάς Άλφα χτύπησε το χέρι του στο τραπέζι και φώναξε δυνατά.

.....Τίποτα δεν θα είναι το ίδιο πια. Θα έρθει η καταστροφή!

Όλο το σύμπαν θα καταστραφεί!

Γνωρίζουμε όλοι καλά, ότι κάθε 100 ανατολές των ήλιων μας, ο κύριος ΧΡΟΝΟΣ επισκέπτεται τον Αλλού, στον πύργο του ρολογιού.

Αυτό το κάνει, εδώ και χιλιάδες χρόνια, σε ένδειξη αναγνώρισης της πολύ καλής δουλειάς και της αφοσίωσης του.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Πριν όμως από 30 ανατολές των ήλιων μας, ο κύριος ΧΡΟΝΟΣ δεν φάνηκε.

Ούτε φυσικά και στις επόμενες.

Ο Αλλού, θεωρεί ότι η εξαφάνιση του κύριου ΧΡΟΝΟΥ είναι κακός οϊωνός, και καταστροφή εξίσου μεγάλη με το σταμάτημα του ρολογιού.

Έτσι λοιπόν, σταμάτησε το ρολόι μόνος του. Και αρνείται να το ξαναλειτουργήσει, αν δεν δει πάλι τον κύριο ΧΡΟΝΟ.

Αν ο κύριος ΧΡΟΝΟΣ δεν φανεί έως την εκατοστή ανατολή, αυτό θα σημαίνει την συντέλεια του κόσμου.

Την ολική καταστροφή.

Εμείς είμαστε σίγουροι, ότι γι' αυτήν την κατάσταση είναι υπεύθυνοι αυτοί οι απαίσιοι οι Τάκ. Αυτοί έχουν απαγάγει και φυλακίσει τον κύριο ΧΡΟΝΟ.

Οι Τάκ είναι αιώνιοι εχθροί μας. Θέλουν αυτοί να ελέγχουν τον πύργο του ρολογιού, γιατί νομίζουν ότι έτσι θα γίνουν οι κυρίαρχοι του πλανήτη.

Είμαστε σίγουροι ότι έχουν πιάσει και φυλακίσει τον κύριο ΧΡΟΝΟ, με σκοπό να μας τσακίσουν το ηθικό, να μας αποδυναμώσουν, να μας επιτεθούν και να μας κυριέψουν.

Όμως είναι τόσο χαζοί, που δεν έχουν καταλάβει τι κακό έχουν ξεκινήσει.

Γι αυτό, θα πρέπει να καταστρώσουμε ένα σχέδιο να βγούμε από αυτήν την κρίση. Γι' αυτό μαζευτήκαμε απόψε εδώ. Καταλαβαίνω όμως ότι σε μία κατάσταση σαν αυτή σίγουρα θα έχετε

πολλές απορίες. Γι αυτό πριν συνεχίσουμε, καλό θα ήταν να κάνετε τώρα τις όποιες ερωτήσεις έχετε.

Η Ηλέκτρα σήκωσε το χέρη της και αποφασιστικά, πριν ο βασιλιάς Άλφα της δώσει τον λόγο, είπε.

-Δεν νομίζετε ότι πρέπει να μας πείτε κάποια πράγματα περισσότερα, για τους Τάκ?

Εννοώ τι πλάσματα είναι, από πού έρχονται, τι θέλουν από σας, γιατί έχετε πόλεμο?

Πάλι ένα σιγανό σούσουρο και οχλοβοή απλώθηκε στην αίθουσα από τους υπόλοιπους Τίκ που φαινόταν αναστατωμένοι.

Ο βασιλιάς Άλφα, με σκυμμένο το κεφάλι και χαϊδεύοντας τα μεγάλα άσπρα γένια του, είπε.

-Για τους Τάκ, αποφεύγουμε να μιλάμε, αλλά από ένα τέτοιο συμβούλιο αυτής της μορφής, ήμουνα σίγουρος ότι θα άκουγα μια τέτοια ερώτηση, οπότε, είμαι προετοιμασμένος. Πήρε μια βαθιά ανάσα, και συνέχισε.

-Οι Τάκ, εμφανίστηκαν στον πλανήτη ΩΡΑ πριν από χιλιάδες χρόνια, σχεδόν ταυτόχρονα με εμάς. Αν τους δείτε, που δεν σας το συνιστώ, θα νομίζετε ότι μοιάζουν με εμάς.

Πολλοί μάλιστα λένε ότι ανήκουμε στην ίδια φυλή. Ξανακούστηκε το σούσουρο από τους υπολοίπους για άλλη μια φορά, που σταμάτησε όμως όταν ο βασιλιάς ύψωσε την φωνή του.

-Αυτό όμως δεν είναι αλήθεια. Απλά έτυχε πριν από μερικές χιλιάδες χρόνια να βρεθούμε μαζί εδώ στον πλανήτη Ώρα. Στην αρχή λοιπόν

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

ζούσαμε μαζί ειρηνικά. Οι Τίκ, οι Τάκ και ο κύριος ΧΡΟΝΟΣ.

Όλα κυλούσαν ήρεμα και ωραία μέχρι που αποφασίσαμε από κοινού, να φτιάξουμε τον πύργο του ρολογιού. Το μεγαλύτερο ρολόι του διαστήματος. Ένα έργο, που θα ήταν το στολίδι του γαλαξία μας, αλλά και φόρος τιμής προς τον κύριο ΧΡΟΝΟ, που φροντίζει για την αρμονικότητα του σύμπαντος.

Εκεί άρχισαν οι δυσκολίες.

Οι Τάκ ήθελαν τον Ωχαμάν που ήταν από την φυλή τους να είναι ο αρχιτέκτονας, ο επικεφαλής και ο αρχιμάστορας του πύργου του ρολογιού, ενώ εμείς θέλαμε να είναι ο δικός μας, ο Αλλού.

Έτσι, άρχισαν οι πρώτες διαφωνίες και διαπληκτισμοί. Ο κύριος ΧΡΟΝΟΣ έριξε την ιδέα να γίνει μία συνεργασία και να είναι και οι δύο επικεφαλής, πράγμα που για λίγο χρονικό διάστημα έγινε. Αλλά πολύ σύντομα ανακαλύψαμε ότι ο ένας προσπαθούσε να φέρει εμπόδια στην δουλειά του άλλου, και φυσικά, ο κύριος σαμποτέρ όπως θα φαντάζεστε, δέν ήταν άλλος απ' τον Ωχαμάν.

Έτσι πάρθηκε η απόφαση να οριστεί ο αρχηγός με μία μονομαχία.

Οι δύο μονομάχοι, ένας από τους Τίκ και ένας από τους Τάκ, θα τρώγανε γιάμ, μέχρι σκασμού.

Όποιος έτρωγε τα περισσότερα, έστω και ένα παραπάνω, θα νικούσε.

Και ο αρχιτέκτονας, αρχιμηχανικός και

πρωτομάστορας, του πύργου του ρολογιού, θα ήταν κάποιος από την φυλή του.

Και επειδή η μονομαχία είχε πάρει μεγάλες διαστάσεις το βραβείο μεγάλωσε. Όποιος κέρδιζε, η φυλή του, θα είχε το προνόμιο να φροντίζει και να ρυθμίζει τον χρόνο.

Έτσι λοιπόν ένα πρωινό, συγκεντρωθήκαμε όλοι στον χώρο που σήμερα είναι κτισμένος ο πύργος του ρολογιού. Τότε ήταν λιβάδι με γιάμ, τα οποία όμως τα είχαμε κόψει όλα, και τα είχαμε μέσα σε καλάθια.

Μισά από την μία πλευρά που ήταν συγκεντρωμένοι όλοι οι Τίκ με τον εκλεκτό τους τον Άμπακα, και από την άλλη πλευρά ήταν συγκεντρωμένοι οι Τάκ με τον εκλεκτό τους τον Ώπα.

Αυτοί θα έτρωγαν τα γιάμ.

Μόλις λοιπόν ο πρώτος ήλιος φάνηκε στον ορίζοντα, η μονομαχία άρχισε.

Ο Άμπακας και ο Ώπα, έπεσαν με τα μούτρα και άρχισαν να τρώνε τα γιάμ. Οι καταμετρητές, 10 και από τις δύο φυλές, άρχισαν να μετράνε.

Η μονομαχία θα τελείωνε, όταν θα φαινόταν ο δεύτερος ήλιος στον ορίζοντα.

Όταν λοιπόν ο δεύτερος ήλιος φάνηκε στον ορίζοντα, άλλοι 10 κριτές και από τις δύο φυλές, που παρατηρούσαν τους ήλιους, φώναξαν με μία φωνή.

«ΣΤΟΠ. ΛΗΞΗ ΤΗΣ ΜΟΝΟΜΑΧΙΑΣ.»

Και αμέσως μετά άρχισε η καταμέτρηση.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Ο Άμπακας και ο Ώπα, έπεσαν κάτω ξεροί, με τις κοιλιές τους πρησμένες σαν να ήταν έτοιμοι να γεννήσουν. Έχω την εντύπωση ότι τα αποτελέσματα τους τα είπαν μετά.

Νικητής ήταν ο Άμπακας. Είχε φάει πεντέμισι κοφίνια γιάμ, ενώ ο Ώπα, είχε φάει 5 και κάτι πολύ λίγα.

Αμέσως μετά, οι Τάκ άρχισαν να διαμαρτύρονται και να λένε ότι έγινε λάθος στην καταμέτρηση.

Κάποιοι άλλοι φώναξαν ότι οι κριτές που ήταν δικοί τους, είχαν εξαγοραστεί, πράγμα ψευδέστατο, αλλά και προσβολή μεγάλη. Τότε οι κριτές τους, άρχισαν να λένε ότι «ίσως» έγινε κάποιο λάθος στο μέτρημα.

Αυτό ήταν. Τα πράγματα ξέφυγαν από τον έλεγχο, και η μονομαχία μετατράπηκε σε μία τρομερή και μεγαλοπρεπέστατη, κλοτσοπατινάδα.

Οι Τίκ και οι Τάκ πιάστηκαν στα χέρια, και δέρονταν μέχρι το άλλο πρωί. Έπειτα, αφού δεν είχαν την δύναμη να συνεχίσουν άλλο, αποχώρησαν, με αμοιβαίες βρισιές και υποσχέσεις ότι θα υπήρχε απάντηση.

Οι Τάκ έφυγαν από την περιοχή αυτή, και πήγαν πέρα από τα κόκκινα βουνά, όπου και εγκαταστάθηκαν. Φεύγοντας, έβαλαν φωτιά και έκαψαν τις καλλιέργειες μας με γιάμ, και αυτό θεωρήθηκε ως πράξη εχθρική, υψίστης προσβολής. Από τότε οι Τάκ είναι ορκισμένοι εχθροί μας.

Εμείς φυσικά κτίσαμε τον πύργο του ρολογιού, ένα έργο για το οποίο καμαρώνει όλο το κοντινό διάστημα.

Ο Αλλού, ανέλαβε να λειτουργεί το ρολόι, και φυσικά μαζί με αυτό να προστατεύει και να ρυθμίζει τον χρόνο.

Ο κύριος ΧΡΟΝΟΣ, κάθε 100 ανατολές, επισκέπτεται τον Αλλού στον πύργο του ρολογιού, και ανταλλάσσουν τυπικές ευχές για την υγεία τους και για την ισορροπία του σύμπαντος.

Σε όλο αυτό το διάστημα βέβαια, οι Τάκ έχουν προσπαθήσει μερικές φορές να μας επιτεθούν, και να καταστρέψουν τον πύργο, αλλά απέτυχαν.

Όμως όπως είπαμε προηγουμένως, ο κύριος ΧΡΟΝΟΣ έχει να φανεί καιρό, και τα πράγματα δεν είναι καλά. Είμαστε σίγουροι ότι τον έχουν αυτοί.

Ξανασηκώνει το χέρι της η Ηλέκτρα, και αφού ο βασιλιάς Άλφα της κάνει νόημα, κουνώντας το κεφάλι του, ρωτάει.

-Και τι έχουν να κερδίσουν οι Τάκ, φυλακίζοντας τον κύριο ΧΡΟΝΟ? Στην καλύβα πάνω στο λόφο, άκουσα τον Αψού να λέει, ότι «.....αφού ο χρόνος δεν κυλά, εμείς δεν έχουμε θέση εδώ, δεν είμαστε άξιοι της αποστολής μας, πρέπει να φύγουμε.

Ο κακός βασιλιάς Ωμέγα επιτέλους θα πραγματοποιήσει το όνειρό του και θα γίνει ο κυρίαρχος του πλανήτη.»

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Πώς θα γίνει αυτό αν πρόκειται να καταστραφεί το σύμπαν? Μαζί με το σύμπαν δεν θα καταστραφούν και οι Τάκ? Ο βασιλιάς Άλφα, με πραγματικά λυπημένο ύφος, απάντησε χωρίς να κοιτάξει κανέναν.

-Πολύ φοβάμαι ότι δεν έχουν επίγνωση της κατάστασης. Δεν γνωρίζουν τους κινδύνους των πράξεων τους.

Ο Γιάννης, σήκωσε το χέρι του, και αφού πήρε τον λόγο, ρώτησε και αυτός με την σειρά του.

-Και πώς νομίζετε πως πρέπει να αντιμετωπίσουμε αυτή την κατάσταση?

-Αυτό θα το αποφασίσουμε εδώ. Γι' αυτό συγκεντρωθήκαμε άλλωστε.

Καθώς όμως η κουβέντα κυλούσε μέσα στην αίθουσα του συμβουλίου, μεγάλη αναστάτωση δημιουργήθηκε ξαφνικά, καθώς έμπαινε στην αίθουσα τρέχοντας ένας Τίκ, ο οποίος φώναζε με όση δύναμη του είχε απομείνει:

-Στα όπλα, στα όπλα, έρχονται! Έρχονται οι Τάκ!

Αφού διασχίζει όλη την αίθουσα, φτάνει μπροστά στον βασιλιά Άλφα, και του λέει αλαφιασμένος.

-Μεγαλειότατε, τους είδα. Έρχονται.

Μπροστά είναι τα Τούνς και πίσω όλος ο στρατός τους. Τους είδα από την πρώτη σκοπιά μας.

Βρίσκονται στην κόκκινη έρημο και η σκόνη τους φαίνεται από χιλιόμετρα μακριά.

-Λύεται η συνεδρίαση!

Κανίδης Βασίλης

Φώναξε ο βασιλιάς Άλφα, και με φωνή δυνατή και αποφασιστική, συνέχισε.

-Είμαστε σε πολεμικό συναγερμό! Όλοι ξέρετε τι πρέπει να κάνετε. Συγκέντρωση στην ανατολική είσοδο της πόλης με όλον τον οπλισμό σας.

Να ειδοποιηθούν όλοι οι Τίκ από όλα τα χωριά αμέσως!

Γρήγορα, δεν έχουμε καιρό για χάσιμο.

Και γυρνώντας το κεφάλι του προς τον Αψού, τον πρόσταξε.

-Εσύ Αψού με τα παιδιά. Πήγαινε τα στους στρατηγούς. Θα τα πούμε αργότερα.

Έτσι λοιπόν, μέσα σε μία μεγάλη αναταραχή, ο Αψού με τα παιδιά, βγήκανε από την αίθουσα του συνεδρίου, και διασχίζοντας σχεδόν όλο το χωριό που βρισκόταν σε μία φοβερή αναστάτωση, έφτασαν στην άκρη του, κοντά στην ανατολική πύλη, όπου ήταν, ή μάλλον εκείνη την ώρα στηνόταν, η σκηνή των στρατηγών.

Κατά την διαδρομή όμως από την αίθουσα του συμβουλίου έως την σκηνή των στρατηγών, συνέβη κάτι περίεργο.

Ο Αψού προχωρούσε γρήγορα μπροστά και τα παιδιά από πίσω. Διέσχιζαν την αγορά, στην οποία επικρατούσε ένα πανδαιμόνιο. Άλλοι μάζευαν τα εμπορεύματα τους, άλλοι προσπαθούσαν να τα πουλήσουν γρήγορα, άλλοι τα χάριζαν, άλλοι καταριόντουσαν τους Τάκ,

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

και άλλοι έβγαζαν λόγους ανδρείας και περηφάνιας. Όμως ότι και να κοιτάγες, όπου και να έστρεφες την προσοχή σου, όλα αυτά που έβλεπες σου προκαλούσαν γέλιο.

Ακόμα και σε μία τέτοια σοβαρή κατάσταση οι Τίκ, ήταν αστείοι.

Εκεί λοιπόν που προχωρούσαν γρήγορα καταμεσής της αγοράς, ο Γιάννης δέχεται ένα τσίμπημα στο αριστερό του χέρι.

Κάτι σαν τρύπημα από βελόνα.

-Αχ! Έκανε και κοντοστάθηκε λίγο πιάνοντας το μέρος του χεριού του που είχε δεχθεί το τσίμπημα. Κοιτάζοντας στη συνέχεια το χέρι του βλέπει ένα βελάκι, καρφωμένο στο αριστερό του μπράτσο, το οποίο είχε τρυπήσει το τζιν μπουφάν που φορούσε και παρ' όλο που απο μέσα φορούσε και μπλούζα είχε καταφέρει να τρυπήσει το δέρμα του.

-Τι στο καλό... μουρμούρισε ο Γιάννης και έκανε να βγάλει το βελάκι από πάνω του, όταν πιάνοντας το, είδε ότι ήταν τυλιγμένο γύρω του ένα χαρτάκι. Δεν είπε τίποτε στους άλλους και έτσι λοιπόν συνέχισαν να περπατούν.

Ο Γιάννης όμως ενώ περπατούσε ξετύλιξε το μικρό χαρτάκι το οποίο περιείχε ένα μήνυμα, που έγραφε.

«Θα σας περιμένω στην σπηλιά του σκότους. Εκεί που φόβος ζει και εκεί που ο χρόνος χάνεται. Να έρθετε μόνοι σας. Θα καταλάβετε πότε!»

Στην αρχή ένας κρύος ιδρώτας έλουσε τον Γιάννη, όμως χωρίς να πει τίποτα, έβαλε το σημείωμα στην τσέπη του και συνέχισε να περπατά με γρήγορο ρυθμό.

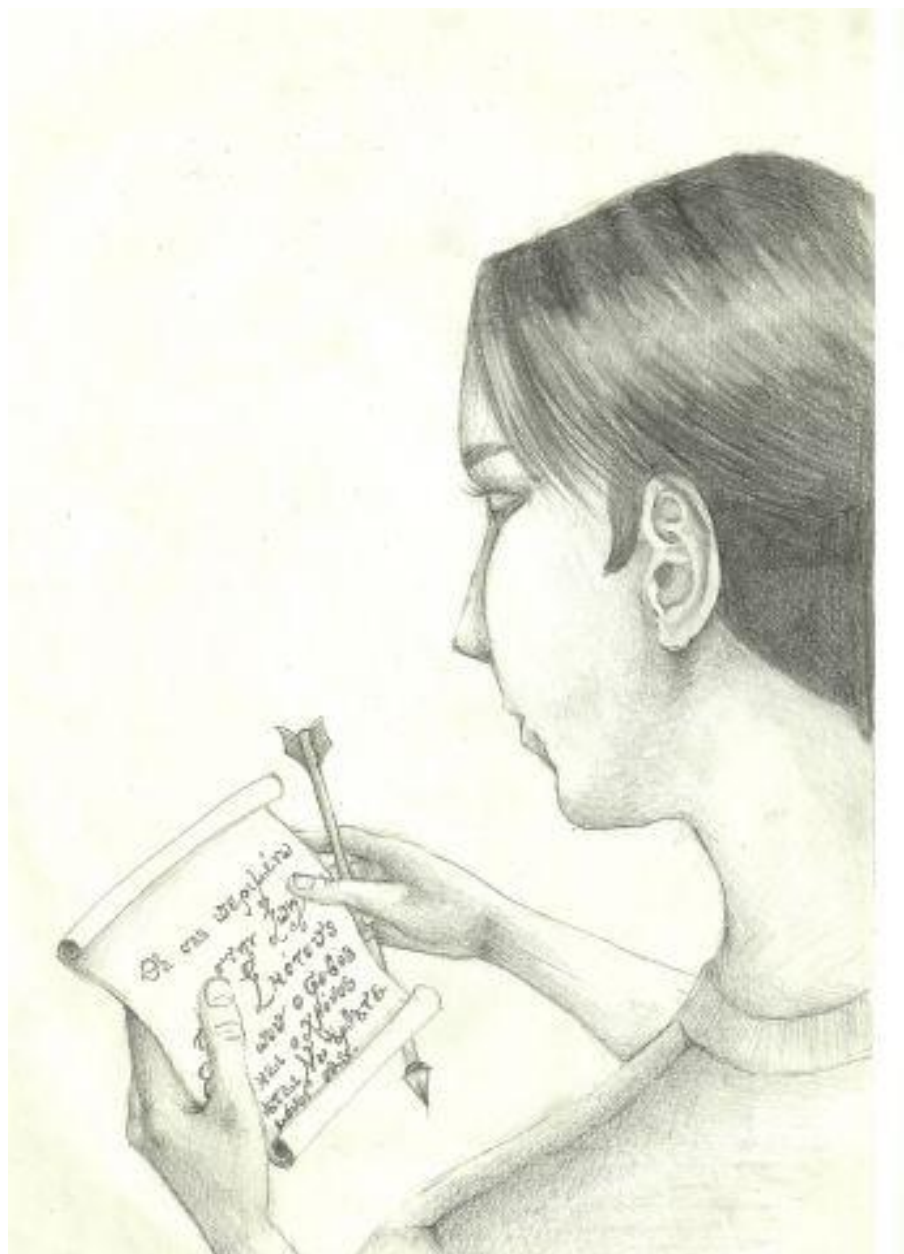
Έτσι λοιπόν έφθασαν στην σκηνή των στρατηγών την οποία προσπέρασαν γρήγορα γιατί γινόταν ένας μικρός χαμός. Φωνές, ουρλιαχτά, διαφωνίες, τσακωμοί, όλα αυτά μαζί με εντολές, παρακάλια και διαταγές, σε μία προσπάθεια στοιχειώδους οργάνωσης.

Ο Αψού τους άφησε σε μία άλλη άδεια σκηνή, κοντά στην σκηνή των στρατηγών, και τους είπε να μη φύγουν από εκεί, να ξεκουραστούν και να περιμένουν οδηγίες. Θα ερχόταν αργότερα να τους συναντήσει. Έπειτα έφυγε βιαστικά.

Ο Γιάννης τότε έβγαλε το σημείωμα και το έδειξε στην Ηλέκτρα.

«Θα σας περιμένω στην σπηλιά του σκότους. Εκεί που φόβος ζει και εκεί που ο χρόνος χάνεται. Να έρθετε μόνοι σας. Θα καταλάβετε πότε!»

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Στην σπηλιά του σκότους? Είπε τρομαγμένη η Ηλέκτρα. Άλλο πάλι και τούτο. Τι να σημαίνει άραγε?

-Μονό ένας τρόπος υπάρχει για να το μάθουμε είτε χαμηλόφωνα ο Γιάννης και τα μάτια του άστραψαν. Αυτή την λάμψη στα μάτια του Γιάννη, η Ηλέκτρα πάντα την φοβόταν. Πάντα τους έβαζε σε μπελάδες.

-Θα αστείευεσαι βέβαια, του απάντησε. Εδώ υπάρχει πόλεμος, Οι Τάκ έρχονται με στρατό, και 'σύ σκέφτεσαι κάποια σπηλιά του σκότους? Δεν το πιστεύω! Θέλεις να πεθάνουμε?

-Αδελφούλα μου, είναι όνειρο. Το ξέχασες? ΣΜΠΡΑΑΟΥΥΦΦ! Του αμολάει η Ηλέκτρα μία σφαλιάρρα, τόσο δυνατή, που ο Γιάννης έκανε δύο βήματα πίσω, κατατρομαγμένος και ουρλιάζοντας από τον πόνο.

-Τρελάθηκες! Τι κάνεις?

-Όνειρο είναι Γιάννη, γιατί κάνεις έτσι? Του απάντησε κοροϊδευτικά η Ηλέκτρα, θέλοντας όμως να του δώσει ένα μήνυμα. Αλλά αμέσως μετά σοβαρεύοντας, τον κοίταξε άγρια και του είπε.

-Όνειρο, ξέονειρο, ότι ζούμε εδώ, το ζούμε Γιάννη! Δεν πρέπει να είμαστε απερίσκεπτοι. Και αν πρέπει να πάμε εκεί, ας πάμε. Αλλά όχι με επιπολαιότητες. Πρέπει να είμαστε προσεκτικοί. Κατάλαβες?

Η ΔΙΑΣΩΣΗ

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Εντάξει κατάλαβα!

Ακούστηκε η φωνή του Γιάννη μέσα από τον βαθύ του ύπνο.

-Ωραία! Αφού κατάλαβες λοιπόν, σήκω να ετοιμαστείς γιατί και εγώ έχω αργήσει, ακούστηκε η φωνή της μητέρας του.

- Εσύ είσαι μαμά? Ψέλλισε ο Γιάννης συνειδητοποιώντας ότι για άλλη μία φορά είχε φύγει από τον πλανήτη Ωρα, και ήταν στο σπίτι του, δηλαδή, μόλις είχε ξυπνήσει.

- Μαμά, δεν μπορώ να σηκωθώ, ...δεν πρέπει, εε, άσε με να κοιμηθώ, είναι ανάγκη. Δεν μπορώ να σου το εξηγήσω τώρα, αλλά πρέπει να κοιμηθώ.

Άλλωστε δεν είμαι και πολύ καλά σήμερα...

Ναι, ναι! Ας μην πάω σχολείο σήμερα, να κάτσω σπίτι να ξεκουραστώ. Να κοιμηθώ λίγο.

Η μητέρα του Γιάννη τον κοίταξε λίγο δύσπιστη, του έβαλε την παλάμη της στο μέτωπό του και του είπε.

-Απ' όσο ξέρω, η τεμπελιά δεν είναι ασθένεια. Σήκω σε παρακαλώ να ετοιμαστείς για το σχολείο. Πάω να σας ετοιμάσω το πρωινό. Αμέσως μετά τον πλησίασε η Ηλέκτρα που είχε ξυπνήσει και αυτή, εμφανώς ανήσυχη, και του είπε.

-Δεν νομίζεις πώς τράβηξε πολύ αυτό? Μήπως θα έπρεπε να το πούμε στην μαμά και στον μπαμπά?

-Τι να πούμε ρε Ηλέκτρα? Ότι μας διάλεξε η χρονοδίνη για να βρούμε τον κύριο Χρόνο? Και γι' αυτό τον λόγο όταν πέφτουμε για ύπνο μεταφερόμαστε σ' έναν άλλο πλανήτη όπου υπάρχει ένας πόλεμος μεταξύ δύο φυλών χνουδόμπαλων που χρησιμοποιούν σαύρες για μεταφορικό μέσον?

Τι θέλεις, να μας κόψουν την τηλεόραση και τα ηλεκτρονικά για κανα μήνα?

-Ναι, αλλά το πράγμα αρχίζει και γίνεται επικίνδυνο. Έχουμε μεταφερθεί εκεί ήδη δύο φορές, και σίγουρα θα πάμε κι άλλες. Ποιος μου λέει εμένα ότι αν θα πάθουμε κάτι εκεί, δεν θα είναι στα αλήθεια? Ποια είναι αυτή η σπηλιά του σκότους και τι μας περιμένει εκεί? Έχω αρχίσει και φοβάμαι Γιάννη.

-Μην ανησυχείς, όνειρο είναι. Μπορεί να είναι πρωτόγνωρο, αλλά είναι όνειρο. Δεν πρόκειται να μας συμβεί τίποτα. Αλλά και αν μας συμβεί κάτι θα είναι μόνο στο όνειρο φαντάζομαι! Την καθησύχασε ο Γιάννης, ενώ καθόταν στο κρεβάτι του και έτριβε κάπως το χέρι του γιατί κάτι τον ενοχλούσε.

-Κουνούπια. Είπε η Ηλέκτρα ενώ έφευγε από το δωμάτιο. Θα σε τσίμπησε κανα κουνούπι. Να πούμε στην μαμά να βάλει ταμπλέτες το βράδυ. Ο Γιάννης όμως είχε χλωμιάσει. Με το δάκτυλό του άγγιζε το μικρό γρουμπουλάκι στο χέρι του και ήξερε ότι δεν ήταν κουνούπι. Ήταν το σημείο όπου τον είχε βελονιάσει το μήνυμα. Άρα, αυτό που

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

φοβόταν η Ηλέκτρα ίσχυε! Τα παιδιά είχαν πλέον δύο ζωές. Και ήταν και οι δύο πραγματικές. Σοκαρισμένος κάπως από αυτή του την διαπίστωση, αλλά συνειδητοποιημένος κιόλας ότι δεν μπορεί να κάνει κάτι κατά την διάρκεια την ημέρας, ετοιμάστηκε για το σχολείο.

Στο σχολείο, η δασκάλα του Γιάννη και ο δάσκαλος της Ηλέκτρας ανακοίνωσαν στις τάξεις τους ότι θα κάνουν εκλογές και θα βγάλουν πρόεδρο, γραμματέα και ταμία. Ο Γιάννης είχε περάσει αυτή την διαδικασία και πέρσι, και δεν τον πολυένοιαζε, γιατί ήξερε ότι οι εκλογές αυτές δεν ήταν κάτι σημαντικό. Γίνονταν μόνο και μόνο για να μπουν τα παιδιά στο κλίμα της εκλογικής διαδικασίας. Αυτοί που θα εκλέγονταν, ουσιαστικά δεν έκαναν τίποτα. Στην περσινή χρονιά ήθελε πάρα πολύ να βγει πρόεδρος, αλλά έχασε την θέση για μία ψήφο από την Ελένη. Δυστυχώς γι' αυτόν τα κορίτσια ήταν πιο πολλά από τ' αγόρια και όλες ψήφισαν κορίτσια επί το πλείστον. Ο Γιάννης σαν δεύτερος που είχε βγει, είχε πάρει την θέση του γραμματέα, θέση που την είχε δει σαν τιμωρία, αφού ήταν αναγκασμένος να γράφει ότι αποφάσεις υποτίθεται ότι έπαιρναν στην τάξη. Ακόμα και ο Κώστας που είχε βγει τρίτος, έκανε ποιο ενδιαφέρουσα δουλειά, αφού κρατούσε το ταμείο της τάξης. Φέτος είχαν αποφασίσει ότι με τα λεφτά που θα μάζευαν όλη την χρονιά, θα έκαναν στο

τέλος της ένα αποχαιρετιστήριο πάρτι καθώς η επόμενη χρονιά, θα τους έφερνε στο γυμνάσιο. Εν πάση περιπτώσει, η Ηλέκτρα, πρωτάρια όπως και ο Γιάννης πέρσι, είχε ενθουσιαστεί με την ιδέα, και είχε ήδη αρχίσει να πλησιάζει τις κολλητές της αλλά και τα υπόλοιπα παιδιά της τάξης της για να τα πείσει να την ψηφίσουν.

Ο Γιάννης άλλωστε της είχε πει ότι αν θέλει να βάλει υποψηφιότητα να προσπαθήσει να βγει μόνο πρώτη.

Οι υπόλοιπες θέσεις, ειδικά η δεύτερη, είναι χάλια. Της είχε πει επίσης ότι αυτός δεν θα έβαζε υποψηφιότητα φέτος.

Ο Γιάννης, μια που μιλάμε γι' αυτόν, ήταν πολύ δύσκολος στις σχέσεις του με τους άλλους. Ενώ ήταν πολύ καλό παιδί, με προσόντα που θα τον έβαζαν εύκολα μέσα σε μία οποιαδήποτε παρέα, ήταν στην πραγματικότητα ένα παιδί με λίγους φίλους.

Αυτό συνέβαινε κυρίως διότι νευρίαζε εύκολα. Είχε μέσα του την αίσθηση του δικαίου, κατά την άποψή του βέβαια και όποτε ένοιωθε ότι αυτή παραβιάζεται, ξεσπούσε. Νευρίαζε, φώναζε και τις περισσότερες φορές, έχανε το δίκιο του, επειδή με την συμπεριφορά του έμοιαζε ότι ήταν ο φταίχτης. Έτσι, κλεινόταν στον εαυτό του, χωρίς να πολυενδιαφέρεται να βρίσκεται με άλλα παιδιά και αυτό δεν τον έκανε πολύ δημοφιλή. Όμως όποιο παιδί τον γνώριζε καλά, μπορούσε να καταλάβει ότι στο πρόσωπο του Γιάννη θα μπορούσε να

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

βρει έναν πολύ καλό φίλο. Και υπήρχαν ένα δύο τέτοια παιδιά, με τα οποία ο Γιάννης έκανε συχνά παρέα. Αυτοί ήταν και που προσπαθούσαν να τον πείσουν να βάλει και φέτος υποψηφιότητα για πρόεδρος, αλλά ο Γιάννης ήταν ανένδοτος.

Οι εκλογές λοιπόν, είχαν οριστεί για την επόμενη ημέρα, και όπως καταλαβαίνετε η σημερινή ήταν αφιερωμένη στην προεκλογική εκστρατεία, γι' αυτούς που είχαν πάρει την υπόθεση στα σοβαρά. Η Ηλέκτρα ήταν η πιο ενθουσιώδης. Στα διαλείμματα ήταν σχεδόν μέσα σε όλες τις παρέες στο προαύλιο, είχε έναν καλό λόγο για όλα τα παιδιά, και είχε χαλάσει σχεδόν όλο το χαρτζιλίκι της εβδομάδας σε κέρασματα από το κυλικείο. Ο Γιάννης έβλεπε όλη αυτή την κατάσταση που δεν του ήταν καθόλου ευχάριστη και μονολογούσε.

«Υπομονή. Αύριο θα τελειώσουν οι χαζοεκλογές και όλα θα ξαναγίνουν φυσιολογικά».

-Να το σκοτώσουμε!

Άκουσε μία φωνή με στόμφο.

Ήταν ο Χάρης. Ένας συμμαθητής του Γιάννη, με τον οποίο δεν είχε καλές σχέσεις. Για την αλήθεια, δεν τον συμπαθούσε καθόλου. Ο Χάρης είναι ο τύπος που του αρέσει να μαζεύει τον κόσμο γύρω του.

Είναι ο τύπος που είναι ο αρχηγός, αν και δεν το αξίζει πραγματικά. Αυτό ήταν και το μεγάλο πρόβλημα του Γιάννη.

Μα πώς είναι δυνατόν όλοι να τρέχουν από πίσω

του, αυτός να κανονίζει τα πάντα και να μας κάνει τον αρχηγό?

Κάνει ότι τα ξέρει όλα και σχεδόν πάντα έχει άδικο. Αυτή η σκέψη ήταν πάντα στο μυαλό του Γιάννη, και σχεδόν πάντα ήταν σε κόντρα με τον Χάρη. Τις ίδιες σκέψεις έκανε και τώρα, καθώς πλησίαζε την παρέα εκείνη με τα παιδιά, στην οποία ο Χάρης έβγαζε κάτι σαν λόγο.

-Να το σκοτώσουμε!

Και μάλιστα θα το κάνω εγώ!

-Και πώς θα το κάνεις?

Ρώτησε ένα παιδί από την παρέα.

-Θα του πετάξω φόλα!

-Τι είναι η φόλα?

-Είναι ένα κομμάτι κρέας, στο οποίο έχουμε βάλει δηλητήριο, ειδικό για σκυλιά, και το πετάμε στον σκύλο. Αυτός το τρώει και μετά από λίγο ψοφάει.

- Με τρομερούς πόνους και μετά από αρκετή ώρα. Είναι ίσως ο χειρότερος θάνατος για ένα ζωντανό. Βασανιστήριο σκέτο! Αυτή ήταν η φωνή του Γιάννη, ο οποίος στεκόταν λίγο πιο πέρα και απευθυνόταν σε όλη την παρέα.

-Καλώς τον σοφό της τάξης, είπε ο Χάρης κοροϊδευτικά πράγμα που έκανε κάποια παιδιά να γελάσουν και τον Γιάννη να εκνευριστεί περισσότερο.

-Μήπως θεωρείς πιο σωστό να τριγυρνάει ένα λυσσασμένο σκυλί γύρω από το σχολείο και να τρομοκρατεί τους μαθητές?

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Που ξέρεις ότι είναι λυσσασμένο?

-Είναι. Το ξέρω!

-Έβγαζε αφρούς από το στόμα του? Γιατί τα λυσσασμένα σκυλιά, βγάζουν αφρούς από το στόμα.

-Το ξέρουμε Γιάννη ότι εσύ τα ξέρεις όλα, συνέχισε ο Χάρης κοροϊδευτικά, όμως να ξέρεις ότι έχει επιτεθεί σε αρκετά παιδιά, το πρωί που ερχόμαστε στο σχολείο.

-Το είπατε στον διευθυντή? Νομίζω ότι πριν αρχίσουμε να σκοτώνουμε είναι καλύτερα να ζητάμε βοήθεια.

-Ναι? Και τι θα κάνει ο διευθυντής? Θα παραμονεύει κάθε πρωί να διώχνει το σκυλί από το σχολείο? Αυτό νομίζεις ότι θα κάνει? Αλλά βέβαια. Δεν σε νοιάζει εσένα γιατί σε φέρνει ο μπαμπάς σου με το αυτοκίνητο και δεν κινδυνεύεις.

-Όχι, δεν με φέρνει, έρχομαι μόνος μου.

Απάντησε νευριασμένα ο Γιάννης.

-Σε είδα προχτές που σε άφησε στην πόρτα. Ανταπάντησε πιο επιθετικά ο Χάρης.

-Προχτές έβρεχε! Φώναξε πιο δυνατά ο Γιάννης. Τα πνεύματα είχαν ανάψει για τα καλά.

-Και ο Γιαννάκης φοβάται μη βραχεί? Ο Χάρης είχε αρχίσει να πλησιάζει τον Γιάννη, έτοιμος για καυγά.

Αυτό ήταν. Ο Γιάννης που απεχθάνεται τις ειρωνείες, θα του ριχνόταν, και θα έπεφτε ξύλο. Μετά ως γνωστόν θα τους χώριζαν οι δάσκαλοι,

οι οποίοι θα έριχναν το φταιξιμο στον Γιάννη, ο οποίος λόγω του ότι θα είχε χάσει τον έλεγχο, θα φώναζε και θα ωρυόταν.

Όμως ως εκ θαύματος, ο Γιάννης κράτησε την ψυχραιμία του, και είπε στον Χάρη που ερχόταν απειλητικά προς το μέρος του.

-Τι έγινε ρε Χάρη? Θα μου ρίξεις και μένα φόλα?

-Μερικές φορές νομίζω ότι θα έπρεπε. Του απάντησε ο Χάρης οποίος είχε σχεδόν ακουμπήσει τη μύτη του στην μύτη του Γιάννη έτοιμος για καβγά.

-Κάποιου βρωμάνε τα χνώτα!
Είπε ο Γιάννης κάνοντας ταυτόχρονα μία κίνηση σιχασιάς.

-Νομίζω ότι θα έπρεπε να μάθεις να φροντίζεις τα δόντια σου, πριν αρχίσεις να φροντίζεις για την ασφάλεια των άλλων, σκοτώνοντας αδέσποτα. Του είπε με την σειρά του ο Γιάννης, σκορπίζοντας κάποια χαχανητά στην παρέα, που έφεραν σε δύσκολη θέση τον Χάρη, που τώρα είχε φουντώσει για τα καλά.

-Άκου να σου πω, προστάτη των λυσσασμένων κοπρόσκυλων. Μπορεί να μη σε ενδιαφέρει η ασφάλεια των συμμαθητών σου και να το παίζεις φιλόζωος για να κάνεις φιγούρα, αλλά μάθε ότι εγώ έχω σκύλο και ξέρω περισσότερα πράγματα από εσένα που δεν έχεις.

-Ναι ξέρω. Έχεις ένα καθαρόαιμο Επτανιέλ Μπρετόν το οποίο το έχεις μόνιμα δεμένο στο

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

μπαλκόνι του σπιτιού σας στην πολυκατοικία που μένετε και ότι το χτυπάς όταν δεν σου δίνει το πόδι του, όταν του το ζητάς για να κάνεις φιγούρα στους φίλους σου. Ξέρεις για τα σκυλιά, όσα ξέρω εγώ για πυραύλους.

-Ξέρω εξυπνάκια ότι το σκυλί επιτέθηκε στην Σοφία. Έτσι δεν είναι Σοφία?

-Ε,εε ναι. Μάλλον. Το πρωί που ήρθα μου γάβγισε. Είπε η Σοφία.

-Και είναι λόγος αυτός να το σκοτώσετε?

-Είναι επικίνδυνο! Δεν το καταλαβαίνεις? Ξαναπήρε τον λόγο ο Χάρης.

-Τότε να επικοινωνήσουμε με την εταιρία προστασίας ζώων. Μπορούμε να βρούμε το τηλέφωνο από το Internet.

-Αυτοί θα κάνουν κανα μήνα να έρθουν. Μέχρι τότε ξέρεις πόσους θα έχει δαγκώσει?

-Δεν ξέρω, πόσους έχει δαγκώσει μέχρι τώρα?

Η συζήτηση αυτή είχε πάρει άγριο χαρακτήρα, με τον Γιάννη να αμφισβητεί ανοιχτά τον Χάρη, ο οποίος σε καμία περίπτωση δεν ήθελε να χάσει αυτή την μάχη, ειδικά την παραμονή των εκλογών στις οποίες ήταν και υποψήφιος.

-Τέρμα η συζήτηση. Είπε θυμωμένα ο Χάρης. Αν νομίζεις ότι με τέτοια τερτίπια θα βγεις πρόεδρος, είσαι γελασμένος.

Πάρ' το χαμπάρι. Δεν μπορείς να βγεις πρόεδρος επειδή υποστηρίζεις ένα λυσσασμένο κοπρόσκυλο.

Κανίδης Βασίλης

-Δεν θα βγω πρόεδρος, επειδή δεν θα βάλω υποψηφιότητα.

-Ωραία λοιπόν. Κάτσε τότε στα αυγά σου και κοίτα εμένα που και πρόεδρος θα βγω αλλά και που θα ξεπαστρέψω τον επικίνδυνο λυσσασμένο φίλο σου.

Τα τελευταία λόγια ο Χάρης τα είπε πιέζοντας το μεγάλο του δάκτυλο στο στήθος του Γιάννη και ακούγονταν ιδιαίτερα απειλητικά. Έπειτα γύρισε την πλάτη στον Γιάννη και έφυγε. Η υπόλοιπη παρέα, κοντοστάθηκε λίγο ρίχνοντας μια ματιά στον Γιάννη, αλλά μετά έφυγαν και αυτοί.

Ο Γιάννης, σίγουρος ότι ο Χάρης θα πραγματοποιούσε την απειλή του, προσπάθησε να μάθει ποιο ήταν αυτό το σκυλί. Η Σοφία, με το ζόρι, του είπε που τριγυρνούσε.

Ο Γιάννης αμέσως μετά το σχολείο πήγε στην γειτονία που τριγυρνούσε το σκυλί, και έψαξε να το βρει. Δεν έκανε και πολύ κόπο, γιατί αμέσως αναγνώρισε το σκυλί από τις περιγραφές των παιδιών.

Ήταν ένα μεγάλο σκυλί, αδυνατισμένο όμως, άσπρο με μεγάλες μαύρες κηλίδες, αλλά από την πολύ βρώμα, το χρώμα του φαινόταν σαν γκρι. Στο σώμα του είχε δαγκωματιές, κούτσαινε και στον λαιμό του είχε τυλιγμένη δυο τρεις φορές μία τριχιά, της οποίας η άκρη σέρνονταν στον δρόμο. Ο Γιάννης, καθώς έβλεπε την κατά τ' άλλα συμπαθητική φατσούλα του με τα καστανά γεμάτα τσίμπλες, μάτια του, παρατήρησε ότι κάτω

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

από το γδαρμένο από την τριχιά λαιμό του, υπήρχε και κάτι άλλο. Υπήρχε ένα λουρί.

Αρα, δεν είναι αδέσποτο, σκέφτηκε.

Το σκυλί σκάλιζε κάτι σκουπίδια καθώς ο Γιάννης έκανε να το πλησιάσει.

Μόλις ο σκύλος τον αντιλήφθηκε, έκανε δύο βήματα πίσω και άρχισε να του γαβγίζει, παίρνοντας μία αμυντική θέση.

Ήταν φανερό ότι το σκυλί ήταν κατατρομαγμένο.

Ο Γιάννης προσπάθησε να το πλησιάσει λίγο περισσότερο, αλλά το σκυλί απειλούσε τώρα να γίνει πιο επιθετικό και ο Γιάννης δε το ρίσκαρε και έκανε πίσω.

Άρχισε λοιπόν να απομακρύνεται σιγά σιγά, και όταν είχε ξεμακρύνει αρκετά, άρχισε να τρέχει προς το σπίτι του.

Όταν έφτασε, και άρχισε να ανεβαίνει την κυκλική μαρμάρινη σκάλα, έντονες μυρωδιές του ήρθαν μέσα από το σπίτι.

«Κεφτεδάκια! Τέλεια.» σκέφτηκε.

Μπήκε μέσα πέταξε όπως πάντα την τσάντα του και πριν προφθάσει η μητέρα του να του πει το παραμικρό, ρώτησε.

-Πού είναι ο μπαμπάς? Έχω ένα πρόβλημα και θέλω να με βοηθήσει.

- Ο μπαμπάς είναι στην δουλειά. Δεν έχει έρθει ακόμα, του απάντησε η μητέρα του από την κουζίνα. Και δεν ξέρω αν έχεις πρόβλημα, αλλά σίγουρα θα αποκτήσεις αν δεν μαζέψεις την τσάντα σου από 'κεί που την πέταξες, συνέχισε

χωρίς καν να τον κοιτάξει βγάζοντας τα κεφτεδάκια από το καυτό λάδι.

Ο Γιάννης πολύ γρήγορά τακτοποίησε την τσάντα του στο δωμάτιο του, και γύρισε στην κουζίνα όπου ήταν η μητέρα του και η Ηλέκτρα που έτρωγε.

Η μητέρα, του έδωσε ένα φιλί όπως συνηθίζει κάθε μέρα, του έβαλε στο στρωμένο τραπέζι ένα πιάτο με τηγανιτές πατάτες και κεφτεδάκια και έκατσε και αυτή ρωτώντας τον πάλι τα συνηθισμένα, όπως κάθε μέρα.

-Λοιπόν? Τι έγινε σήμερα στο σχολείο?

Ο Γιάννης όμως είχε τον νου του αλλού.

Έβαλε ένα κεφτεδάκι στο στόμα του και λέει στην μητέρα του.

-Κοίτα μαμά, είναι ένα σκυλί, και κάτι παιδιά που θέλουν να.... μα, αυτά τα κεφτεδάκια είναι καταπληκτικά!

-Ναι πράγματι, συμπληρώνει η Ηλέκτρα.

Ο Γιάννης σηκώνεται αμέσως, βγάζει ένα μπολ από το ντουλάπι, του πετάει μέσα καμιά δεκαριά κεφτεδάκια, παίρνει και ένα πλαστικό μπουκάλι με νερό, τα βάζει σε μία σακούλα του super market και σηκώνεται βιαστικά λέγοντας στην Ηλέκτρα.

-Σήκω, θέλω βοήθεια.

-Για σταθείτε! Πού νομίζετε ότι πάτε?

Είμαι σίγουρη ότι θα πάτε να τσιΐσετε τίποτα γιατί ή σκυλιά. Δεν σας έχω πει να μην πλησιάζετε αδέσποτα? Καθίστε να τελειώσετε το φαγητό σας και έπειτα να αρχίσετε τα διαβάσματα σας.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Ο Γιάννης που είναι ήδη με την πόρταμισάνοιχτη, κοιτάζει την μητέρα του με ένα πραγματικά σοβαρό και αποφασιστικό ύφος που έδειχνε ότι δεν υπήρχαν περιθώρια διαφωνίας.

-Δέκα λεπτά μαμά. Δέκα λεπτά.

Θα έχω επιστρέψει σε δέκα λεπτά και θα κάνω όλες μου τις δουλειές. Σε παρακαλώ. Είναι σημαντικό για μένα. Θα σου εξηγήσω μετά.

Αυτά της είπε και έγινε καπνός, χωρίς να περιμένει απάντηση από την μητέρα του.

Αυτός και η αδελφή του, καβάλησαν τα ποδήλατά τους και μαζί με τις προμήθειες που είχαν πάρει και τράβηξαν για την γειτονιά όπου ο Γιάννης είχε συναντήσει το σκυλί.

Το σκυλί όμως δεν ήταν εκεί. Άρχισαν λοιπόν τα παιδιά να ψάχνουν, γυρνώντας τη γειτονιά με τα ποδήλατα. Ήταν ζεστό εκείνο το μεσημέρι. Είχε μπει η άνοιξη και κάποιες τέτοιες ηλιόλουστες ημέρες έκαναν την εμφάνισή τους όλο και πιο συχνά.

Σε λίγο βρήκαν τον σκύλο να είναι ξαπλωμένος και να απολαμβάνει τον ίσκιο μιας συκιάς.

Περισσότερο όμως αποκαμωμένος ήταν παρά απολάμβανε οτιδήποτε. Ο Γιάννης και η Ηλέκτρα κατέβηκαν από τα ποδήλατα και άρχισαν να τον πλησιάζουν. Αυτός άρχισε πάλι να γαβγίζει και να τους δείχνει τα δόντια του.

Η Ηλέκτρα έκανε πίσω. Ο Γιάννης άνοιξε το μπολ και του πέταξε ένα κεφτεδάκι, το οποίο έπεσε μπροστά του.

Κανίδης Βασίλης

Ο σκύλος έσκυψε, το μύρισε, αλλά το άφησε. Δεν τον έφαγε και συνέχισε να γαβγίζει. Ο Γιάννης τότε γονάτισε, έβγαλε ένα άλλο κεφτεδάκι από το μπολ και άρχισε να το τρώει.

-Έλα αγόρι μου, φάτο. Είναι νόστιμο!

Μη φοβάσαι, έλα. Να. Τρώω και εγώ.

Ο σκύλος λίγο μαλάκωσε, ξαναμύρισε το κεφτεδάκι, ξαναγάβγισε, το ξαναμύρισε, ώσπου και το έφαγε.

-Κανείς δεν αντιστέκεται στα κεφτεδάκια της μαμάς, είπε η Ηλέκτρα γελώντας.

Ο Γιάννης του πέταξε άλλο ένα, ύστερα κι άλλο και όσο το σκυλί έτρωγε τα κεφτεδάκια τόσο τα παιδιά το πλησίαζαν, ώσπου ήταν πια δίπλα του και μπορούσαν να το χαϊδέψουν. Όταν τα κεφτεδάκια τελείωσαν ο σκύλος τους κοιτούσε χωρίς φόβο τώρα πια.

Ο Γιάννης τώρα, έκανε να φύγει φωνάζοντας στον σκύλο να τον ακολουθήσει με σφυρίγματα και με φράσεις «έλα αγόρι μου» αλλά ο σκύλος δεν κουνιόταν. Η Ηλέκτρα προσπάθησε να το πιάσει από την τριχιά που ήταν δεμένη στο λαιμό του, αλλά με το πρώτο γάβγισμα πετάχτηκε μέτρα μακριά από τον φόβο της.

Τότε ο Γιάννης πήρε το άδειο μπολ από τα κεφτεδάκια και το γέμισε με νερό.

Ο σκύλος άρχισε να πίνει σαν να επρόκειτο να πεθάνει από την δίψα στην έρημο. Όσο ο σκύλος έπινε, ο Γιάννης τον χαϊδεύε στο κεφάλι με το ένα χέρι και με το άλλο προσπαθούσε να ελευθερώσει

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

κάπως το λουρί που είχε κάτω από τη τριχιά. Όταν τα κατάφερε, φώναξε γεμάτος χαρά.

-Τιμόν. Τον λένε Τιμόν! Το γράφει εδώ. Έχει και ένα τηλέφωνο. Μπορείς να το γράψεις κάπου? Λέει στην Ηλέκτρα.

-Που να το γράψω? Δεν έχω τίποτα. Τι νούμερο είναι? Πες το μου και θα το θυμάμαι απέξω μέχρι να πάμε σπίτι.

-6878552778 διάβασε ο Γιάννης. Μπορείς?

-68, 78, 5-5-2, 7-7-8. Ναι είναι εύκολο. Θα το λέω σαν ποίημα.

68, 78, 5-5-2, 7-7-8. 68, 78, 5-5-2, 7-7-8.

-Φύγαμε! Λέει ο Γιάννης, και καβαλάνε και οι δύο τα ποδήλατα και ξεκινάνε για το σπίτι. Ο Γιάννης μπροστά και η Ηλέκτρα ακολουθούσε μονολογώντας. 68, 78, 5-5-2, 7-7-8.

Φτάνουν στο σπίτι, ανεβαίνουν γρήγορα και πάνε κατευθείαν στο τηλέφωνο.

68, 78, 5-5-2, 7-7-8.

-Μα τι συμβαίνει? Ρώτησε η μητέρα τους. Αντί για απάντηση όμως ακούει τον Γιάννη να μιλάει στο τηλέφωνο.

-Ναι? Εμπρός? Έχετε ένα σκύλο που τον λένε Τιμόν?

-Ναι, ναι. Ξέρω που είναι. Μπορώ να σας πάω. Μάλιστα. Βρίσκομαι στην οδό Κωστή Παλαμά 2.

Σε ένα τέταρτο? Ναι ωραία σε ένα τέταρτο. Θα σας περιμένω. Είπε, και έκλεισε το τηλέφωνο.

-Ωραία! Θα μου πει κάποιος τώρα και εμένα τι συμβαίνει? Ακούστηκε η φωνή της μητέρας που είχε κάσει στον καναπέ και παρακολουθούσε όλη την ιστορία. Τα παιδιά άρχισαν να της εξηγούν, ενώ στο ενδιάμεσο γύρισε και ο πατέρας τους από την δουλειά, πράγμα που τα ανάγκασε να πουν πάλι όλη την ιστορία από την αρχή. Είχε περάσει κάμποση ώρα ώσπου ακούστηκαν κάποια κορναρίσματα απ' έξω. Ο Γιάννης βγήκε στο μπαλκόνι και είδε μία κυρία να βγαίνει έξω από το αυτοκίνητο της, ένα τζίπ από αυτά που άρεσαν στον πατέρα του.

-Εσείς πήρατε τηλέφωνο?

Ρώτησε η κυρία τον Γιάννη που ήταν στο μπαλκόνι.

-Για τον σκύλο? Απαντάει ο Γιάννης, Ναι εγώ πήρα. Κατεβαίνω αμέσως.

Ο Γιάννης κατέβηκε κάτω, μαζί με την αδελφή του και τον πατέρα του.

-Τον έχουμε χάσει εδώ και είκοσι μέρες και ανησυχούμε πολύ! Πού είναι?

-Θα σας πάω εγώ, της είπε ο Γιάννης καθησυχάζοντας την.

-Προσπάθησα να τον φέρω στο σπίτι αλλά δεν ερχόταν.

Έτσι λοιπόν μπήκαν στα αυτοκίνητα τους, Μπροστά ο πατέρας του Γιάννη με την Ηλέκτρα και τον Γιάννη και πίσω ακολουθούσε η κυρία με το τζίπ.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Φτάνοντας λοιπόν στο σημείο που είχαν δει για τελευταία φορά τον σκύλο, δηλαδή κάτω από την συκιά, ο Γιάννης ακούστηκε να λέει.

-Ωχ ο Χάρης!

Προς το τέλος του δρόμου, κοντά στην συκιά ήταν πέντε έξι παιδιά. Σχεδόν όλα κρατούσαν πέτρες και ξύλα. Μπροστά τους ήταν ο Χάρης με μία μπριζόλα στο χέρι. Την πέταξε στον σκύλο, όμως αυτός συνέχισε να τους γαβγίζει.

Ο πατέρας του Γιάννη, άρχισε να κορνάρει και επιτάχυνε λίγο. Όταν έφτασε στο σημείο που ήταν τα παιδιά, πάτησε φρένο απότομα, βγήκε έξω και φώναξε.

-Τι κάνετε εδώ?

Όμως τα παιδιά είχαν ήδη εξαφανιστεί. Η θέα δύο αυτοκινήτων να σταματάνε μπροστά τους ενώ αυτά σχεδίαζαν αυτό που σχεδίαζαν, τους τρόμαξε και έφυγαν τρέχοντας.

-Τιμόν! Τιμόν! Φώναζε η κυρία από πίσω η οποία ερχόταν τρέχοντας και αγκάλιασε τον σκύλο, ο οποίος κουνούσε πανευτυχής την ουρά του και έδειχνε ανακουφισμένος.

-Τιμόν, Τιμόν, τι σου έκαναν αγόρι μου? Συνέχιζε σχεδόν κλαίγοντας η κυρία, και χαϊδεύοντας τον στο χτυπημένο πόδι του και στην δαγκωμένη πλάτη του.

-Σας ευχαριστώ πάρα πολύ. Δεν φαντάζεστε πόση χαρά μου δώσατε. Ο Τιμόν είναι μέλος της οικογένειας μας και όταν χάθηκε κοντέψαμε να τρελαθούμε.

Κανίδης Βασίλης

-Τι μπορώ να κάνω για σένα μικρέ?
Γύρισε η κύρια στον Γιάννη.

-Γιάννη δεν σε λένε?

-Μάλιστα, Γιάννη. Γιάννη Γεωργίου.

Δεν θέλω τίποτα. Σας ευχαριστώ.

Καλύτερα να πάτε το σκύλο στο γιατρό, γιατί δεν νομίζω ότι είναι σε πολύ καλή κατάσταση. Πέρασε πολλά. Και τα παιδιά που είδατε εδώ προηγουμένως δεν ήταν και πολύ φιλόζωοι.

-Ναι ξέρω. Είπε η κυρία, πιάνοντας την μπριζόλα στα χέρια και μυρίζοντας την. Είναι φόλα. Ευτυχώς που δεν την έφαγε.

-Μάλλον θα ήταν χορτάτος. Είπαν με μία φωνή ο Γιάννης και η Ηλέκτρα ξεσπώντας σε ηχηρά γέλια.

Η κυρία πήρε τον σκύλο και έφυγε, αφού τους ευχαρίστησε για άλλη μια φορά και τους ρώτησε σε ποιο σχολείο πηγαίνουν.

Ο Γιάννης και η Ηλέκτρα γύρισαν με τον πατέρα τους στο σπίτι, έκαναν τα μαθήματα τους, και κουρασμένα έπεσαν για ύπνο. Μόνο που τα παιδιά ήξεραν πια ότι θα ταξιδέψουν για τρίτη φορά στον πλανήτη Ώρα. Παρόλο ότι με τα γεγονότα της ημέρας είχαν λίγο ξεχαστεί, το ήξεραν. Το ήξεραν και το περίμεναν.

Έτσι λοιπόν, χαλάρωσαν στα κρεβάτια τους και ο ύπνος δεν άργησε να τους τυλίξει.

3^η ΜΕΤΑΦΟΡΑ

Η ΣΠΗΛΙΑ ΤΟΥ ΣΚΟΤΟΥΣ

Ξαναβρέθηκαν στην σκηνή που ήταν, όταν διάβαζαν το μήνυμα σχετικά με την σπηλιά του σκότους.

Όταν ξεπέρασαν την ζαλάδα της μεταφοράς, είδαν πάνω από το κεφάλι τους έναν συμπαθητικό Τίκ.

-Εσύ ποιος είσαι; Τον ρώτησε η Ηλέκτρα.

-Αφού με ρωτάς θα σου πώ. Είπε ο μικροσκοπικός Τίκ. Είμαι υπεύθυνος για την ασφάλεια σας. Το όνομά μου είναι Αφού. Αφού αυτό το όνομα μου δώσανε, έτσι με λένε. Πρέπει να σας πώ ακόμα ότι είμαι πολύ γενναίος, αφού δεν φοβάμαι τίποτα. Αυτό θα το διαπιστώσετε και εσείς, αφού με δείτε στην δράση.

Αφού να σκεφθείτε ότι μία φορά...

-Αφού, Αφού, σε παρακαλώ σταμάτα, τον διέκοψε ο Γιάννης που είχε κιάλας συνέλθει.

-Ξέρεις που είναι η σπηλιά του σκότους;

Μπορείς να μας πεις πώς θα πάμε εκεί;

Ο Αφού απότομα σώπασε, σοβάρωσε. Και αφού άλλαξε κανα δυό χρώματα είπε

Κανίδης Βασίλης

-Αφού με ρωτάς θα σου πώ. Ναι ξέρω που είναι. Και θα σου απαντήσω και στην δεύτερη ερώτηση, αφού μου την έκανες. Όχι δεν μπορώ.

-Και γιατί παρακαλώ?

-Αφού σας συμπαθώ, γιατί να σας πω πώς θα πάτε εκεί?

Αφού αν πάτε, δεν θα ξαναγυρίσετε. Κανείς δεν έχει γυρίσει από εκεί.

Υπάρχουν θύελλες εκεί, και τρομερά τέρατα με ανατριχιαστικές φωνές, και όψη που δεν την έχει περιγράψει κανείς, αφού κανείς δεν έζησε για να το κάνει!

Και αφού κανείς δεν έχει γυρίσει από εκεί, το ίδιο θα συμβεί και σε εσάς, αφού θέλετε να μάθετε.

-Αφού, πρέπει να μας βοηθήσεις. Είναι ζήτημα ζωής και θανάτου. Είναι κάτι που θα κρίνει τον πόλεμο.

-Αφού είναι έτσι, γιατί δεν μου δίνετε περισσότερες εξηγήσεις?

-Κοίτα Αφού, ξέρουμε πώς εκεί, οι Τάκ κρύβουν το μυστικό τους όπλο.

Ένα όπλο τόσο τρομερό, που αν το χρησιμοποιήσουν, θα κερδίσουν τον πόλεμο μέσα σε λίγα λεπτά, ...και μετά θα κυριαρχήσουν στον πλανήτη.

-ΑΑΑΑΑφου, αααφου, αυτό είναι πολύ σοβαρό! Πρέπει να το πούμε αμέσως στον στρατηγό!

-Όχι, Αφού, αν το πούμε στον στρατηγό, δεν θα μας αφήσει να πάμε μόνοι μας. Θα μας

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

υποχρεώσει να πάρουμε συνοδεία, ίσως να μας δώσει και τους καλύτερους στρατιώτες σας. Και έτσι οι Τάκ θα καταλάβουν ότι κάτι σχεδιάζουμε και μπορεί να το πάρουν από εκεί. Άσε που σε μία ενδεχόμενη επίθεση απο τους Τάκ, είναι απαραίτητο όλοι οι στρατιώτες να είναι εδώ. Γι αυτό το λόγο πρέπει να πάμε μόνοι μας. Κανείς δεν θα πρέπει να καταλάβει ότι λείπουμε για να τους αιφνιδιάσουμε.

Ο Αφού άκουγε τον Γιάννη με γουρλωμένα τα μάτια του που ήταν έτοιμα να κλάψουν από συγκίνηση.

-Πώς γίνεται να είσαι τόσο γενναίος, αφού δεν είσαι Τίκ? Του είπε.

-Αφού είμαι φίλος σου! Του απάντησε ο Γιάννης, κλείνοντας του πονηρά το μάτι.

-Θα σας πάω το ξημέρωμα, πήρε αμέσως απάντηση ο Γιάννης, αφού όλοι θα έχουν κοιμηθεί του καλού καιρού. Θα με περιμένετε ξύπνιοι στην σκηνή σας. Μην τρομάξετε, θα έρθω πολύ αθόρυβα, αφού περπατάω σαν τις γάτες. Κοιμηθείτε τώρα ήρωες μου, είπε, και έφυγε από την σκηνή.

Η Ηλέκτρα κοίταξε τον Γιάννη και του είπε.

-Σε έχει φοβηθεί το μάτι μου. Είσαι μεγάλη μάρκα μωρ' αδερφάκι μου! Πώς τον τούμππαρες έτσι? Πες μου τώρα τι σχεδιάζεις.

Ενώ ο Γιάννης εξηγούσε στην Ηλέκτρα το σχέδιο του, οι πυρετώδεις ετοιμασίες για την αυριανή μάχη, σιγά σιγά έπαιρναν τέλος, και η ησυχία

απλωνόταν στο στρατόπεδο των Τικ. Όσο οι ώρα περνούσε, οι μικροσκοπικοί επίδοξοι ήρωες του πολέμου, έπεφταν σιγά σιγά για ύπνο. Μετά από κάμποση ώρα ρωτάει ξαφνικά ο Γιάννης την Ηλέκτρα.

-Τι φασαρία είναι αυτή?

Κάτι αγκομαχητά ακούγονταν απέξω, και κάποιες βρισιές που δεν τις καταλάβαινες γιατί αυτός που τις έλεγε ήταν λαχανιασμένος από το πολύ τρέξιμο. Οι θόρυβοι συνεχίζονταν και μαρτυρούσαν ότι κάποιος ή κάτι σκόνταφτε οπουδήποτε έβρισκε, ώσπου ξαφνικά, μπήκε μέσα στην σκηνή ο Αφού.

-Τι έγινε? Τι είναι όλη αυτή η φασαρία? Τον ρώτησε ο Γιάννης.

-Αφού αυτοί οι άχρηστοι οι εργάτες, βάζουν τις σκηνές όπου τους καπνίσει, και τους κουβάδες μες την μέση, και μία σκούπα επιπλέον, που μου 'ρθε στο κεφάλι, εγώ θα έπρεπε να περπατώ κάνοντας χορευτικές φιγούρες για να τα αποφυγώ όλα αυτά και δεν τα καταφέρνω καλά με τον χορό, αφού όπως ξέρετε δεν είμαι μπαλαρίνα.

Ο Αφού είναι γενναίος πολεμιστής! Φώναξε.

-Αφού μην φωνάζεις! Τον διέκοψε η Ηλέκτρα, θα μας ακούσουν! Ξέχασες? Έκανες ότι είπαμε?

-Ναι, έξω από την δυτική πύλη έχω ένα τούν που σας περιμένει. Είναι φορτωμένο με κάποιες προμήθειες, αφού θα τις χρειαστείτε, και ο σκοπός

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

κοιμάται αφού φρόντισα και έριξα υπνωτικό στον χυμό του.

Ξέρετε, συνέχισε ο Αφού κοιτώντας λίγο ψηλά σαν να θαυμάζει τον εαυτό του, ώρες ώρες με θαυμάζω, αφού δεν ξέρω ποιος είναι πιο έξυπνος, εγώ ή ο εαυτός μου. Αφού τώρα που το σκέφτομαι,

.....ε, εεεε μη με τραβάτε, σιγά θα μου βγάλετε το χέρι! Καλά καλά, θα σας πάω χωρίς να μιλάω άλλο, αφού δεν θέλετε.

-Ελπίζω να το εννοείς αυτό, ψέλλισε η Ηλέκτρα, καθώς κατευθυνόντουσαν στην δυτική πύλη.

Φθάνοντας εκεί, και προσπερνώντας τον σκοπό που κοιμόταν στο χώμα, έφθασαν στο τούν που τους περίμενε.

-Γουάου! Δεν έχω ξανακαβαλήσει σαύρα, είπε η Ηλέκτρα.

-Για να δούμε τι έχουμε εδώ, λέει ο Γιάννης, αρχίζοντας να περιεργάζεται το νερό, ένα είδος ψωμιού και τα άλλα πράγματα που τους είχε βάλει ο Αφού.

-Έλα Ηλέκτρα, είπε ο Γιάννης που είχε ανέβει ήδη πάνω στην σαύρα, ανέβα. Και της έδωσε το χέρι του.

Με ένα σάλτο η Ηλέκτρα βρίσκεται καθισμένη πίσω από τον Γιάννη, γεμάτη περιέργεια για το πώς θα καταφέρουν να οδηγήσουν αυτή την τεράστια σαύρα.

-Νομίζω ότι θα τα καταφέρω, είπε ο Γιάννης.

-Και γιατί παρακαλώ εσύ? Εγώ νομίζω, ότι εγώ, θα τα καταφέρω καλύτερα. Απάντησε η Ηλέκτρα εμφανώς θυμωμένη που ο αδελφός της έπαιρνε άλλη μία πρωτοβουλία που δεν της άρεσε.

-Είναι απλό, είπε ο Αφού. Θα ξεκινήσουμε, και αυτό θα ακολουθεί εμένα, αφού θα είμαι μπροστά.

-Αφού! Είπαν και τα δύο παιδιά με μία φωνή.

Δεν είπαμε πώς δεν θα έρθεις μαζί μας?

-Ναι αλλά....

-Δεν έχει αλλά και ξαλλά, τον παρατήρησε ο Γιάννης. Θα μας πάς μέχρι εκείνους τους αμμόλοφους. Μετά θα συνεχίσουμε μόνοι μας. Ελπίζω μέχρι τότε να έχουμε μάθει να κουμαντάρουμε αυτό το πράμα, εε, την σαύρα, εεε θέλω να πώ το τούν.

Ετσι, ξεκίνησαν. Μπροστά πήγαινε ο Αφού, και από πίσω ακολουθούσε ο Γιάννης με την Ηλέκτρα. Στην αρχή δυσκολεύονταν πάνω στην ράχη της σαύρας, σιγά σιγά όμως, άρχιζαν να συνηθίζουν.

-Δεν μου λες Αφού, φώναξε η Ηλέκτρα για να ακουστεί μπροστά.

Το τούν αυτό είναι αρσενικό η θηλυκό?

Ο Αφού γύρισε και την κοίταξε γεμάτος απορία.

-Εννοώ, φώναξε ακόμα πιο δυνατά η Ηλέκτρα, είναι αγόρι ή κορίτσι?

-Τίποτα από τα δύο! Τους φώναξε πίσω.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Τι σε νοιάζει ρε Ηλέκτρα? Γύρισε το κεφάλι του ο Γιάννης.

-Έλεγα να του δίναμε ένα όνομα. απάντησε η Ηλέκτρα. Κάτι μου λέει πάντως ότι είναι αγόρι

-Ε, ας το πούμε καρτούν. Έτσι κι αλλιώς αυτό είναι το όχημα μας.

-Κάρ(αμάξι) Τούν. Cool! Μου αρέσει! Είπε η Ηλέκτρα με ένα μεγάλο χαμόγελο.

Ηδη όμως είχαν φτάσει στον προορισμό τους και το τούν του Αφού είχε σταματήσει.

Ο Αφού είχε κατέβει και αγνάντευε στον ορίζοντα. Τα παιδιά τον πλησίασαν και τότε αυτός σήκωσε το χέρι του, τους έδειξε την πορεία που έπρεπε να ακολουθήσουν και τους είπε.

-Θα προχωρήσετε προς αυτή την κατεύθυνση. Όταν ο δεύτερος ήλιος θα φανεί στον ορίζοντα, τότε θα έχετε φτάσει! Αυτά τους είπε ο Αφού, καβάλησε βιαστικά την σαύρα του και χάθηκε πίσω απ' τους αμμόλοφους, αφήνοντας πίσω του μικρά σύννεφα κόκκινης σκόνης. Σαν να ήθελε να δραπετεύσει εκείνη την στιγμή, σαν να τον τρόμαζε κάτι.

Η Ηλέκτρα έβλεπε τον Αφού που χάνονταν πέρα στους αμμόλοφους, και δεν μπορούσε να πιστέψει σε τι περιπέτεια είχαν μπλεχτεί.

Ο Γιάννης κοίταξε άλλη μία φορά το σημείωμα, που έγραφε.

«... Να έρθετε μόνοι σας!»

Η ώρα ήταν, ...μα δεν ξέρανε τι ώρα ήταν, δεν ξέρανε τίποτα για τούτο τον πλανήτη που τόσο απροσδόκητα είχαν βρεθεί. Είχαν καταλάβει βέβαια ότι ο ΧΡΟΝΟΣ, δεν είναι ο ίδιος με αυτόν της γης, αλλά δεν ήξεραν τις διαφορές τους.

-Πόση ώρα λες να έχουμε; Ρώτησε η Ηλέκτρα τον Γιάννη.

Ο Γιάννης κοίταξε το ρολόι του και της είπε.

-Δεν ξέρω, η ώρα εδώ, δεν είναι ίδια με αυτήν που ξέρουμε. Όμως αφού έχουμε αυτό το ρολόι, θα μετράμε με την ώρα που ξέρουμε. Ο πρώτος ήλιος έχει ήδη ανατείλει. Ο Αφού μου είπε ότι όταν ο ήλιος αυτός φτάσει πίσω από 'κείνα τα βουνά, τότε αρχίζει να φαίνεται ο δεύτερος ήλιος στον ορίζοντα, πίσω από το παλάτι του κακού βασιλιά Ωμέγα. Ο ήλιος είναι περίπου στην μέση και το ρολόι μου δείχνει ότι πέρασαν περίπου 24 ώρες. Άρα έχουμε άλλες τόσες.

-Έχουμε μία μέρα, Ηλέκτρα. Μόνο που θα είναι η πιο δύσκολη μέρα της ζωής μας. Χωρίς βράδυ, χωρίς ύπνο, ίσως και χωρίς φαγητό.

Η Ηλέκτρα άκουγε τον Γιάννη χωρίς να μιλάει. Δεν ήξερε ακόμα αν αισθανόταν φόβο, ή αν αισθανόταν γενναιότητα και υπερηφάνεια, που αυτή και ο αδελφός της έπρεπε να σώσουν το σύμπαν από αυτήν την τρομερή καταστροφή.

-Γιάννη, πρέπει να γυρίσουμε πίσω. Οι νάνοι θα μας πουν τι πρέπει να κάνουμε, ας μη πάμε μόνοι μας.

-Θα πάμε. Είπε αποφασιστικά ο Γιάννης.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Και μην τους ξαναπείς νάνους. Αφού ξέρεις ότι τσαντίζονται. Έλα ανέβα από πίσω.

-Πάλι εσύ; Αφού μου είπες ότι θα με αφήσεις να οδηγήσω και εγώ. Είπε με παράπονο η Ηλέκτρα ενώ προσπαθούσε να ανέβει πίσω από τον Γιάννη, στην σέλλα της μεγάλης γκρι σαύρας που χρησιμοποιούσαν σαν μεταφορικό μέσον.

-Βιαζόμαστε Ηλέκτρα, βιαζόμαστε, είπε ο Γιάννης και με ένα χτύπημα με τα δυο του πόδια, έδωσε στην σαύρα να καταλάβει ότι πρέπει να φύγουν.

Άρχισαν λοιπόν να βαθαίνουν όλο και περισσότερο στην έρημο, και λίγο αργότερα δεν έβλεπαν τίποτε άλλο, παρά κόκκινη άμμο, όπου και αν γυρνούσαν το κεφάλι τους. Τα παιδιά άρχισαν να κουράζονται. Την μονοτονία της ερήμου, την έσπαγε που και πού η μουρμούρα του Γιάννη.

«Μα πότε θα φτάσουμε επιτέλους? Είναι σίγουρο ότι πάμε στην σωστή κατεύθυνση»?

-Νομίζω ναι είπε η Ηλέκτρα και μάλιστα πρέπει να πάμε προς τα εκεί. Κοίτα εκεί πέρα, σου θυμίζει τίποτα?

Η Ηλέκτρα έδειχνε με το δάκτυλο της προς τα αριστερά.

Πέρα από το σημείο που ήταν τα παιδιά, δυο τρεις ώρες δρόμο θαρρώ, ήταν κάτι σαν ύψωμα, σαν μικρό βουνό από βράχους.

Και από πάνω, ωωω!!! Από πάνω χόρευαν χλιομπερδεμένα σύνεφα βαμμένα με πολύχρωμα χρώματα, αλλάζοντας συνεχώς σχήματα και θέσεις σαν, σαν.....

-Είναι σαν αυτό που είδαμε από το σπίτι μας, συνέχισε η Ηλέκτρα.

-Ναι, είναι η χρονοδίνη απάντησε ο Γιάννης. Δεν ξέρω για πιο λόγο, αλλά κάτι μου λέει ότι πρέπει να πάμε προς τα εκεί.

Ελα καρτούν, πάμε. Πάμε γρήγορα! Φώναξε ο Γιάννης και χτύπησε με τα πόδια του το τούν, τραβώντας ταυτόχρονα τα χαλινάρια έτσι ώστε να στρίψει το ζώο το κεφάλι του προς την κατεύθυνση που ήθελε να πάνε.

Όμως βλέποντας το Τούν από μακριά την χρονοδίνη, άρχισε να κουνά νευρικά το κεφάλι του δεξιά και αριστερά, να βγάζει κάτι δυνατές κραυγές, και σε λίγο άρχισε να τρέμει, να τρέμει, να τρέμει όσπου ξαφνικά, ο λαιμός του άρχισε να μακραίνει, το κεφάλι του να μεγαλώνει, το σώμα του να σκληραίνει και δύο τεράστια φτερά άρχισαν να βγαίνουν από τα πλευρά του. Φτερά σαν του δράκου με τα οποία δίνοντας μια δυο χτυπήματα, βρέθηκε στον αέρα.

-Ουωωωω, φώναξε ο Γιάννης.

-Παναγιά μου! φώναξε η Ηλέκτρα.

-Θα σκοτωθούμε, Ηρθε το τέλος!

-Κρατήσου γερά από πάνω μου την προστάζει ο Γιάννης, που είχε τυλίξει στα χέρια του τα χαλινάρια σαν να προσπαθούσε να οδηγήσει

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

το ιπτάμενο πλέον Τούν προς την κατεύθυνση που ήθελαν με την αγωνία και τον φόβο να έχουν ποτίσει μέχρι και τα κόκκαλα του.

Το τούν πέταγε όχι πολύ ψηλά, αλλά αρκετά για να σκοτωθούν, αν έπεφταν κάτω. Όμως όσο περνούσαν τα λεπτά, όσο κυλούσε η ώρα στην αναπάντεχη ετούτη πτήση, ο φόβος έφευγε από τα παιδιά και άρχισαν να νιώθουν την ευτυχία και την ελευθερία του πετάγματος, γιατί απλούστατα, πέταγαν.

Τα μαλιά τους ανέμιζαν στον αέρα, σύννεφα χάιδευαν τα μάγουλά τους, και τα χείλη τους ένιωθαν την υγρασία τους.

Τα μάτια τους έκλαιγαν από την ταχύτητα, και η καρδιά τους κτυπούσε γρήγορα και χαρούμενα. Ο Γιάννης ένιωσε ότι το τούν δεν οδηγούταν από αυτόν, αλλά αυτό, οδηγούσε αυτούς, προς το ουράνιο αυτό φαινόμενο.

Τότε φώναξε στην αδελφή του.

-Ηλέκτρα, δεν το οδηγούμε εμείς, αυτό μας οδηγεί, και νομίζω ότι ξέρει που θέλουμε να πάμε. Και σηκώνοντας και τα δύο του χέρια ψηλά σαν να 'θελε να αγκαλιάσει όλο τον ουρανό φώναξε.

-Κοίτα, χωρίς χέρια!

Γρήγορα όμως ξανάπιασε τα χαλινάρια, καθώς το τούν άρχισε μία απότομη βουτιά, και η Ηλέκτρα γαντζωνόταν επάνω του.

Οουουααουουου..... πέφτουμεεεε!!!!

Και βλέποντας το έδαφος ολοένα να πλησιάζει και

Κανίδης Βασίλης

ολοένα να πλησιάζει, έκλεισαν τα μάτια τους και σφίχτηκαν επάνω στο ζώο.

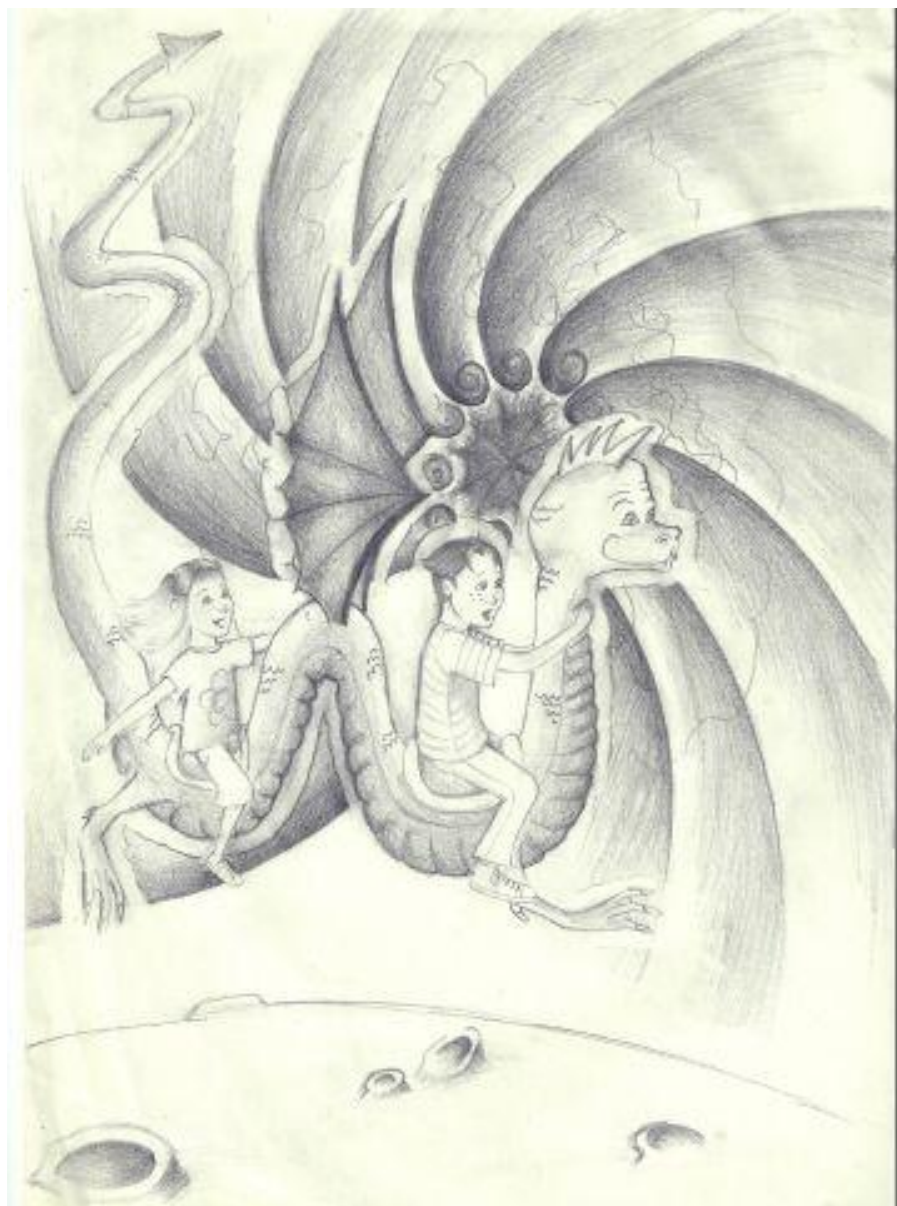
Ελάχιστα εκατοστά όμως από το έδαφος, κάνοντας δυο τρία ανοίγματα με τα τεράστια φτερά του και σηκώνοντας αρκετή κόκκινη σκόνη, προσγειώθηκε απαλά χωρίς να πάθει κανένας τίποτα.

Τα παιδιά, κατάπληκτα από αυτήν την εξέλιξη, κατέβηκαν από το τούν βήχοντας και προσπαθώντας κουνώντας τα χέρια τους να διαλύσουν την σκόνη.

Η σκόνη σιγά σιγά έπεφτε.

Μπροστά τους ήταν ένας μεγάλος βράχος, μαυροπράσινος, με πάρα πολλές ανωμαλίες, και περιτριγυρισμένος από χαλίκια. Πολλά χαλίκια. Παντού έβλεπες χαλίκια. Σαν κάποιος να τα κουβάλησε και να τα άδειασε μες την μέση της ερήμου.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Καμιά εικοσαριά μέτρα πιο ψηλά, φαινόταν μία μεγάλη σπηλιά.

-Ηλέκτρα κοίτα, φτάσαμε. Αυτή πρέπει να είναι η σπηλιά του σκότους.

-Η σπηλιά της ηρεμίας θα έλεγα εγώ, ακούστηκε μία φωνή.

Τα παιδιά ξαφνιάστηκαν, όταν είδαν έναν ασπροντυμένο γέροντα να ταιΐζει κάτι με το ένα χέρι του το τούν και με το άλλο να το χαϊδεύει. Είχε μεγάλα άστρα γένια, και μακριά μαλλιά. Το σώμα του ήταν αδύνατο, ασκητικό, τα χέρια του είχαν ζάρες και το μέτωπο του ρυτίδες. Όμως έδειχνε να στέκεται καλά στα πόδια του και να είναι δυνατός. Και παρόλο που όλη η εικόνα του πρόδιδε ένα γέρο άνθρωπο, τα μάτια του είχαν μία ζωηράδα μικρού παιδιού.

Η φωνή του ήταν ήρεμη, απαλή, και το παρουσιαστικό του έβγαζε μία φιλικότητα και εμπιστοσύνη. Έτσι τα παιδιά δεν τον φοβήθηκαν.

-Ποιος είσαι? Τον ρώτησε ο Γιάννης. Εσύ μας έστειλες το μήνυμα?

-Θα μάθεις, του είπε, θα μάθεις.

Τώρα όμως πρέπει να με ακολουθήσετε.

Περιμένουμε θύελλα από στιγμή σε στιγμή, και πρέπει να προφυλάξουμε το Ζέν. Δεν μπορεί να αντιμετωπίσει την θύελλα.

Είπε ο γέρος και άρχισε να προχωράει κρατώντας με το ένα χέρι του τα χαλινάρια του ζώου, και κάνοντας στα παιδιά σήμα να τον ακολουθήσουν με το άλλο.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Ζέν? Μα δεν είναι Ζέν, είναι Τούν φώναξε η Ηλέκτρα.

-Ήταν Τούν, είπε ο γέρος. Τώρα είναι Ζέν. Εξελίχθηκε.

-Εξελίχθηκε? Είπαν και τα δύο με μια φωνή.

-Ναι, τα Τούνς όταν συναντήσουν την χρονοδίνη, εξελίσσονται και γίνονται Ζέν. Πολύ λίγα έχουν αυτήν την ευκαιρία στην ζωή τους. Αυτός είναι ένας από τους τυχερούς.

-Αυτός? Δηλαδή είναι αγόρι? Το 'ξερα, το 'ξερα είπε η Ηλέκτρα.

Όμως ήδη είχαν μπει σε μία σπηλιά, και ο γέροντας τακτοποίησε το Ζέν σε μία άκρη.

-Εδώ θα ξεκουραστεί είπε. Τα Ζεν κουράζονται πολύ στο πρώτο τους πέταγμα. Εμείς θα πρέπει να πάμε επάνω, στην μεγάλη σπηλιά. Εκεί θα προφυλαχτούμε.

-Στην σπηλιά του σκότους? Ψέλλισε με τρόμο ο Γιάννης.

-Εεεε, ναι είπε ο γέροντας και τράβηξε μπροστά. Ελάτε γρήγορα!

Ενώ τα παιδιά ανέβαιναν πιο ψηλά προς την σπηλιά του σκότους, ακολουθώντας τον μυστήριο γέροντα, έβλεπαν από μακριά την θύελλα να πλησιάζει. Ο Γιάννης κοντοστάθηκε για μια στιγμή και κοίταξε στον ορίζοντα από την μεριά που ερχόταν η θύελλα.

Το θέαμα ήταν απίστευτο. Ένα τεράστιο σύννεφο κόκκινης σκόνης ερχόταν προς το μέρος τους, τότε δημιουργώντας ανεμοστρόβιλους και συχνά

έφτιαχναν περίτεχνα σχήματα που άλλαζαν συνέχεια.

Όπως αυτή τη στιγμή που κοίταγε ο Γιάννης, ήταν σαν να 'βλεπες το κεφάλι ενός δαίμονα έτοιμο να κατασπαράξει όλη την έρημο μπροστά του. Και όλο και πλησίαζε. Ο Γιάννης ένιωσε κάτι μέσα του να του λέει να βιαστεί, και άρχιζε να ανεβαίνει πιο γρήγορα.

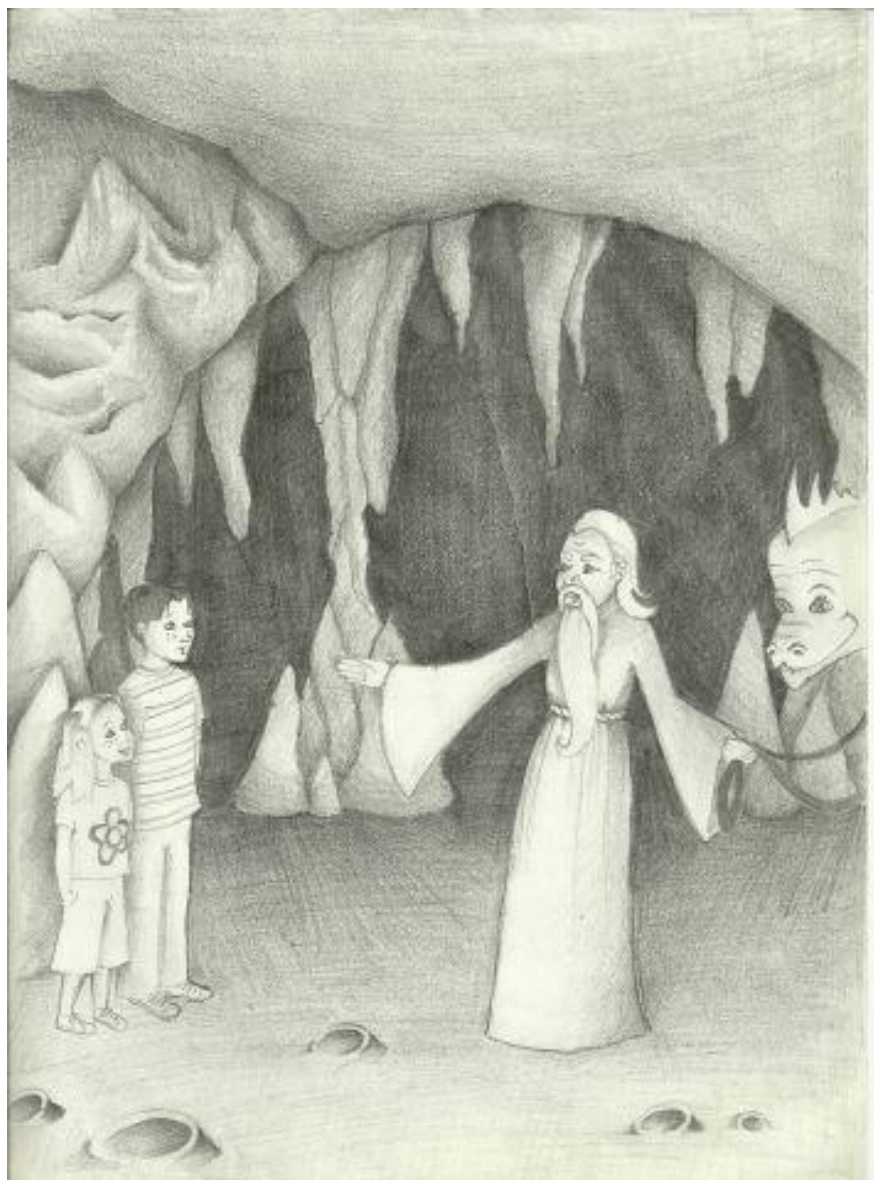
Σε λίγο είχαν φθάσει μπροστά στην είσοδο της τρομερής σπηλιάς του σκότους.

Πραγματικά, μόνο που την έβλεπες σε έπιανε τρόμος.

Ήταν τεράστια! Αλλά παρόλο που ήταν τόσο μεγάλη δεν μπορούσες να δεις τίποτα απέξω. Πυκνό και κατάμαυρο σκοτάδι έπνιγε την σπηλιά από την είσοδο της, την οποία διακοσμούσαν σκόρπια κοκάλια και κρανία ανθρώπων και ζώων. Κάποιες νυκτερίδες που πέταξαν προς τα έξω, τάραξαν λίγο τα νεύρα και τις τρομαγμένες σκέψεις των παιδιών που χωρίς να το καταλάβουν είχαν πιαστεί χέρι χέρι και είχαν σταθεί έξω από την σπηλιά σαν μαρμαρωμένα.

-Τι θα γίνει θα έρθετε? Ακούστηκε η φωνή του γέρου μέσα απ' την σπηλιά.

Τι στέκεστε εκεί? Θα σας πάρει η θύελλα και θα σας σηκώσει! Ελάτε, είπε και τα παιδιά είδαν μέσα από το πυκνό μαύρο σκοτάδι, μόνο το χέρι του που είχε ξεπροβάλει και τους έκανε νεύμα να μπουκν μέσα.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Χριστέ μου! Είπε ο Γιάννης έντρομος, έτοιμος να βάλει τα κλάματα, ή να γυρίσει τρέχοντας πίσω, όταν μέσα απ' το παχύ σκοτάδι, ένα χέρι τους άρπαξε και τους τράβηξε στο πλάι.

-Από εδώ, από εδώ! ακούστηκε η φωνή του γέροντα και τα παιδιά τραβήχτηκαν απότομα μέσα σε μία εσοχή της σπηλιάς, δοκιμάζοντας μία από τις μεγαλύτερες εκπλήξεις της ζωής τους!

-Καλώς ήρθατε στο σπίτι μου!

Με αυτή τη φράση τους υποδέχτηκε ο μυστηριώδης γέρος και τότε οι εκπλήξεις άρχισαν να πέφτουν βροχή!

Ο γέροντας με ένα τηλεκοντρόλ στο χέρι, πάτησε ένα κουμπί και όλη η σπηλιά φωτίστηκε σαν να ήταν καταμεσήμερο, ενώ πατώντας ένα άλλο κουμπί ένα συρόμενο κομμάτι βράχου έκλεινε την εσοχή από όπου είχαν μπει και πατώντας ένα άλλο κουμπί, ένα άλλο τεράστιο κομμάτι βράχου σύρονταν προς τα αριστερά, αποκαλύπτοντας μία τεράστια τζαμαρία, από όπου μπορούσες να δεις σχεδόν όλη την έρημο.

Ταυτόχρονα άρχιζε να παίζει μια απαλή μουσική, η οποία ακούγονταν σαν να ερχόταν από παντού αλλά και από πουθενά!

Η έκπληξη που είχαν τα παιδιά ήταν απεριγράπτη. Είχαν μείνει με ανοικτό το στόμα.

Περιεργαζόντουσαν την σπηλιά, ...μα ποια σπηλιά?

Τα παιδιά έβλεπαν γύρω τους έναν τεράστιο χώρο, φωτισμένο τέλεια, με μουσική, με

ηλεκτρονικούς υπολογιστές τελευταίας τεχνολογίας, με στερεοφωνικά συγκροτήματα, μια τηλεόραση σε μέγεθος κινηματογράφου, αναπνευστικούς καναπέδες, μία υπερσύγχρονη κουζίνα, έναν τοίχο γεμάτο οθόνες κουμπιά, πληκτρολόγια, χειριστήρια, που όμοιο του μόνο σε έργα επιστημονικής φαντασίας είχαν δει, και έναν γέροντα με το τηλεκοντρόλ στο χέρι να κάνει σαν να είναι μικρό παιδί!

-Καλώς ήρθατε στο σπίτι μου.

Ξανακούστηκε η φωνή του μυστηριώδη γέροντα και αφού πέρασαν μερικά δευτερόλεπτα μέχρις ότου να συνέλθουν τα παιδιά απο αυτή την απίστευτη έκπληξη, άρχισαν όπως ήταν φυσικό οι ερωτήσεις να διαδέχονται η μία την άλλη.

-Πού είμαστε? Ποιος είσαι εσύ? Που είναι το τέρας? Τι είναι αυτό το μέρος? Τι είναι αυτά τα μηχανήματα? Έχεις κάτι να φάμε?

-Σιγά, σιγά, θα με τρελάνετε! Έχω απαντήσεις για όλες τις ερωτήσεις, αλλά με την σειρά τους. Όλα θα γίνουν με την σειρά τους. Πρώτα απ' όλα είμαι σίγουρος ότι πεινάτε και θα ήταν αγένεια να μην σας προσφέρω κάτι, την πρώτη φορά που ήρθατε στο σπίτι μου.

-Δεν είναι ανάγκη, είπε ο Γιάννης, άλλωστε έχουμε δουλειά, και πρέπει να μας εξηγήσεις γιατί μας έφερες εδώ. Πρέπει να γυρίσουμε πίσω γρήγορα. Πρόκειται να ξεσπάσει πόλεμος.

-Ηρέμησε Γιάννη, έξω έχει θύελλα, δεν μπορείς να πάς πουθενά.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Ξέρεις το όνομα μου? Ποιος είσαι? Γιατί δεν μας λες ποιος είσαι?

-Βιάζεσαι Γιάννη, βιάζεσαι, του απάντησε ο γέροντας και πατώντας ένα ακόμα κουμπάκι στο τηλεκοντρόλ, άρχισε να ανοίγει μια τρύπα στο πάτωμα και από μέσα να ξεδιπλώνεται ένα τεράστιο τραπέζι, ακριβώς δίπλα στην μεγάλη τζαμαρία, που είχε αποκαλυφθεί πριν από λίγο μπροστά στα έκπληκτα μάτια των παιδιών.

-Το θέαμα που θα δείτε είναι μοναδικό, συνέχισε ο γέροντας. Η θύελλα σαρώνει τα πάντα, και εμείς θα την θαυμάσουμε από εδώ με ηρεμία και ασφάλεια. Αλλά θα ήταν ακόμα καλύτερα, αν τρώγαμε και κάτι. Δεν συμφωνείς Ηλέκτρα?

-Και έλεγα από μέσα μου, θα το ξέρει και το δικό μου το όνομα ή δεν θα το ξέρει, μουρμούρισε η Ηλέκτρα και μετά με πιο δυνατή φωνή απάντησε.

-Ναι βέβαια, και έχω μια πείνα!

-Ωραία! Τότε καθίστε.

Τα παιδιά κάθισαν σε κάποιες πολύ αναπαυτικές καρέκλες, ο Γιάννης δίπλα στην Ηλέκτρα και ο γέροντας στην αριστερή πλευρά των παιδιών. Μπροστά στα παιδιά η τεράστια τζαμαρία έτοιμη να τους προσφέρει μοναδικές εικόνες από την θύελλα που σχεδόν είχε φτάσει. Πατώντας ακόμα ένα κουμπί ο γέροντας, εμφάνισε δύο τεράστια κηροπήγια.

-Το δείπνο πρέπει να είναι επίσημο, είπε.

-Τα κεριά είναι σβηστά, είπε η Ηλέκτρα, δεν πατάς κανα κουμπάκι να ανάψουν?

-Όχι, αυτό προτιμώ να το κάνω μόνος μου, είπε ο γέροντας ο οποίος σηκώθηκε και από ένα κουτί έβγαλε ένα μεγάλο σπέρτο σαν μολύβι, με το οποίο άναψε τα κεριά.

-Τώρα θέλω να σας συστήσω το φίλο μου τον Μίνιτ, είπε.

Πάτησε πάλι ένα κουμπί από το κοντρόλ το οποίο δεν αποχωριζόταν ποτέ, και τα παιδιά δοκίμασαν ακόμη μία έκπληξη.

Ακούγοντας έναν ηλεκτρικό θόρυβο και ένα τσουλητό, εμφανίστηκε μπροστά τους ο Μίνιτ. Ο Μίνιτ ήταν ρομπότ. Ένα ανθρωπόμορφο μεταλλικό ρομπότ. Στο κεφάλι είχε μία κεραία στριφογυριστή σαν την ουρά του γουρουνιού και δύο μάτια τα οποία συνεχώς εστίαζαν σαν τον φακό της φωτογραφικής μηχανής. Το σώμα του ήταν μικρό, αλλά τα χέρια του μεγάλα με τέσσερα δάκτυλα σαν δαγκάνες που μπορούσαν να πιάσουν οτιδήποτε. Είχε δύο πόδια, μεταλλικά και αυτά βέβαια, αλλά δεν βημάτιζε, τσουλούσε. Ολόκληρος γυάλιζε, σαν να ήταν σε βιτρίνα καταστήματος, έτοιμος να πουληθεί. Ένα γλυκύτατο ρομπότ.

-Ουάου!! Έκαναν μαζί και τα δύο παιδιά.

-Όχι ουάου. Το όνομα μου είναι Μίνιτ, ακούστηκε μία χαριτωμένη αλλά άκρως ψηφιακή φωνή.

-Μίνιτ θα θέλαμε να φάμε, είπε ο γέροντας. Τι έχεις μαγειρέψει σήμερα?

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Χαριτωμένο το χιούμορ σου, αλλά σήμερα συγχωρείσαι γιατί έχεις παρέα. Θα φέρω αμέσως το φαγητό.

Το ρομπότ, ο Μίνιτ δηλαδή, απομακρυνόταν προς την κουζίνα αφήνοντας τα παιδιά άφωνα.

Γρήγορα όμως ο Γιάννης συνέρχεται και γυρνώντας προς τον γέροντα του λέει.

-Νομίζω πώς έχουμε μία κουβέντα να κάνουμε. Πρέπει να μας εξηγήσεις κάποια πράγματα, πολλά δηλαδή, αλλά επειδή δεν έχουμε πολύ χρόνο...

-Έχεις πολύ περισσότερο χρόνο από όσο νομίζεις, τον διέκοψε ο γέροντας. Καλύτερα θα είναι να φάμε πρώτα.

Και με αυτή του την κουβέντα, εμφανίστηκε ξανά ο Μίνιτ τσουλώντας ένα ασημένιο καροτσάκι, το οποίο είχε επάνω διάφορες πιατέλες, όλες κλειστές με ασημένιο καπάκι.

-Πρώτα οι καλεσμένοι μας Μίνιτ.

Πρόσταξε ο γέροντας.

-Ξέρω, ξέρω, πρώτα την δεσποινίδα Ηλέκτρα. Οι κυρίες πάντα προηγούνται. Με αυτή την φράση ο Μίνιτ έφτασε πάνω από την Ηλέκτρα και ακούμπησε μπροστά της ένα ασημένιο δίσκο σκεπασμένο με ένα εξίσου ασημένιο καπάκι.

Η Ηλέκτρα το άνοιξε και αμέσως αναφώνησε.

-Δεν το πιστεύω είναι το αγαπημένο μου φαγητό! Μία λαχταριστή μακαρονάδα με μπόλικο τριμμένο τυρί, χωρίς σάλτσα, με ένα ζουμερό και τραγανιστό σνίτσελ από γαλοπούλα.

-Μα, πώς το ξερες? Ρώτησε η Ηλέκτρα το ρομπότ. Πώς ήξερες ότι είναι το αγαπημένο μου φαγητό? Γιατί είμαι σίγουρη ότι το ήξερες!

Ο Μίνιτ χωρίς να απαντήσει, στράφηκε προς τον Γιάννη, και ακούμπησε μπροστά και σε αυτόν ένα ασημένιο δίσκο, που όταν ο Γιάννης τον άνοιξε, έμεινε και αυτός άφωνος.

Μεγάλες ψητές γαρίδες που μοσχοβολούσαν και δίπλα πικάντικη μεξικάνικη σάλτσα. Το πιάτο συνοδευόταν με ψητά λαχανικά.

Ο Γιάννης είχε χάσει τα λόγια του, αφού αυτό ήταν το αγαπημένο του φαγητό και δέν περίμενε με τίποτα να το φάει μέσα σε μία σπηλιά στην μέση της ερήμου.

Στη συνέχεια ο Μίνιτ σέρβιρε τον γέροντα, και οι τρεις τους άρχισαν να τρώνε δίπλα στην τεράστια τζαμαρία, βλέποντας έξω την φύση να λυσομανά, με την θύελλα να μαστιγώνει την έρημο και να παρασέρνει μέσα στην κόκκινη σκόνη της, ότι έβρισκε στο πέρασμά της.

Το γεύμα φυσικά συνοδευόταν από αναψυκτικά, δροσερές σαλάτες, και στο τέλος υπήρχε ένα υπέροχο σουφλέ σοκολάτας για την Ηλέκτρα και μία πανακότα για τον Γιάννη.

Τρισευτυχισμένος ο Γιάννης από το φαγητό, έγειρε λίγο πίσω στην καρέκλα του και πιάνοντας την κοιλιά του, αναφώνησε.

-Αν δεν σκάσω σήμερα από το φαΐ δεν θα σκάσω ποτέ! Και γυρίζοντας προς τον γέροντα του είπε.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Σε ευχαριστούμε για όλα. Μας προστάτευσες από την θύελλα, μας έσωσες από το τέρας, μας φιλοξένησες, μας φρόντισες, αλλά εμείς έχουμε μία αποστολή. Ο πλανήτης αυτός κινδυνεύει. Βρίσκεται στα πρόθυρα του πολέμου. Είμαστε σε μία πολύ δύσκολη θέση. Πες μας τι συμβαίνει, γιατί μας έφερες εδώ. Δεν ξέρω γιατί, αλλά έχω την εντύπωση ότι γνωρίζεις πολλά πράγματα. Ξέρεις για τον πόλεμο? Για τους Τικ και τους Τάκ? Ξέρεις για την εξαφάνιση του Χρόνου? Γιατί μέσα μου κάτι μου λέει ότι ξέρεις. Και τέλος πάντων, πες μας ποιος είσαι?

Ο γέροντας σηκώθηκε, έκανε δυο βήματα προς την μεγάλη τζαμαρία, και κοιτώντας έξω την θύελλα άρχισε να τους μιλά έχοντας γυρισμένη την πλάτη στα παιδιά.

- Ο χρόνος... Και ποιος νοιάστηκε ποτέ για τον χρόνο? Όλοι τον αφήνουν να κυλά χωρίς να τον λογαριάζουν. Και όταν τον χρειάζονται, μόνο τότε τον θυμούνται.

Εσείς. Για θυμηθείτε πόσες φορές χρειαστήκατε τον χρόνο? Πόσες φορές είπατε ότι δεν έχετε χρόνο και ότι χρειάζεστε λίγο ακόμα?

-Ναι! Εγώ σε ένα διαγώνισμα.....

-Σταμάτα Ηλέκτρα. Πετάχτηκε ο Γιάννης.

-Τι σχέση έχουν αυτά? Αποκρίθηκε ο

Γιάννης στον γέροντα με πιο επιθετικό ύφος αυτή την φορά γιατί είχε αρχίσει να χάνει την υπομονή του.

-Συνέχεια μας καθυστερείς. Με την μία ή την άλλη δικαιολογία μας τρως συνέχεια τον χρόνο. Και ο πραγματικός Χρόνος έχει χαθεί. Πού είναι? Ξέρεις?

- Ο χρόνος είναι μπροστά σας και για άλλη μία φορά τον αγνοείτε. Τον αφήνετε να κυλά και να φεύγει χωρίς να καταλαβαίνετε την σημασία της κάθε στιγμής. Νομίζετε ότι στην ζωή σας υπάρχουν σημαντικές και ασήμαντες στιγμές? Ε, λοιπόν λάθος. Δεν υπάρχουν.

Το κάθε δευτερόλεπτο που ζείτε είναι σημαντικό. Σας το ξαναλέω και να το θυμάστε αυτό. Στην ζωή σας δεν υπάρχουν σημαντικές και ασήμαντες στιγμές. Υπάρχουν σημαντικές και πιο σημαντικές στιγμές.

- Πάλι τα ίδια? Τον διακόπτει ο Γιάννης θυμωμένος αυτή την φορά. Πάλι με φιλοσοφίες που δεν καταλαβαίνουμε μας τρως τον χρόνο.

-Ο χρόνος Γιάννη. Ακούστηκε η φωνή της Ηλέκτρας. Είναι ο Χρόνος. Νομίζω... Ο γέροντας τότε, γύρισε προς τα παιδιά, και συνέχισε.

-Και τώρα που συστηθήκαμε, μπορούμε να συνεχίσουμε την κουβέντα μας και να σας πω γιατί σας έφερα εδώ.

-Εεε, με συγχωρείτε για προηγουμένως κύριε Χρόνε, είπε κομπιάζοντας ο Γιάννης ακολουθώντας τον από πίσω, αλλά νόμιζα.... Δηλαδή, βιαζόμουνα... και επειδή ο πόλεμος,

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

όπως μάλλον θα ξέρετε... Οι Τάκ φταίνε δηλαδή γιατί...

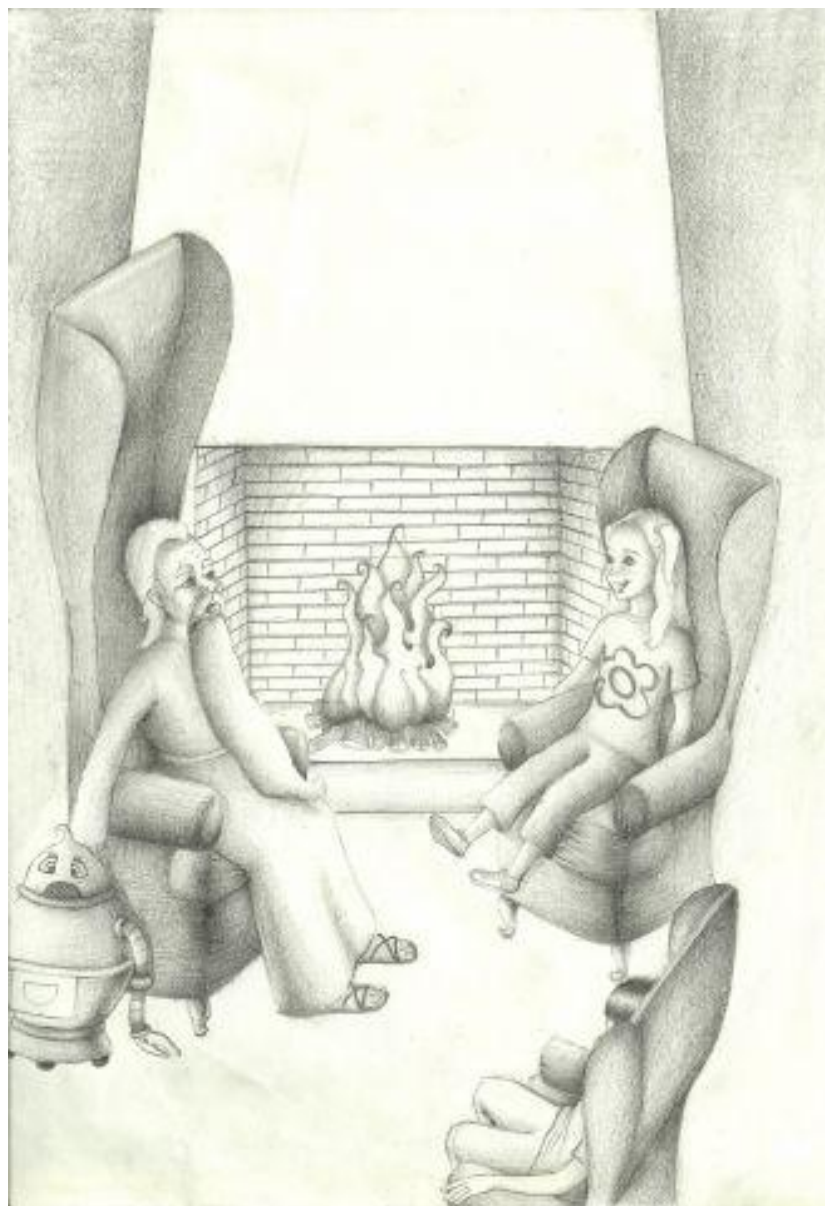
-Βιάζεσαι Γιάννη. Βιάζεσαι.

Το μεγαλύτερο μάθημα που πρέπει να πάρεις είναι να μην βιάζεσαι, αλλά και να μην αργείς. Να μην ενθουσιάζεσαι εύκολα, αλλά να μην απογοητεύεσαι κιόλας με την πρώτη αναποδιά ! Πρέπει να είσαι ψύχραιμος, να αξιολογείς την κάθε περίπτωση και να κάνεις αυτό που χρειάζεται, όταν χρειάζεται. Και αυτό δεν είναι κάτι που μπορείς να το μάθεις τώρα που είσαι παιδί. Θα το μάθεις όμως με τον χρόνο..... Αρκεί να το έχεις πάντα στο μυαλό σου.

Με αυτή την φράση, ο Χρόνος έκατσε σε μία αναπαυτική πολυθρόνα.

Τα παιδιά έκατσαν απέναντί του σε δύο εξίσου αναπαυτικές πολυθρόνες, και ο Χρόνος συνέχισε να μιλά.

-Εδώ είμαι λοιπόν. Ούτε με έκλεψε κανείς, ούτε χάθηκα. Έφυγα μόνος μου και ήρθα εδώ. Και όπως βλέπετε κάθε άλλο παρά σπηλιά του σκότους είναι. Εδώ έχω ότι θέλω. Θα παρατηρήσατε βέβαια ότι έχω μια αδυναμία με την τεχνολογία. Εδώ λοιπόν έρχομαι και ξεκουράζομαι μακριά από όλους.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Δεν πατάει το πόδι του κανείς εδώ. Ποτέ!
Έχω φροντίσει εγώ βέβαια γι' αυτό. Έχω φτιάξει
αυτό το μέρος μακριά από τους Τικ και τους Τάκ,
και το έχω κάνει και λίγοτρομακτικό θα
μπορούσα να πω.

-Τρομακτικό? Πετάχτηκε η Ηλέκτρα.

Αυτό το τέρας που φυλάει την σπηλιά, μπορεί να
φάει όποιον τολμήσει να ανέβει εδώ. Ευτυχώς που
μας τραβήξατε εσείς.

-Τέρας! Χα, χα, χα. Γέλασε ο γέροντας. Δεν
υπάρχει τέρας. Και πατάει ένα κουμπί του κοντρόλ.

-Γκρρρρουσουάσαρρρρρ!

-Παναγιά μου! Έκανε η Ηλέκτρα
χιλιοφοβισμένη και κρύφτηκε πίσω από την
πολυθρόνα.

-ΗΣύχασε, συνέχισε ο Χρόνος γελώντας.

Δεν υπάρχει τέρας. Υπάρχουν αισθητήρες με
λείζερ στην σπηλιά, και όταν κάποιος πλησιάσει
πολύ, τότε αρχίζουν να ακούγονται οι βρυχηθμοί
του τέρατος. Αργότερα δημιουργούνται και
δονήσεις από τα δήθεν βήματα του.

Όμως είναι λίγο τρομαχτικό έτσι? Χα, χα, χα.

Μόνος μου το έφτιαξα. Χα, χα, χά. Όλα ψεύτικα.
Και τα κρανία, σας άρεσαν? Τα σκάλισα μόνος
μου από κόκαλα Τούν που βρήκα στην έρημο.
Είχα πολύ χρόνο στην διάθεση μου γι' αυτό.

Χα, χα,χα. Μόνο οι νυκτερίδες είναι αληθινές εδώ.
Πράγματι το έχω κάνει πολύ τρομακτικό το μέρος
εδώ, γι' αυτό άλλωστε και δεν πλησιάζει κανείς το
οποίο είναι και η επιθυμία μου.

-Ναι άλλα ήξερες ότι αν φύγεις και δεν εμφανιστείς ξανά, θα υπάρξει πρόβλημα. Όλοι είναι αναστατωμένοι με την απουσία σου, και τώρα είναι στα πρόθυρα του πολέμου. Ο Αλλού,

-Ο Αλλού είναι ηλίθιος! Φώναξε με νεύρα για πρώτη φορά στην συνάντησή τους ο Χρόνος που τώρα ήταν όρθιος και βηματίζει πέρα δώθε σε όλο το δωμάτιο νευρικά.

-Ο Αλλού είναι Η-Λ-Ι-Θ-Ι-Ο-Σ. Όπως ηλίθιος είναι και ο Άλφα και ο Ωμέγα. Θεέ μου. Δεν ξέρω ποίος είναι περισσότερο ηλίθιος απ' τον άλλον.

Μάλλον πρέπει να κάνουμε έναν διαγωνισμό ηλιθιότητας για να το βρούμε.

Χρόνια τώρα, επισκέπτομαι τον Αλλού και προσπαθώ να τον πείσω να συνεργαστεί με τον Ωχαμάν. Προσπαθώ να του δώσω να καταλάβει ότι το ποιο σημαντικό είναι να γίνεται η δουλειά, και όχι το ποιος θα κάνει την δουλειά. Προσπαθώ να τον πείσω ότι οι Τικ και οι Τάκ είναι αδέρφια και δεν έχουν να χωρίσουν τίποτα, αλλά αυτός έχει κολλήσει σε εκείνο τον παλιοδιαγωνισμό, και στις φασαρίες που έγιναν έπειτα. Λέει ότι αυτό που έκαναν οι Τάκ είναι ανεπίτρεπτο, και ότι αυτός έφτιαξε τον πύργο του ρολογιού, και αυτός θα είναι μέσα. Εγώ τον συμβούλευα να το ξανασκεφτεί και να λύναμε το πρόβλημα στην επόμενη μου επίσκεψη. Αυτό τον σκοπό είχαν οι επισκέψεις μου στον Αλλού, και όχι η απόδοση

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

τιμών που λένε οι Τίκ. Μα ο Αλλού είναι ανένδοτος. Έτσι και εγώ στην τελευταία μου επίσκεψη του είπα ότι δεν θα ξαναπάω. Αυτός όμως, επειδή όπως σας είπα, *ΕΙΝΑΙ ΗΛΙΘΙΟΣ!!* είπε ότι εγώ χάθηκα, και σταμάτησε το ρολόι, γνωρίζοντας ότι θα επακολουθήσει αυτό που ήδη γίνεται, ο πόλεμος δηλαδή, με την εντύπωση ότι οι Τίκ θα κερδίσουν και έτσι θα ξεφορτωθεί μια για πάντα τους Τάκ. *ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΠΙΟ ΗΛΙΘΙΟ ΣΧΕΔΙΟ ΠΟΥ ΕΧΩ ΑΚΟΥΣΕ ΠΟΤΕ!!!* Φώναξε με νεύρα ο Χρόνος.

-Και γιατί δεν παρουσιάζεσαι και να τους τα εξηγήσεις όλα? Παρατήρησε η Ηλέκτρα. Γιατί δημιούργησες όλο αυτό το χάος ενώ θα μπορούσες να το είχες αποτρέψει?

-Προσωρινά. Απάντησε ο Χρόνος. Θα το είχα αποτρέψει προσωρινά. Το πρόβλημα θα λυθεί μόνο αν το καταλάβουν μόνοι τους.

-Μέχρι τότε όμως θα έχουν αλληλοεξοντωθεί, παρατήρησε ο Γιάννης.

-Όχι. Έχω ένα σχέδιο. Γι' αυτό άλωστε σας κάλεσα εδώ.

Οι δύο στρατοί, ήταν παραταγμένοι ο ένας απέναντι από τον άλλον, σε σχήμα μάχης. Οι Τίκ ήταν παρατεταγμένοι από την μία πλευρά με τον στρατηγό Αναμπουμπούλα μπροστά και οι

Τάκ από την άλλη πλευρά με τον στρατηγό Ωρίων να εμψυχώνει τους πολεμιστές του.

Ο κάθε στρατός θα 'ταν από 7-8 χιλιάδες άτομα οι οποίοι ήταν οπλισμένοι με ότι μπορούσες να φανταστείς. Από δόρατα και σπαθιά, έως αξίνες, ρόπαλα, ακόμα και σφεντόνες είχαν μερικοί. Στέκονταν απέναντι ο ένας απ' τον άλλον και συχνά έβγαζαν επιθετικές κραυγές με σκοπό να φοβίσουν τους αντίπαλους.

-Θάνατος στους Τίκ!!

-Θάνατος στους Τάκ!!

Φώναζαν οι μεν και οι δε ανεμίζοντας λάβαρα και όπλα δίνοντας ένα κωμικό θέαμα μιας και όσο και αν θέλει κάποιος να δει ένα πολεμικό θέαμα δέν μπορεί αφού αυτά τα πλάσματα είναι απο την φύση τους άκακα και χαριτωμένα.

Η διαφορά όμως, είναι οτι αυτοί νομίζουν ότι είναι ατρώμητοι πολεμιστές. Και το χειρότερο είναι ότι νομίζουν ότι μπροστά τους έχουν τους ορκισμένους και παντοτινούς εχθρούς τους.

ΟΙ ΕΚΛΟΓΕΣ

-Ω, όχι! Πες μου ότι δεν ξημέρωσε, πες μου ότι δεν πρέπει να σηκωθώ!

Η μητέρα του Γιάννη έβλεπε την απογοήτευση στα

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

νυσταγμένα μάτια του, και απόρησε με την επιθυμία του να μη θέλει να σηκωθεί το πρωί, τις τελευταίες μέρες.

-Δεν καταλαβαίνω αγόρι μου τι σε έχει πιάσει τώρα τελευταία και δεν θέλεις να σηκωθείς από το κρεβάτι. Μάλλον βλέπεις πολύ ωραία όνειρα και δεν θέλεις να τα διακόψεις. Είπε και τράβηξε για το άλλο δωμάτιο να σηκώσει την Ηλέκτρα.

-Και όχι μόνο, μαμά, και όχι μόνο!
Ο Γιάννης έβαλε τις παντόφλες του, και κίνησε για την κουζίνα, όπου τον περίμενε το πρωινό. Στην πόρτα του δωματίου του τον προσπερνάει η Ηλέκτρα, χοροπηδώντας, και φωνάζοντας.

-Στην άκρη! Στην άκρη! Μούγκριζε σαν αλαφιασμένο τρένο. Πάω να φάω για να δυναμώσω! Πρέπει να είμαι έτοιμη για μάχη εγώ!
Ο Γιάννης ψιλονευρίασε με την συμπεριφορά της Ηλέκτρας, αλλά από ότι φαίνονταν, η Ηλέκτρα είχε πια συνηθίσει σε αυτή την κατάσταση, και ίσως να το διασκέδαζε κιόλας.

Κάθονται στο τραπέζι και ο Γιάννης ρίχνει μια σχεδόν άγρια ματιά στην αδελφή του και της λέει.

-Μα πώς καλά?

-Γιατί ρε Γιάννη, αφού μέχρι τώρα δεν πάθαμε τίποτα, και στο κάτω κάτω αφού ξυπνήσαμε, δεν έχουμε παρά να περιμένουμε να ξανακοιμηθούμε.

-Δεν ξέρω, απαντάει ο Γιάννης, βάζοντας μια κουταλιά γάλα με κόρν-φλέϊκς στο στόμα του,

εγώ το μόνο που θέλω είναι να τελειώσει αυτή η ιστορία.

-Ποια Μάχη θα δώσει το κορίτσι μου?
Ρώτησε η μαμά την Ηλέκτρα, αφού την είχε ακούσει νωρίτερα.

-Έχουμε εκλογές μαμά σήμερα, το ξέχασες?
Είπε πονηρά η Ηλέκτρα κλείνοντας το μάτι στον αδελφό της.

Πράγματι σήμερα τα παιδιά θα έπρεπε κάνουν εκλογές και να εκλέξουν πρόεδρο γραμματέα και ταμία.

Με ανάμικτα συναισθήματα λοιπόν ξεκίνησαν από το σπίτι για το σχολείο τα δύο αδέρφια. Με χαρά και αγωνία η Ηλέκτρα, με βαριεστιμάρα και πλήξη ο Γιάννης.

Όταν έφτασαν στο σχολείο, μόλις είχε χτυπήσει το κουδούνι και τα παιδιά άρχισαν να μαζεύονται στο προαύλιο του σχολείου για την έπαρση της σημαίας και την πρωινή προσευχή. Στον χώρο όμως που ήταν οι δάσκαλοι επικρατούσε μία μικροαναστάτωση, και όλο κάτι συζητούσαν μεταξύ τους. Θα 'ναι για τις εκλογές, υπέθεσε η Ηλέκτρα.

Όταν λοιπόν τελείωσε η έπαρση της σημαίας και η προσευχή, πήρε θέση μπροστά στο μικρόφωνο ο διευθυντής του σχολείου και απευθυνόμενος στα παιδιά που ήταν παραταγμένα μπροστά του, είπε.

-Καλημέρα. Όπως γνωρίζετε, σήμερα θα ασκήσετε το εκλογικό σας δικαίωμα στο σχολείο.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Το κάθε τμήμα της πέμπτης και της έκτης τάξης, θα εκλέξει πρόεδρο γραμματέα και ταμία. Η όλη διαδικασία θα γίνει με την επίβλεψη των δασκάλων σας και γι' αυτό θα σας παρακαλούσα να κάνετε ότι ακριβώς σας λένε. Πριν όμως προχωρήσετε προς τις τάξεις σας, θα ήθελα να σας διαβάσω ένα γράμμα που ήρθε σήμερα το πρωί από την σχολική διοίκηση σχετικά με την σημερινή ημέρα που είναι αφιερωμένη παγκοσμίως στην ζωοφιλία. Ανοίγει λοιπόν ο διευθυντής ένα χαρτί που κρατούσε στο χέρι του και αρχίζει να διαβάζει.

«Αγαπητοί μαθητές.

Ολοένα και περισσότερο, γινόμαστε μάρτυρες, και δυστυχώς πολλές φορές πρωταγωνιστές, σε περιστατικά που δεν κοσμούν και τόσο την ανθρώπινη αξία.

Για να γίνουμε πιο κατανοητοί, μιλάμε για την σχέση μας με τα ζώα και πολύ περισσότερο για τα λεγόμενα κατοικίδια από τα οποία τα πιο δημοφιλή, τουλάχιστον στις μεγάλες πόλεις που ζούμε, είναι οι σκύλοι και οι γάτες.

Πολλοί από εμάς, καλυπτόμενοι από την ιδιότητα του ζωόφιλου εκπληρώνουμε κάποια προσωπική μας επιθυμία ή ευχαρίστηση με την απόκτηση ενός κατοικίδιου. Ετσι αρκετές φορές βλέπουμε σκύλους εγκλωβισμένους σε μπαλκόνια πολυκατοικιών ή μόνιμα δεμένους σε κάποια αυλή.

Θέλουμε να τονίσουμε ότι η απόκτηση ενός ζώου για κατοικίδιο και ειδικότερα ενός σκύλου είναι μία πάρα πολύ σοβαρή απόφαση η οποία πρέπει να παρθεί όχι μόνο για να καλύψει τις δικές μας ανάγκες για συντροφιά, ασφάλεια ή ευχαρίστηση, αλλά και τις ανάγκες του ζώου, για σωστή διατροφή, άσκηση υγεία και μία σωστή σχέση με την ανάδοχη οικογένεια. Πολλές φορές ζώα παραπιούνται στο έλεος της πόλης ή ενός δάσους, όταν κάποιοι συνειδητοποιούν ότι δεν μπορούν πιά να τα φροντίζουν. Αυτό είναι έγκλημα. Έγκλημα απέναντι σε αυτά τα ζώα, έγκλημα απέναντι στην ανθρώπινη αξιοπρέπεια. Και τέλος θα θέλαμε να θίξουμε το φαινόμενο της αφαίρεσης της ζωής ενός ζώου, από εμάς τους ανθρώπους επειδή το θεωρούμε ενοχλητικό ή επικίνδυνο. Η δηλητηριασμένη τροφή η λεγόμενη φόλα, στα σκυλιά είναι μία μέθοδος που δυστυχώς είναι διαδεδομένη. Είναι όμως πράξη δολοφονική, αντίθετη στην θρησκεία μας και στον πολιτισμό μας.

Είναι πράξη που προσβάλλει τόσο εμάς τους ίδιους, όσο και την δημόσια υγεία.

Μικρόβια και ασθένειες επικίνδυνες για τον άνθρωπό, μπορούν να ευδοκιμήσουν σε ένα δηλητηριασμένο πτώμα ενός ζώου στο δρόμο.

Πολύ περισσότερο δε απο την ίδια την δηλητηριασμένη τροφή η οποία είναι κίνδυνος για οποιονδήποτε άλλον έρθει σε επαφή μαζί της, κυρίως σε μικρά παιδιά που παίζουν

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

ανυποψίαστα στους δρόμους.

Όποιος νομίζει ότι ένα αδέσποτο ζώο δημιουργεί πρόβλημα ή είναι επικίνδυνο, μπορεί να απευθυνθεί στην εταιρία προστασίας ζώων.

Όποιος συνειδητοποιεί ότι δεν μπορεί να έχει στην κατοχή του ένα ζώο, μπορεί να απευθυνθεί στην εταιρία προστασίας ζώων ή σε άλλες φιλοζωικές εταιρίες. Τρόποι υπάρχουν πολλοί.

Γι' αυτό, με την ευκαιρία της σημερινής παγκόσμιας ημέρας για την ζωοφιλία, θέλουμε να σας περάσουμε το μήνυμα.

Προστατέψτε τα ζώα. Αγαπήστε τα.»

Ο διευθυντής τελείωσε τον λόγο, δίπλωσε το χαρτί το έβαλε στην τσέπη του, και στην συνέχεια, αφού ξερόβηξε λίγο ξαναέβαλε το στόμα του στο μικρόφωνο λέγοντας.

-Τώρα θα ήθελα να σας παρουσιάσω την κυρία Ιωάννα Χατζή, σύμβουλο της Σχολικής Διοίκησης που θα ήθελε να σας διηγηθεί μία δική της εμπειρία που είναι σχετική με την σημερινή παγκόσμια ημέρα της ζωοφιλίας.

Ο διευθυντής λοιπόν έκανε ένα βήμα στο πλάι, και την θέση στο μικρόφωνο πήρε η σύμβουλος της Σχολικής Διοίκησης.

Ο Γιάννης έμεινε με ανοικτό το στόμα, όταν είδε στο πρόσωπο της συμβούλου, την κυρία με τον σκύλο από το χθεσινό περιστατικό.

Ομοίως και ο Χάρης, ο οποίος όμως παρ' όλο που είχε ανοιχτό το στόμα, μπόρεσε να ψελλίσει ένα...

«Όχι ρε γαμώτο, τώρα την βάψαμε!»

Η κυρία σύμβουλος λοιπόν άρχισε να μιλάει και να λέει για τον σκύλο της, που πόσο πολύ τον αγαπούσε η οικογένεια της, και για την μεγάλη στεναχώρια της όταν ο σκύλος αυτός χάθηκε σε μία στιγμή αμέλειας, παρασυρόμενος από ένα άλλο σκυλί.

Έλεγε στην συνέχεια για τον αγώνα και τις προσπάθειες της να το βρει, τόσο μόνη της όσο και μέσω της εταιρίας προστασίας ζώων. Έλεγε χαρακτηριστικά, ότι αν κάποιος που το είχε δει, ειδοποιούσε την εταιρία προστασία ζώων, αυτό θα είχε σωθεί νωρίτερα. Αντί αυτού όμως το σκυλί το είχε χτυπήσει ένα αυτοκίνητο, είχε δαγκωθεί από άλλα σκυλιά που του είχαν επιτεθεί, είχε στερηθεί την τροφή και το νερό και είχε αγριέψει. Το σκυλί προσπαθούσε να προστατέψει τον εαυτό του την στιγμή που κάποιοι το χαρακτήρισαν επικίνδυνο, προσπαθώντας να του κάνουν κακό.

Εκεί όμως βρέθηκε ένα παιδί, που είχε την ωριμότητα, την εξυπνάδα και το θάρρος να αντιμετωπίσει ένα αγριεμένο σκυλί και να το σώσει από μία παρέα παιδιών με πέτρες και ξύλα στα χέρια.

Αυτά έλεγε η κυρία σύμβουλος και τελείωσε με την φράση,

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

«...Σίγουρα από αυτή την ιστορία έχετε βγάλει τα συμπεράσματα σας. Όμως εγώ δεν ήρθα εδώ μόνο για να σας πω την ιστορία ενός ζώου που γνώρισε την αγάπη και την έχθρα, την φιλία και τον πόνο. Ήρθα για να πω ένα μεγάλο ευχαριστώ στο παιδί που έσωσε τον σκύλο μου. Σε έναν συμμαθητή σας».

-Στον Γιάννη Γεωργίου!

-Ο οποίος απ' ό,τι με πληροφόρησαν, πετάχτηκε ο διευθυντής, έσωσε το σκυλί μέσα από τα χέρια μιας αγέλης βαρβάρων για τους οποίους δυστυχώς ή ευτυχώς δεν γνωρίζουμε αν ήταν μαθητές του σχολείου μας.»

Με το βλέμμα του ο διευθυντής έψαξε να βρει τον Γιάννη μες το πλήθος των παιδιών, και όταν τον είδε, του είπε από το μικρόφωνο.

-Γεωργίου μπορείς να έρθεις εδώ παιδί μου? Ο Γιάννης ξαφνιασμένος από όλη αυτή την εξέλιξη, έφτασε δίπλα στον διευθυντή ο οποίος αφού του είπε μπράβο, τον ρώτησε.

-Τα γνωρίζεις τα παιδιά Γεωργίου? Τα παιδιά από τα οποία έσωσες το σκυλί. Τα γνωρίζεις?

Ο Γιάννης με την άκρη του ματιού του έβλεπε τον Χάρη ο οποίος είχε γίνει κίτρινος σαν το λεμόνι και γυρίζοντας στον διευθυντή του είπε.

-Όχι κύριε, δεν τους γνωρίζω. Θα είναι από αλλού. Είναι αδύνατον παιδιά του σχολείου μας να έκαναν τέτοιο πράγμα.

Κανίδης Βασίλης

Η απάντηση του Γιάννη ικανοποίησε πάρα πολύ τον διευθυντή ο οποίος του έδωσε το χέρι του και του είπε.

-Εντάξει παιδί μου. Εύγε! Και γυρίζοντας στα παιδιά τους πρόσταξε.

-Στις τάξεις σας τώρα.

Τα παιδιά ξεχύθηκαν με το σύνηθες βουητό και τρέξιμο για τις τάξεις τους.

Η κυρία σύμβουλος, του έριξε ένα βλέμμα ευγνωμοσύνης και με ένα χαμόγελο στα χείλη, του έδωσε το χέρι της και του είπε.

-Σε ευχαριστώ και πάλι!

Ο Γιάννης, που όλο αυτό το συμβάν, είχε αναδείξει το πόσο ντροπαλός είναι, ανταπόδωσε την χειραψία και της είπε.

-Δεν έκανα τίποτα το σπουδαίο.

Και έφυγε και αυτός για την τάξη του. Κάποιοι συμμαθητές του, τον ρωτούσαν να μάθουν τι είχε συμβεί με λεπτομέρειες, κάποιοι άλλοι του έλεγαν μπράβο, και κάποιοι άλλοι, σαν τον Χάρη για παράδειγμα, προσπαθούσαν να τον αποφύγουν για ευνόητους λόγους.

Είχαν μπει όλοι στις τάξεις τους.

Στην τάξη του Γιώργου επικρατούσε μια περίεργη ησυχία, μέχρι που μπήκε η δασκάλα τους η οποία με δυνατή φωνή προανήγγειλε την δραστηριότητα της ημέρας, καθώς έμπαινε στην τάξη.

-Καλημέρα σας. Εκλογές αγαπητά μου παιδιά.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Σήμερα θα κάνουμε εκλογές και ελπίζω να είσαστε έτοιμοι.

Την διαδικασία νομίζω ότι την θυμάστε από πέρυσι. Θα ξεκινήσω όμως από την αρχή. Θα πρέπει, πριν αρχίσουμε τις εκλογές να εκλέξουμε μία εφορευτική επιτροπή. Αυτή η επιτροπή μαζί με εμένα, θα βοηθήσει στην σωστή διεξαγωγή των εκλογών. Λοιπόν ποιοι προσφέρονται?

Από όλα τα παιδιά της τάξης σήκωσε το χέρι της μόνο η Σοφία.

-Η Σοφία λοιπόν, είπε η δασκάλα με ένα χαμόγελο, και την κάλεσε στον πίνακα.

-Χρειαζόμαστε άλλον έναν. Έχουμε άλλον εθελοντή?

Κανείς όμως δεν κουνήθηκε από την τάξη και έτσι η κυρία επέλεξε τον Γιάννη που με βαριά καρδιά σηκώθηκε και αυτός στον πίνακα.

-Ωραία λοιπόν. Είπε η κυρία.

Έχουμε την εφορευτική μας επιτροπή. Τώρα θα γνωρίσουμε και τους υποψήφιους. Τονίζω ότι μπορεί να βάλει υποψηφιότητα όποιος θέλει. Ακόμα και μέλος της εφορευτικής επιτροπής.

-Α,α, μη με κοιτάτε εμένα κυρία, την διέκοψε ο Γιάννης. Εγώ δεν βάζω υποψηφιότητα. Δεν θέλω.

-Τέλος πάντων, απαντάει η κυρία, όποιος θέλει να βάλει υποψηφιότητα να σηκώσει το χέρι του.

Ο πρώτος που σήκωσε το χέρι του ήταν ο Χάρης, έπειτα το σήκωσε και ο Γιώργος, στη συνέχεια η

Κανίδης Βασίλης

Μαρία η φίλη της Στέλλας, η Σοφία που ήταν στην εφορευτική επιτροπή και ο Στέφανος, το πιο ντροπαλό παιδί της τάξης, πράγμα που προξένησε εντύπωση σε όλους.

-Εντάξει. Είπε η κυρία. Αφού έχουμε τους υποψήφιους, παρακαλώ Γιάννη, να γράψεις τα ονόματα τους στον πίνακα, το ένα κάτω από το άλλο.

Εσείς παιδιά, βγάλτε μια κόλα χαρτί, γράψτε το όνομα του υποψηφίου που επιλέγετε, έπειτα διπλώστε το και κρατήστε το μπροστά σας. Στην συνέχεια, όταν θα σας πω εγώ, θα σηκώνεται ένας ένας και θα το ρίχνει διπλωμένο όπως το 'χει μέσα σε αυτό το καλάθι.

Στο τέλος ο Γιάννης θα βγάζει ένα, ένα τα ψηφοδέλτια, θα διαβάζει το όνομα του υποψηφίου και η Σοφία θα βάζει έναν σταυρό δίπλα στο αντίστοιχο όνομα που είναι γραμμένο στον πίνακα.

Υπάρχει καμία απορία?

-Όχι κυρία! Φώναξαν όλα τα παιδιά με μία φωνή.

-Ωραία λοιπόν ξεκινάμε. Βγάλτε μία κόλλα χαρτί και γράψτε επάνω, το όνομα του συμμαθητή σας που προτιμάτε.

Τα παιδιά ακολούθησαν τις οδηγίες της δασκάλας μέσα σε μία ασυνήθιστη τάξη και ησυχία. Αυτό παραξένεψε λίγο τον Γιάννη που περίμενε η διαδικασία αυτή να γίνει μέσω φασαρίας, αστείων, τσακωμών, τιμωριών κλπ. Όμως όλα

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

κύλησαν ομαλά και τα παιδιά έπειτα από το πρόσταγμα της δασκάλας σηκώνονταν ένα ένα με την σειρά και άφηναν την ψήφο τους στο καλάθι.

Τελευταίοι ψήφισαν οι Γιάννης και Σοφία που ήταν στην εφορευτική επιτροπή.

-Πολύ καλά λοιπόν. Η πρώτη διαδικασία τελείωσε, είπε η κυρία στα παιδιά και πρέπει να ομολογήσω ότι με εξέπληξε ευχάριστα η τάξη με την οποία έγινε. Για να δούμε λοιπόν τι αποφασίσατε. Άρχισε Γιάννη να βγάζεις τους ψήφους.

Ο Γιάννης τραβάει από το καλάθι τον πρώτο ψήφο και δοκιμάζει μια έκπληξη.

-Κυρία εδώ λέει το όνομά μου. Πρέπει να έγινε κάποιο λάθος, εγώ δεν είμαι υποψήφιος.

-Ναι? Για να δω, λέει η κυρία και παίρνει την ψήφο στα χέρια της για να την κοιτάξει.

-Μάλλον κάποιος συμμαθητής σου θα σου έκανε πλάκα. Κρίμα γιατί νόμιζα ότι όλα μέχρι τώρα είχαν γίνει με περισσή ωριμότητα. Ας συνεχίσουμε όμως. Αυτό θα το θεωρήσουμε άκυρο. Τράβα Γιάννη το επόμενο.

Ο Γιάννης τραβάει την επόμενη ψήφο, και διαβάζει το όνομα της Σοφίας. Μάλιστα αναγνώρισε και τα γράμματα. Ήταν τα δικά του. Η Σοφία έτσι, έβαλε ένα σταυρό δίπλα στο όνομα της.

Στην συνέχεια ο Γιάννης βγάζει άλλο ένα ψηφοδέλτιο που είχε γραμμένο πάλι το όνομά του. Με ένα μειδίαμα στα χείλη του το είπε.

Κανίδης Βασίλης

-Γιάννης Γεωργίου. Κυρία, εδώ η πλάκα συνεχίζεται...

Φανερά ενοχλημένη η δασκάλα, πήρε στα χέρια της και αυτό το ψηφοδέλτιο λέγοντας στον Γιάννη.

-Και αυτό άκυρο είναι. Συνέχισε.

-Χάρης Πλατής.

Η Σοφία βάζει αμέσως ένα σταυρό δίπλα στο όνομα του και περιμένει να ακούσει το επόμενο όνομα που είναι....

-Γιάννης Γεωργίου!

Ο Γιάννης που τα είχε εμφανώς χαμένα, είπε στην δασκάλα του με ένα ντροπαλό χαμόγελο.

-Κυρία, δεν ξέρω τι να πω. Σας διαβεβαιώ ότι δεν έχω σχέση με αυτό.

Η δασκάλα κατεβαίνει από την έδρα και πηγαίνει στο καλάθι που ήταν οι ψήφοι.

-Για να δω λέει.

Βάζει το χέρι της στο καλάθι και αρχίζει να βγάζει και να ξεδιπλώνει τα χαρτιά με τις ψήφους.

Γιάννης Γεωργίου, Γιάννης Γεωργίου, Γιάννης Γεωργίου, όλα σχεδόν τα χαρτιά είχαν το όνομα του Γιάννη.

Η δασκάλα τα είχε χάσει. Και ο Γιάννης επίσης.

-Πολύ καλά λοιπόν, είπε η δασκάλα πηγαίνοντας στην θέση της. Και αφού κάθεται στην έδρα, γυρίζει προς τα παιδιά και απευθυνόμενη στον Γιάννη, λέει.

-Πολλές φορές Γιάννη, η επιθυμία μας μπορεί να μην είναι η ίδια με του συνόλου. Όμως,

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Ίσως όχι πάντα, αλλά κάποιες φορές θα πρέπει να ακούμε και τις φωνές των γύρω μας.

Η τάξη είναι σαφές ότι έχει αποφασίσει ποιόν θέλει για πρόεδρο. Εσύ τι λες?

-Μα έτσι όπως ήρθαν τα πράγματα μπορώ να πω τίποτα άλλο κυρία?

Ταυτόχρονα τα παιδιά σηκώθηκαν από τις θέσεις τους και ξέσπασαν σε χειροκροτήματα, φωνάζοντας «Ζήτω! Ζήτω!» και «Γιάννης!», «Γιάννης»!

Η κύρια συνέταξε το χαρτί των πρακτικών, και η τάξη του Γιάννη ήταν η πρώτη που τελείωσε, με πρόεδρο που μάλιστα, δεν είχε βάλει καν υποψηφιότητα.

Στο προαύλιο μετά από λίγη ώρα ο Γιάννης συνάντησε και την Ηλέκτρα η οποία τον πληροφόρησε ότι είχε βγει δεύτερη με έναν ψήφο διαφορά από τον πρώτο, αλλά παρόλα αυτά ήταν ευχαριστημένη και χαρούμενη.

Ο Γιάννης τότε την συμβούλεψε του χρόνου να μην βάλει καθόλου υποψηφιότητα, γιατί έτσι έχει πιθανότητα να βγει πρόεδρος, εξηγώντας της την ιστορία του.

Όπως είναι εύκολο να καταλάβει κανείς τα παιδιά γύρισαν στο σπίτι τους πάρα πολύ χαρούμενα, ειδικά ο Γιάννης που έφυγε το πρωί απλός μαθητής και γύρισε το μεσημέρι ...πρόεδρος! Η χαρά τους όμως με τα γεγονότα της ημέρας, δεν μπορούσε να επισκιάσει την αγωνία που είχαν

Κανίδης Βασίλης

για την εξέλιξη της παράλληλης ζωής που ζούσαν τις τελευταίες μέρες.

Αφού συζήτησαν λίγο μεταξύ τους, έπεσαν για ύπνο, περιμένοντας την 4 και ποιος ξέρει, ίσως την τελευταία (?) μεταφορά.

4^η Μεταφορά

Η ΜΑΧΗ

Όταν κατάλαβαν ότι είχαν μεταφερθεί για άλλη μία φορά, από την γλυκιά αγκαλιά του ύπνου και την ασφάλεια και σιγουριά του σπιτιού τους, στον παραγμένο πλανήτη Ώρα, είδαν ότι βρίσκονταν στο πεδίο της μάχης, στο σημείο όπου τους διέκοψε το πρωινό ξύπνημα τους.

Μπροστά από τους Tik, ήταν καβάλα σε ένα αρματωμένα Τούνς ο βασιλιάς Άλφα και ο στρατηγός Αναμπουμπούλας.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Μπροστά από τους Τάκ στέκονταν ο βασιλιάς Ωμέγα και ο στρατηγός Ωρίων και αυτοί καβάλα σε πολεμικά ντυμένα Τούνς.

Οι βασιλιάδες και οι στρατηγοί, προχώρησαν μπροστά και συναντήθηκαν στην μέση του πεδίου της μάχης.

-Πολύ καιρό είχαμε να σε δούμε βασιλιά Ωμέγα, του είπε ο βασιλιάς Άλφα.

-Ναι, και μάλλον θα είναι και η τελευταία σας απάντηση ο βασιλιάς Ωμέγα και συνέχισε.

-Το ήξερα, ότι ακόμα και μετά από πολλά χρόνια, ο Χρόνος θα σας εγκατέλειπε, γιατί δεν μπορούσε να αντέξει την αδικία που έγινε τότε.

-Ο Χρόνος? Μας εγκατέλειψε? Χα!

πετάχτηκε με στόμφο ο στρατηγός Αναμπουμπούλας.

Δεν λες καλύτερα ότι τον απηγάγατε και τον φυλακίσατε! Αλλά μετά από την σημερινή μάχη και αφού σας εξαφανίσουμε από μπροστά μας θα χτενίσουμε όλο τον πλανήτη και θα τον βρούμε.

-Πολλά λόγια λες στρατηγέ

Αναμπουμπούλα, ανταπάντησε ο στρατηγός Ωρίων. Καλά λένε ότι όλη σου την ανδρεία την εξαντλείς στα λόγια, αλλά στην μάχη είσαι δειλός. Ο Αναμπουμπούλας τράβηξε το σπαθί του και κινήθηκε απειλητικά προς τον Ωρίων, φωνάζοντας.

-Τώρα θα πεθάνεις.

-Σταματήστε! Φώναξαν οι βασιλιάδες.

-Δεν νομίζω ότι ήρθαμε εδώ για να τσακωθούν οι στρατηγοί μας. Έτσι δεν είναι Ωμέγα?

-Έτσι είναι Άλφα. Έτσι! Είπε ο Ωμέγα, και αποκρινόμενος στον Ωρίων του είπε.

-Τέρμα τα λόγια. Πάμε πίσω στον στρατό μας να ετοιμασθούμε για επίθεση.

-Ετοιμάσου να πεθάνεις Άλφα!!!
Είπε ο Ωμέγα και άρχισε να καλπάζει προς τον στρατό του.

-Δεν πεθαίνουμε Ωμέγα!! Το ξέχασες?

-Ε τότε, ...να πονέσεις πολύ!!

Οι δύο βασιλιάδες με τους στρατηγούς τους στο πλάι και με τον στρατό τους από πίσω, παρατάχτηκαν ο ένας απέναντι από τον άλλον. Ο βασιλιάς Άλφα, γύρισε και είπε στον στρατηγό του.

-Ας τελειώνουμε με αυτό. Φωνάξτε τα παιδιά. Μόλις οι Τάκ δουν ότι μαζί μας έχουμε τους εκλεκτούς, τότε θα διαλύσουν σαν φοβισμένα κοτόπουλα.

-Φώναξε τους και βάλ' τους αρματωμένους μπροστά, να τους δουν όλοι!

-Αμέσως βασιλιά μου. Απάντησε ο Αναμπουμπούλας.

- Φέρτε τους εκλεκτούς! Φώναξε ο Αναμπουμπούλας με όση δύναμη είχε, έτσι ώστε να τον ακούσουν οι Τάκ από απέναντι. Οι Τίκ άρχισαν όλοι μαζί να χτυπάνε κάτω τα όπλα τους και να φωνάζουν ρυθμικά.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

«Οι εκλεκτοί, οι εκλεκτοί, ασάλι και φωτιά, σαν τα βουνά ψηλοί!»

Όμως αντί για τα παιδιά, εμφανίστηκε ο Αφού, και είπε στον στρατηγό με το κεφάλι σκυφτό και τρεμάμενη φωνή.

-Στρατηγέ μου τα παιδιά δεν είναι εδώ.

Έφυγαν χτες τα ξημερώματα και δεν έχουν γυρίσει ακόμη.

-Έφυγαν? Και που πήγαν?

-Στην σπηλιά του σκότους! Έμαθαν ότι οι Τάκ έκρυβαν εκεί ένα τρομερό όπλο και πήγαν να το καταστρέψουν.

-Στην σπηλιά του σκότους? Αλίμονο! Κανείς δεν επιστρέφει από εκεί.

Ανάθεμα σε Αφού! Γιατί τους άφησες?

Αφού σου είπα να τους προσέχεις.

Πρέπει τώρα να πάμε εκεί με όλο τον στρατό μας.

Όμως, πρώτα πρέπει να περάσουμε πάνω από τους Τάκ.

-Επίθεση!

Φώναξε ο Αναμπουμπούλας, κραδαινοντας το σπαθί του προς την μεριά του εχθρού και χτυπώντας το Τούν του δυνατά με τα δυο του πόδια.

-Επίθεση!

Φώναξε και ο Ωρίων και οι δύο στρατοί άρχισαν να τρέχουν με αλαλαγμούς προς την τελική σύγκρουση.

Τότε συνέβει πάλι κάτι το αναπάντεχο.

Ξαφνικά ο ουρανός αρχίζει να σκοτεινιάζει. Σκούρα σύννεφα άρχισαν να ανακατεύονται μεταξύ τους, ακριβώς πάνω από το σημείο της μάχης το οποίο άρχιζε να γίνεται θωλό. Οι δύο στρατοί άρχισαν να ελαττώνουν το τρέξιμο τους σταδιακά και να έχουν την προσοχή τους στον ουρανό, ώσπου μια φοβερή αστραπή συνοδευόμενη με έναν τρομερό ήχο, φώτισε το πεδίο της μάχης δίνοντας στους δύο στρατούς ένα απίστευτο θέαμα

Ο ουρανός σκίστηκε στα δύο και μέσα σε μία εκτυφλωτική λάμψη, εμφανίστηκε από την σκοτεινιά ο Γιάννης, φορώντας μία αστραφτερή πανοπλία και κρατώντας ένα σπαθί στο ένα του χέρι καβάλα σε ένα ζέν, που ήταν αρματωμένο και αυτό με πανοπλία μαύρη που το έκανε να φαίνεται πολύ άγριο και βγάζοντας φωτιές από το στόμα, έκανε μια δυο βόλτες πάνω από τους πανικόβλητους Τάκ, και έπειτα προσγειώθηκε δίπλα στον βασιλιά Αλφα και τον στρατηγό Αναμπουμπούλα.

Οι Τάκ είχαν μείνει με το στόμα ανοιχτό.

Ο Γιάννης έκανε μερικά μέτρα μπροστά από τους άλλους και σηκώνοντας το σπαθί του προς τους Τάκ φώναξε.

-Είμαι ο εκλεκτός!

Ακούστε το καλά βρομερά και σιχαμένα πλάσματα. Η χρονοδίη με διάλεξε για να σας συντρίψω. Οι Τικ έχουν δίκιο. Δεν χωράτε και οι

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

δύο σε αυτόν τον πλανήτη. Γι' αυτό θα σας ξεπαστρέψουμε τώρα.

-Ναι, ναι!! Θάνατος, θάνατος! Φώναζαν ενθουσιασμένοι οι Τικ βλέποντας αυτήν την εξέλιξη.

Ο βασιλιάς Άλφα τον πλησίασε.

-Μπράβο παιδί μου! Καλά τα είπες, αλλά που είναι η αδελφή σου η Ηλέκτρα?

-Χάθηκε στην σπηλιά του σκότους.

Προσπάθησα να την βρω αλλά μάταια. Δεν μπόρεσα.

Όμως ξέχασε την τώρα. Έχουμε μάχη μπροστά μας. Φωνάξτε τους τοξότες!

Στείλτε όλα τα Τούν δεξιά και αριστερά.

Στην μέση θα μπουν οι πεζοί. Θα περιμένετε όλοι το σύνθημά μου και θα...

-Γιάννη, Γιάννη, περίμενε. Τον διακόπτει ο Άλφα. Έχουμε στρατηγό, το ξέχασες?

-Τώρα έχετε εμένα. Τον εκλεκτό. Μήπως εσύ ξέχασες αυτό? Απάντησε ο Γιάννης με ένα ύφος λίγο υπεροπτικό, κοιτώντας τον στρατηγό Αναμπουμπούλα.

-Υπάρχει καμιά αντίρρηση? Συνέχισε ο Γιάννης με ένα αυστηρό βλέμμα και στους δύο που δέν σήκωνε άλλη κουβέντα.

Ο βασιλιάς Άλφα και ο στρατηγός δεν άρθρωσαν λέξη.

-Ωραία! Συνέχισε ο Γιάννης να εκτελεστούν οι διαταγές μου και να είστε έτοιμοι για επίθεση.

Εκείνη την ώρα όμως ο ουρανός ξανασκοτεινίασε, βροντές και αστραπές δημιούργησαν πάλι έναν πανικό, και με τον ίδιο ακριβώς τρόπο μέσα από ένα λαμπερό σκίσιμο του μαύρου ουρανού εμφανίζεται αρματωμένη πάνω σε ένα Ζέν και η Ηλέκτρα.

Το Ζέν ήταν τυλιγμένο μέσα σε μία αστραφτερή ασημένια πανοπλία με μία περικεφαλαία και έμοιαζε με φλογοβόλο καθώς έβγαιναν τεράστιες φλόγες από το στόμα του. Η Ηλέκτρα φορούσε μία κατακόκκινη πανοπλία και στο χέρι της κρατούσε ένα δόρυ με χρυσή αιχμή.

Πραγματικά ήταν ένα χάρμα οφθαλμών.

Έκανε και εκείνη με την σειρά της ένα δυο γύρους πάνω από τους Τικ που είχαν πάθει ντελίριο ενθουσιασμού, όμως.....

Προς γενική κατάπληξη όλων, προσγειώνεται στην μεριά των Τάκ!

Οι Τάκ στέκουν αμίλητοι. Η Ηλέκτρα σιγά σιγά, παίρνει θέση μπροστά από τον βασιλιά Ωμέγα και τον στρατηγό Ωρίων και σηκώνοντας το δόρυ της ψηλά, φώναξε με όλη την δύναμη της ψυχής της.

-Είμαι η εκλεκτή!

Αυτή η αιώνια διαμάχη πρέπει να πάρει τέλος. Οι Τάκ έχουν δίκιο! Και η χρονοδίνη διάλεξε εμένα για να αποδώσω δικαιοσύνη. Πράγματι ο πλανήτης Ώρα δεν χωράει και τους δύο. Γι' αυτό το λόγο λοιπόν, εγώ θα σας εξαφανίσω.!

-Ναι, ναι! Ζήτω!! Ξέσπασαν σε κραυγές οι Τάκ οι οποίοι εκεί που έβλεπαν τα πάντα να

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

καταρρέουν μπροστά τους, άρχισαν με αυτή την τροπή των πραγμάτων να παίρνουν τα πάνω τους.

Η Ηλέκτρα, γυρνώντας στον βασιλιά Ωμέγα του λέει.

-Φαντάζομαι ότι δεν έχει κανείς αντίρρηση να πάρω την αρχηγία της μάχης. Έτσι δεν είναι? Ο Ωρίων πήγε να ανοίξει το στόμα του για να εκφράσει την αντίρρηση του, μα τον πρόλαβε ο βασιλιάς, λέγοντας.

-Όχι, όχι εκλεκτή. Εσύ θα μας οδηγήσεις στην νίκη.

-Ωραία. Απάντησε η Ηλέκτρα.

Ας τους περιμένουμε τώρα.

-Επίθεσηρηρη!! Ακούγεται από την αντίπερα μεριά, και ένα σύννεφο σκόνης άρχισε να σηκώνεται, καθώς οι Τικ άρχισαν την επίθεση με τα Τούν τα οποία Ιππευαν αρματωμένοι στρατιώτες.

-Μας επιτίθενται με τα Τούν! Φώναξε η Ηλέκτρα. Να έρθουν μπροστά οι μάγιστροι!

-Οι μάγιστροι? Φώναξε ο στρατηγός Ωρίων. Τι να κάνουν οι μάγιστροι? Μας επιτίθενται με το Ιππικό τους!

-Πάψε ανόητε κοντέ στρατηγέ! Είσαι εσύ ικανός να πεις στην εκλεκτή τι θα κάνει?

-Γρήγορα οι μάγιστροι μπροστά! Ξαναείπε η Ηλέκτρα και ευθύς αμέσως παρατάχτηκαν οι μάγιστροι μπροστά μπροστά στο πεδίο της μάχης.

-Λοιπόν γενναίοι μου μάγιστροι, θα αρχίσετε να τρέχετε καταπάνω τους χτυπώντας τις

κατσαρόλες και τις κουτάλες. Έτσι τα Τούν θα φοβηθούν και θα ρίξουν κάτω τους ιππείς. Όταν θα γίνει αυτό εσείς θα αρχίσετε να τους χτυπάτε με τις κουτάλες! Επίθεση!! Επίθεση τώρα!!!

Οι καημένοι οι μάγειροι άρχισαν να τρέχουν καταπάνω στους επερχόμενους ιππείς χτυπώντας τις κουτάλες και τις κατσαρόλες κάνοντας θόρυβο. Αλίμονο όμως. Τα Τούν πέρασαν από πάνω τους και τους ποδοπάτησαν σαν μυρμήγκια.

«Ζήτω!! Ζήτω!! Νικάμε νικάμε, φώναζαν ενθουσιασμένοι οι Τίκ, βλέποντας την εξέλιξη αυτή».

Βγαίνοντας μπροστά ο Γιάννης, ρίχνει ένα γεμάτο υπερηφάνεια βλέμμα στον βασιλιά Αλφα και του λέει.

-Νικάω. Τώρα θα τους σπάσω και το ηθικό και τελειώνουμε.

Στέλνει σήμα στους ιππείς να σταματήσουν εκατό μέτρα πριν από τους Τάκ και να αρχίσουν να τους κοροϊδεύουν, δείχνοντας τους,... τους πισινούς τους. Οι ιππείς Τίκ λοιπόν κατέβηκαν από τα Τούν τους και γυρίζοντας τα οπίσθια τους στους εχθρούς, άρχισαν να τους τα κουνάνε και να κοροϊδεύουν. Να να, να ναα, ναα!!!

-Γρήγορα οι τοξότες μπροστά φώναξε η Ηλέκτρα. Οι τοξότες έτρεξαν και....

-Ρίχτε τους!!

Τα βέλη άρχισαν να πέφτουν βροχή και να καρφώνονται πάνω στους πισινούς των Τίκ οι

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

οποίοι σφραδάζοντας από τον πόνο άρχισαν να τρέχουν πίσω, όπως και οι ποδοπατημένοι από τα τούν μάγειροι των Τάκ.

Στο κάθε στρατόπεδο επικρατούσε πανικός. Ο Στρατηγός Ωρίων στους Τάκ ωρυόταν και φώναζε.

-Μα είναι δυνατόν να στέλνει μάγειρους εναντίων του ιππικού? Είναι ανήκουστο!
Ο Αναμπουμπούλας από την άλλη φώναζε κι αυτός.

-Μα εκεί που νικούσαμε τους σταμάτησε και τους έβαλε να κουνάνε τους πισινούς τους?
Έχουμε τρελαθεί τελείως?

-Τολμάτε να αμφισβητείτε τον εκλεκτό?

-Τολμάτε να αμφισβητείτε την εκλεκτή?

Ακούστηκαν σχεδόν ταυτόχρονα οι φωνές του Γιάννη και της Ηλέκτρας στο κάθε στρατόπεδο.

-Συλλάβετε τους αμέσως.

Την ίδια στιγμή στρατιώτες Τικ και Τάκ συλλάμβαναν τους στρατηγούς τους και τους οδηγούσαν στην φυλακή.

Οι μάχες συνεχίζονταν για μέρες. Ο Γιάννης και η Ηλέκτρα είχαν στήσει από ένα αρχηγείο στο κάθε στρατόπεδο στο οποίο είχαν όλες τις ανέσεις και όλα τα καλά. Δροσιά, αναπαυτικά καθίσματα, τα καλύτερα φαγητά και τους ωραιότερους χυμούς και από εκεί έδιναν διαταγές, αγνοώντας τους πάντες.

Έδιναν διαταγές να επιτεθούν εναντίων ροπαλοφόρων με σαπουνόφουσκες, τάχα μου

να τους τυφλώσουν, ή να αμυνθούν εναντίων ξιφομάχων φορώντας μάσκες και χορεύοντας μπροστά τους για να τους φοβίσουν. Και πάντα όταν κάποιος από τους δύο στρατούς αποκτούσε ένα προβάδισμα ερχόταν μία αλλοπρόσαλλη διαταγή και έφερνε τα πάνω κάτω. Αυτή η κατάσταση διαρκούσε μέρες. Ο Γιάννης και η Ηλέκτρα περνούσαν ζωή κι κότα, και οι καημένοι οι Τίκ και οι Τάκ κόντευαν να αποδεκατιστούν. Ώσπου μία μέρα σε κάποια διαταγή της Ηλέκτρας να επιτεθούν οι Τάκ στα βόρεια τείχη των Τίκ πετώντας μαρμελάδα με σκοπό να διαβρωθούν τα τείχη και να πέσουν, άκουσε από τους στρατιώτες που ήταν σχεδόν λιπόθυμοι από την κούραση και τις κακουχίες να λένε.....

«Δεν μπορούμε άλλο, δεν μπορούμε!»

-Τι? Ακουσαν καλά τα αφτιά μου?

Η Ηλέκτρα ήταν θυμωμένη τόσο πολύ που θαρρούσες ότι τα μάτια της έβγαζαν σπίθες.

-Ανίκανοι νάνοι! Τεμπέληδες στρατιώτες της μίας σπιθαμής, τι πάει να πει δεν μπορείτε? Τσακιστείτε αμέσως.

Ο βασιλιάς Ωμέγα, προσβεβλημένος βαριά από την αντίδραση της Ηλέκτρας προσπάθησε να δικαιολογήσει τους στρατιώτες του.

-Έχουν δίκιο. Δεν μπορούν άλλο, έχουν διαλυθεί! Νομίζω ότι πρέπει να φύγουμε.

-Να φύγουμε? Ούτε που να το σκέφτεσαι!

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Θα μας καταλάβουν και θα έρθουν ξωπίσω μας και θα μας αποτελειώσουν. Θα αφανιστεί ο στρατός μας.

Πρέπει να ζητήσουμε ανακωχή.

Μάζεψε τον στρατό και έλα μαζί μου.

Έτσι η Ηλέκτρα άρχισε να προχωράει προς τους Τικ μαζί με τον Βασιλιά Ωμέγα, κρατώντας ένα κοντάρι στο οποίο αντί για λευκή σημαία είχε δέσει το εσώρουχο του βασιλιά Ωμέγα φέρνοντας τον έτσι σε ακόμα δυσκολότερη θέση.

Από πίσω ακολουθούσαν οι κατάκοποι και καταταλαιπωρημένοι Τάκ.

Ο Γιάννης από την άλλη, βλέποντας την αδελφή του να έρχεται με λευκή σημαία, (από μακριά δεν φαινόταν ότι είναι εσώρουχο) είπε στον βασιλιά Άλφα.

Φαίνεται ότι κάτι ζητούν. Ελάτε όλοι μαζί μου, φώναξε και άρχισε και αυτός να προχωράει προς το κέντρο του πεδίου της μάχης, μαζί με τον βασιλιά Άλφα και ακολουθούμενος από τους επίσης κατάκοπους και καταταλαιπωρημένους Τικ. Ανταμώνοντας στο κέντρο του πεδίου της μάχης, ο Γιάννης απευθυνόμενος στην Ηλέκτρα, της λέει.

-Στα μέρη μας η λευκή σημαία σημαίνει ότι παραδίνεστε. Στα δικά σας δεν ξέρω τι σημαίνει διότι υπάρχει και μία κιτρινίλα εκεί στην μέση, κάνοντας τους Τικ να ξεσπάσουν στα γέλια, και τον βασιλιά Ωμέγα να γίνει κόκκινος από την ντροπή του.

Η Ηλέκτρα ρίχνοντας μία υποτιμητική ματιά στον στρατό των Τικ απάντησε.

-Ηρθα να σου πω να κάνουμε μία ανακωχή γιατί μπορεί να είμαστε λίγο κουρασμένοι, αλλά από ότι βλέπω και εσείς δεν πάτε πίσω. Είστε έτοιμοι να καταρρεύσετε.

-Αυτό είναι αλήθεια. Παραδέχτηκε ο Γιάννης. Μάλλον αυτός ο αξιολύπητος, ηττοπαθής, στρατός των κατρουλιάρηδων νάνων, δεν με βοηθάει όσο πρέπει για να σε νικήσω, αλλά δεν το βάζω κάτω. Θα συνεχίσω ακόμα κι αν δεν μείνει κανένας από δαύτους!

-Κάνε ότι νομίζεις, ανταπάντησε η Ηλέκτρα. Εγώ θα σε νικήσω. Αλλά γιατί νομίζεις ότι εσύ είσαι σε χειρότερη θέση?

Οι δικοί μου τι είναι? Ίδια φάρα με τους δικούς σου είναι. Τι, επειδή οι μόνι λέγονται Τικ και οι δέ λέγονται Τάκ? Ίδιοι κι απαράλαχτοι είναι.

Λες εγώ να έχω αξιόμαχο στρατό? Ένα μάτσο κοντοστούπηδες, ανίκανοι να καταλάβουν μία διαταγή είναι και έτοιμοι να τα κάνουν πάνω τους όταν βλέπουν τον αντίπαλο στρατό. Εγώ όμως δεν τα παρατώ. Θα σε νικήσω με ή χωρίς αυτούς τους χαμένους.

-Ε, όχι!!

Ακουστήκε βροντερή η φωνή του βασιλιά Άλφα. Πρωτόγνωρα δυνατή, σαν να είχε συμβεί κάτι ξαφνικό και να είχε πάρει δύναμη μονομιάς.

-Όχι άλλες προσβολές! Μας βρίζετε, μας υποτιμάτε, μας διαλύσατε σε αυτές τις απίστευτα

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

γελοίες μάχες που μας βάλατε να κάνουμε. Γιατί? Για το καπρίτσιο σας.

Μας συμπεριφέρεστε σαν να είμαστε δούλοι σας, σαν να είστε ανώτεροι από μας, Γιατί? Γιατί νομίζετε ότι είστε ανώτεροι από μας? Συλλάβετε τον!

Είπε ο βασιλιάς Αλφα, και αμέσως οι Τικ συνέλαβαν τον Γιάννη.

-Ναι, σωστά! Φώναξε αμέσως και ο βασιλιάς Ωμέγα, συλλάβετε την κι αυτήν! Και αμέσως οι Τάκ συνέλαβαν την Ηλέκτρα.

-Αφήστε μας κατώτερα πλάσματα! Δεν ξέρετε τι κάνετε. Εμείς είμαστε οι εκλεκτοί! Δεν μπορείτε να μας φυλακίσετε. Το μόνο που μπορείτε να κάνετε είναι να πολεμάτε μεταξύ σας. Δεν μπορείτε να ζήσετε μαζί. Ο πλανήτης δεν σας χωράει και τους δύο, και μόνο με εμάς θα το καταφέρετε αυτό. Με εμάς, τους εκλεκτούς!

-Λάθος. Πήρε σειρά ο βασιλιάς Ωμέγα. Λάθος φίλη μου. Μπορούμε.

Μπορούμε να ζήσουμε μαζί, γιατί όπως πολύ σωστά είπες πριν, είμαστε ίδιοι.

Και απευθυνόμενος και στους Τικ και στους Τάκ, φώναξε με όλη την δύναμη της ψυχής του.

-Ναι αδέρφια! Έτσι είναι.

Και κρίμα που δεν το βλέπαμε τόσα χρόνια και αφήναμε να μας κυριεύει το μίσος, αντί να ζούμε μαζί, ειρηνικά και αδελφωμένα. Νομίζω ότι αυτός ο πόλεμος, μας δίδαξε ότι μπορούμε και ότι αυτό πρέπει να κάνουμε. Και για να δείτε ότι αυτό που

λέω το εννοώ, παραιτούμαι από βασιλιάς τώρα. Δεν υπάρχει βασίλειο με δύο βασιλιάδες. Ας είναι, ο Άλφα να βασιλέψει στους ενωμένους Τικ και Τάκ. Αμέσως ο βασιλιάς Άλφα, έκανε ένα βήμα μπροστά και πήρε τον λόγο.

-Ο Ωμέγα έχει δίκιο. Δεν γίνεται βασίλειο με δύο βασιλιάδες. Γι' αυτό και εγώ λέω ότι θα είμαι βασιλιάς για ένα χρόνο, και μετά θα παραχωρώ την θέση μου στον Ωμέγα που θα είναι βασιλιάς και αυτός για άλλο ένα χρόνο, και αυτό θα κάνουμε κάθε χρόνο.

«Ναι, ναι, ζήτηζ ζήτηζ!!» Αρχιζαν να φωνάζουν μαζί και οι Τικ και οι Τάκ, οι οποίοι είχαν αρχίσει και αγκαλιάζονταν μεταξύ τους.

Τέρμα ο πόλεμος! Ζήτηζ! Άκουγες από παντού χαρούμενες κραυγές, οι οποίες όμως ξαφνικά σταμάτησαν αμέσως όταν κάποιος από το πλήθος φώναξε.

-Και ο Χρόνος? Τι θα γίνει με τον Χρόνο? Απότομα οι πανηγυρισμοί σταμάτησαν. Μια παγομάρα απλώθηκε στο πλήθος και ο ένας κοιτούσε τον άλλον, σαστισμένος.

-Φαντάζομαι ότι τώρα θα τον φανερώσετε, είπε σχεδόν χαμογελαστός ο Ωμέγα στον Άλφα.

-Να τον φανερώσουμε? Εμείς νομίζαμε ότι τον είχατε κλέψει εσείς! Απάντησε ο Άλφα και τότε ήταν που η σαστιμάρα, αλλά κυρίως ο φόβος και η αγωνία καθρεφτιζόνταν στα μάτια όλων. Ωωωω...!! Ο Χρόνος έχει χαθεί στα αλήθεια. Αυτό είναι μεγάλο κακό! Άκουγες από στόμα σε στόμα.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

Τι θα κάνουμε τώρα? Αναρωτιόνταν ο Άλφα με τον Ωμέγα. Είμαστε καταδικασμένοι.

-Κι όμως. Υπάρχει λύση. Ακούστηκε η φωνή του Γιάννη.

-Πάψε εσύ. Τον σταματά με άγριο ύφος ο Άλφα. Εσύ και η αδελφή σου μας ξεγελάσατε. Προσπαθήσατε να μας καταστρέψετε και γι' αυτό θα τιμωρηθείτε!

-Άλφα, του απαντά ο Γιάννης με ήρεμο τόνο αυτή την φορά. Για κοίτα γύρω σου. Σου φαίνεται να είστε κατεστραμμένοι ή αναγεννημένοι? Κοίτα σου λέω γύρω σου! Πράγματι ο Άλφα κοίταξε γύρω του και έβλεπε τους Τίκ με τους Τάκ αγκαλιασμένους, χωρίς έχθρα πια, θέαμα που ούτε κι ο ίδιος θυμόταν αν ποτέ είχε δει. Εξακολουθώ να είμαι ο εκλεκτός Άλφα, μην το ξεχνάς, εγώ και η αδελφή μου ήρθαμε εδώ με μία αποστολή. Μας έφερε η χρονοδίνη. Έτσι δεν είναι?

-Εεε, ναι! Όμως.... Θα έπρεπε,..... Δεν ξέρω τι να πω, πήγες να μας καταστρέψεις, είπε κομπιάζοντας ο Άλφα.

-Αυτό ήταν μέρος του σχεδίου μας, είπε η Ηλέκτρα. Έπρεπε κάπως να σας κάνουμε να καταλάβετε ότι ήταν λάθος η έχθρα που είχατε τόσα χρόνια και από ότι βλέπω μάλλον τα καταφέραμε.

Γι' αυτό λοιπόν λύστε μας και μη μας κρατάτε άλλο φυλακισμένους.

-Μα η αποστολή σας ήταν να βρείτε τον κύριο Χρόνο, έτσι δεν είναι?

-Γνωρίζετε εσείς ποιος είναι ο σκοπός της αποστολής μας? Είπε ο Γιάννης με κάπως πιο αυστηρό ύφος αυτή τη φορά.

-Εεε, όχι, ξανακόμπιασε ο Άλφα. Είναι γνωστό ότι όταν η χρονοδίνη διαλέγει κάποιον, το σκοπό της επιλογής τον ξέρει μόνο ο κύριος Χρόνος. Όμως εμείς υποθέσαμε ότι επειδή ο κύριος Χρόνος είχε εξαφανιστεί,....

-Ε λοιπόν λάθος υποθέσατε. Και βγάλτε μου αμέσως αυτά τα σχοινιά από τα χέρια!

Ο Άλφα έκανε ένα νόημα με το κεφάλι του και αμέσως οι Τικ και οι Τάκ ελευθέρωσαν τα παιδιά. Ο Γιάννης λοιπόν που ήδη είχε αρχίσει και έπαιρνε πάλι τον ρόλο του αρχηγού, συνέχισε.

-Αφού λοιπόν κάναμε το πρώτο βήμα και συμφιλιωθήκατε οι δύο λαοί, ας προχωρήσουμε στο επόμενο. Ας δούμε τι πρόβλημα έχει το Γιό. Εμπρός λοιπόν για τον πύργο του ρολογιού!

-Εμπρός! Φώναξαν όλοι μαζί αναθαρρεμένοι.

Άρχισαν λοιπόν όλοι μαζί να προχωρούν προς το εσωτερικό της πόλης μέχρι που σταμάτησαν και άρχισαν να σηκώνουν το κεφάλι τους και να κοιτούν ψηλά.

Στεκόντουσαν μπροστά στο Γιό.

Ο πύργος του ρολογιού ορθώνονταν μπροστά τους μεγάλος και επιβλητικός, κρύβοντας μέσα

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

του όλους τους φόβους και τις αγωνίες των Τικ και των Τάκ.

-Φτάσαμε. Είπε ο Άλφα. Αλλά πώς θα μπούμε μέσα? Ο Αλλού δεν ανοίγει σε κανέναν. Αλλά και να άνοιγε, δεν ξέρω τι θα κάναμε μίας και κανείς δεν γνωρίζει πώς λειτουργεί το ρολόι.

-Αυτό θα το δούμε. Λέει ο Γιάννης. Χρειαζόμαστε κάποιον να σκαρφαλώσει μέχρι εκείνο το παράθυρο, να μπει μέσα και να κατέβει να μας ανοίξει την πόρτα.

-Θα το κάνω εγώ, είπε με αποφασιστικότητα η Ηλέκτρα. Το ξέρεις ότι στην αναρρίχηση είμαι δεν μου παραβγαίνει κανείς.

Η Ηλέκτρα τα τελευταία λόγια τα έλεγε ενώ ήδη είχε αρχίσει και έπιανε τον τοίχο. Το ύφος της δεν έδινε περιθώρια για συζήτηση πάνω σε αυτό το θέμα. Είχε ξεκινήσει ήδη την πολύ επιδέξια την δύσκολη ανάβαση έχοντας ανέβει δυο τρία μέτρα όταν άκουσε την φωνή του Γιάννη απο κάτω.

-ΟΚ, αλλά να προσέχεις.

Μέσα σε λίγα λεπτά αλλά με πολύ κόπο η Ηλέκτρα κατόρθωσε και έφτασε στο παράθυρο του πύργου, αλλά το βρήκε κλειστό.

-Έφτασα, αλλά πως να μπω, το παράθυρο είναι κλειστό. Φώναξε από πάνω η Ηλέκτρα, καθισμένη, σχεδόν κρεμασμένη από το περβάζι του παραθύρου.

-Σπάσ' το! Φώναξε ο Γιάννης από κάτω.

-Δεν μπορώ θα κοπώ!

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Κάντε πέρα ακούστηκε ο Αναμπουμπούλας ο οποίος έδενε μία πέτρα στην άκρη ενός βέλους.

Σηκώθηκε, εστίασε στο παράθυρο τέντωσε το τόξο του και φώναξε.

-Σκύψε Ηλέκτρα! Και τούφ εκσφενδόνισε το βέλος του που σφύριξε πάνω από το κεφάλι της Ηλέκτρας και χτύπησε με δύναμη στο παράθυρο σπάζοντας το.

Η Ηλέκτρα μπαίνει μέσα και αρχίζει να ψάχνει για την σκάλα που θα την οδηγούσε στην πόρτα της εισόδου.

Όμως εκεί που έψαχνε ακούει μία φωνή να τραγουδάει με ευθυμία.

Ποιος ζει στον πύργο του ρολογιού?

Ο Αλλού, μόνος του ζει ο Αλλού.

Ποιος κουμαντάρει τον χρόνο καλά?

Ο Αλλού, που μόνος του ζει. Ο Αλλού.

Ποίος είναι κίνδυνος και είναι μπελάς?

Ο Ωμέγα είναι κίνδυνος και όλοι οι Τάκ.

Και τι πρέπει να κάνεις για να ξεχνάς?

Κρασάκι να πίνεις και να μεθάς.

Η Ηλέκτρα κρύφτηκε πίσω από έναν τεράστιο καθρέφτη και βγάζοντας λίγο το κεφάλι της, ίσα ίσα για να βλέπει, έψαξε να βρει από πού ερχόταν αυτή η φωνή.

Βλέπει λοιπόν αριστερά της, μέσα από μία

μισάνοιχτη πόρτα δύο πόδια που ανεβοκατέβαιναν ρυθμικά.

Ήταν ολοφάνερο ότι κάποιος καθόταν σε μία κουνιστή καρέκλα. Ήταν επίσης ολοφάνερο ότι αυτό που κουνιόταν και τραγουδούσε, ήταν σκνίπα στο μεθύσι, αν κρίνουμε από το τραυλό φάλτσο τραγούδι του και από την μυρωδιά του κρασιού που έρχονταν από εκεί.

Στα δεξιά της η Ηλέκτρα είδε να ξεκινά μία περιστροφική σκάλα. Αυτή ήταν που έψαχνε. Ξεγλίστησε σαν το χέλι, και την κατέβηκε όσο πιο γρήγορα αλλά και αθόρυβα μπορούσε. Άνοιξε την πόρτα από μέσα, και οι πρώτοι που είδε απ' έξω ήταν ο Γιάννης ο Άλφα και ο Ωμέγα.

-Εντάξει τους είπε. Όλα καλά.

- Ο Αλλού? Την ρώτησε ο Άλφα. Είναι καλά?

-Καλά είναι. Δεν νομίζω να μπορεί να περπατήσει ευθεία, αλλά είναι καλά.

-Ο Άλφα χωρίς να πολυκαταλάβει τι του είπε η Ηλέκτρα, όρμησε με δύναμη μέσα στον πύργο και άρχισε να ανεβαίνει τα σκαλιά. Ο Ωμέγα τον ακολουθούσε. Ο Γιάννης μπήκε και αυτός αλλά έριξε ένα απορημένο βλέμμα στην Ηλέκτρα σχετικά με αυτό που είπε πριν. Η Ηλέκτρα του έκανε νεύμα να προχωρήσει και ερχόμενη από πίσω του, του εξήγησε.

-Τον είδα Γιάννη. Είναι τυφλα στο μεθύσι! Έτσι λοιπόν, ανέβηκαν όλοι επάνω, και ακολουθώντας τους φάλτσους ήχους που

Περιπέτεια στον πλανήτη Ώρα

έμοιαζαν με τραγούδι, έφτασαν στο δωμάτιο που ήταν ο Αλλού.

Το θέαμα που αντίκρισαν δεν το περίμεναν.
Ο Αλλού ήταν τώρα όρθιος και χόρευε ράπ!
Βέβαια με πολύ κόπο στέκονταν στα δυο του πόδια, αλλά έκανε κόλπα με τα χέρια του και τραγουδούσε.

-Καλημέρα Ώρα, σου μιλάει ο Αλλού!
Που είναι πρώτος και φευγάτος παντού.
Τους Τάκ θα διώξουμε από προσώπου γής,
Και 'γώ θα είμαι πανευτυχής!
Οι Τικ θα μείνουν μόνοι με εμένα αρχηγό,
Γιατί μόνο εγώ, ξέρω να δουλεύω το Γιό!
Γιο μέν. Γιό Γιό. Γιό Γιό, Γιό γιό.

-Αλλού! Ακούστηκε η φωνή του Άλφα, και ο τόνος της φωνής του μαρτυρούσε ότι κάθε άλλο παρά χαρούμενος ήταν.

-Ω, Χίκ! Βασιλιά Άλφα. Χίκ!
Τι ευχάριστη έκπληξη! Μα πώς κατάφερες και μπήκες μέσα? Χίκ!
Και καθώς είδε μαζί και τον βασιλιά Ωμέγα, αναφώνησε.

-Ω! Επιτέλους! Ο πόλεμος τελείωσε!
Νικήσαμε. Ζήτω! Και απ' ότι βλέπω έφερεις και αιχμάλωτο.
Ζήτω! Ζήτω! Χίκ!

-Ναι Αλλού, ο πόλεμος τελείωσε, και πράγματι υπάρχει και αιχμάλωτος, μόνο που δεν είναι αυτός που νομίζεις.

-Πιάστε τον! Φώναξε και αμέσως στρατιώτες τον περικύκλωσαν.

-Μα τι κάνεις βασιλιά? Πώς το λμάς? Είμαι ο φύλακας του Γιό, ο ρυθμιστής του χρόνου. Χίκ! Πρέπει να το καταλάβετε όλοι. Για να υπάρχει αρμονία στο σύμπαν χρειάζεστε εμένα, μόνο εμένα. Κανέναν άλλο. Και οι Τάκ πρέπει να αφανιστούν. Χίκ! Όλοι αυτοί που τόλμησαν να μας προσβάλουν, με πρώτο και καλύτερο αυτόν τον βέβηλο τον Ωμέγα, πρέπει να εξαφανιστούν. Χίκ!

-Εσύ θα εξαφανιστείς Αλλού. Είπε ο Άλφα. Προς το παρόν θα μπεις σε περιορισμό, και όταν ξεμεθύσεις θα σε περάσουμε από δίκη.

-Σε γελάσανε Άλφα. Και ποιος θα δουλέψει το Γιό?

Χωρίς την λειτουργία του ξέρετε όλοι πολύ καλά ότι χαλάει η ροή του χρόνου, η αρμονία του σύμπαντος και σύντομα θα έρθει η καταστροφή. Ξέχασες ότι εγώ το έφτιαξα και ότι μόνο εγώ μπορώ να το λειτουργώ.

-Μπορώ και εγώ!

Η φωνή που ακούστηκε, γνώριμη στα παιδιά, αντήχησε μέσα στον πύργο, σαν να ερχόταν από παντού.

Ξαφνικά, εμφανίστηκε από το πουθενά και τους πλησίασε με αργά βήματα αυτός που όλοι

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

έψαχναν. Αυτός για τον οποίο όλα αυτά είχαν ξεκινήσει.

Όλοι γύρισαν και είδαν τον κύριο Χρόνο.

-Ναι Αλλού, μπορώ να επιβλέπω εγώ το Γιό. Να είσαι σίγουρος, ότι δεν μου είναι και πολύ δύσκολο να ρυθμίζω και να ελέγχω τον χρόνο. Ειδικά από την στιγμή που εσύ, φάνηκες ανάξιος αυτής της αποστολής. Σκέφτομαι μάλιστα να εγκατασταθώ μόνιμα εδώ. Δεν θα είναι και άσχημα να μείνω μαζί με τους Τικ και τους Τάκ τώρα που είναι αδελφωμένοι.

Ζήτω, ζήτω!

Ξέσπασαν όλοι σε χαρούμενες κραυγές.

Ο Άλφα με τον Ωμέγα έσπευσαν να κάνουν ανακοινώσεις στο μαζεμένο πλήθος έξω από τον πύργο που έμοιαζε να έχει γιορτή, ο Αλλού έφευγε με συνοδεία στρατιωτών και μάλλον είχε ξεμεθύσει με όλα αυτά που είχαν συμβεί, και ο κύριος Χρόνος ρίχνοντας μια ματιά στα δωμάτια του πύργου, ρώτησε τον Γιάννη.

-Το Home Cinema που λες να το βάλω?

Ο Γιάννης σαν να μην άκουσε την ερώτηση του απάντησε.

-Και η σπηλιά?

Ο Χρόνος του χαμογέλασε και του έκλεισε το μάτι.

-Θα είναι το εξοχικό μου.

Έχεις ιδέα τι φασαριόζικα πλάσματα είναι αυτά?

Εκεί θα ξεκουράζομαι όποτε το έχω ανάγκη.

Απ' έξω ακούγονταν ο Άλφα να ανακοινώνει την νέα εποχή των Τικ Τάκ.

Έτσι θα ονομάζονται τώρα
Όλα θα αρχίζουν από τον Άλφα και θα
τελειώνουν στον Ωμέγα.
Όλα μοιάζουν πια να έχουν βρει τον ρυθμό τους
και να εξελίσσονται ιδανικά.
Ο Γιάννης έβλεπε από το παράθυρο του πύργου
του ρολογιού τους Τικ να γιορτάζουν μαζί με τους
Τάκ και ήταν απορροφημένος σε σκέψεις.
Σκεφτόταν ότι πράγματα τόσο απλά, όπως η
συνεργασία και η φιλική συμβίωση δύο λαών,
σχεδόν ίδιων, είχαν γίνει τόσο περίπλοκα, ότι για
κάποιους γελοίους λόγους προτιμούσαν να έχουν
πόλεμο αντί για ειρήνη και ότι χρειάστηκαν αυτά
τα πλάσματα να αντικρίσουν τον πόνο, την ήττα
και τον εξευτελισμό, για να καταλάβουν ότι δεν
τους χώριζε τίποτα. Και ότι ενωμένοι και
αγαπημένοι θα μπορούν να ζήσουν καλύτερα.
Αυτά σκεφτόταν ο Γιάννης ακουμπισμένος με
τους αγκώνες του στο παράθυρο του πύργου
του ρολογιού, όταν οι ζητωκραυγές του πλήθους
του απέσπασαν την προσοχή.
Ο Άλφα και ο Ωμέγα μαζί, καλούσαν τα παιδιά να
τους απονεύμουν το πιο τιμητικό μετάλλιο του
πλανήτη Ώρα.
Τον λεπτοδείκτη του ρολογιού του σύμπαντος!
Αυτό το μετάλλιο ήταν στρογγυλό και γύρω του
είχε χαραγμένα τα σύμβολα της ώρας των Τικ Τακ
και στο κέντρο του, ένας ανάγλυφος δείκτης,
έδειχνε κατακόρυφα επάνω, σε ένα σύμβολο που
έμοιαζε με ήλιο. Αυτό κρεμόταν σε μία δίχρωμη

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

κιτρινόμαυρη κορδέλα. Αυτό το μετάλλιο, δεν είχε απονεμηθεί ποτέ σε κανέναν.

Και τώρα όλοι με ανυπομονησία περίμεναν να δοθεί σε κάποιους που δεν ήταν καν από τον πλανήτη τους.

Καθώς ο Άλφα έβαζε το μετάλλιο στον Γιάννη και ο Ωμέγα στην Ηλέκτρα, τα παιδιά σήκωσαν το κεφάλι ψηλά βλέποντας τον κύριο Χρόνο από το παράθυρο του πύργου, να τους χαιρετά και να τους κλείνει το μάτι. Έπειτα χαιρέτησαν και αυτοί το μαζεμένο πλήθος που τους αποθέωνε, και τους ευχαρίστησαν.

-Ευχαριστούμε. Ευχαριστούμε.

Η ΑΝΤΑΜΟΙΒΗ

-Τι ευχαριστείς αγόρι μου? Καλημέρα.
Ένα γλυκό φιλί έκανε τον Γιάννη να ανοίξει τα μάτια του και να δει το πρόσωπο της μητέρας του σκυμμένης πάνω από το κρεβάτι του.

-Έλα υπναρά μου ξύπνα. Ωρα για σχολείο.
Πρέπει να έβλεπες όνειρο, γιατί έδινες κάτι ευχαριστίες. Ποιόν ευχαριστούσες?

Ο Γιάννης τρίβοντας τα μάτια του, και νιώθοντας πολύ κουρασμένος έκανε μία στροφή στο κρεβάτι του και χωρίς να ανοίξει τα μάτια του, απάντησε.

-Εσένα ευχαριστούσα μαμά, για τα κεφτεδάκια που έφτιαξες χτες.

-Σήκω βρε κατεργάρη, που ευχαριστούσες εμένα. Μακάρι, αλλά που τέτοια τύχη εγώ.

-Καλημέρα Ηλέκτρα!

Συνέχισε η μητέρα στο διπλανό δωμάτιο προσπαθώντας να τελειώσει την δύσκολη πρωινή αποστολή του ξυπνήματος.

-Εσύ ευχαρίστησες κανέναν?

-Καλημέρα μαμά, ακούστηκε σχεδόν κοιμισμένη η Ηλέκτρα.

Η μητέρα απομακρυνόταν από το δωμάτιο λέγοντας.

-Σηκωθείτε, πλυθείτε και μην ξεχάσετε τα δόντια σας. Ετοιμάστε την τσάντα σας, ντυθείτε και ελάτε για πρωινό.

Η Ηλέκτρα αγουροξυπνημένη ακόμα, μπήκε μέσα στο δωμάτιο του Γιάννη ο οποίος στριφογύρναγε ακόμα στο κρεβάτι του.

-Λοιπόν, τελείωσε! Του είπε.

Έχω την διαίσθηση ότι τελείωσε.

-Ναι και εγώ, είπε ο Γιάννης προσπαθώντας να σηκωθεί απο το κρεβάτι. Καθισμένος τώρα στο κρεβάτι του συνεχίζοντας να τρίβει τα μάτια του από την νύστα, ρωτάει την Ηλέκτρα.

Περιπέτεια στον πλανήτη Ωρα

-Εντέλει όλα αυτά τα ζήσαμε στα αλήθεια Ηλέκτρα, ή ήταν ένα όνειρο, ένα παιχνίδι της φαντασίας μας?

-Δεν ξέρω, του απάντησε. Αυτό που ξέρω είναι ότι πρέπει να ετοιμαστούμε γιατί θα αργήσουμε για το σχολείο.

-Ακόμα να σηκωθείτε? Ακούστηκε η φωνή του πατέρα.

-Ρε να μην σηκώνονται αυτά τα παιδιά!

Κάθε πρωί τα ίδια. Γερανό θέλουν...

Ο Γιάννης σηκώθηκε βαριεστημένα μονολογώντας κάτι για δράκους και φωτιές, όταν ξαναμπήκε τρέχοντας η Ηλέκτρα στο δωμάτιο του, κλείνοντας απότομα την πόρτα πίσω της.

Με το πρόσωπό της να λάμπει τα μάτια της να αστράφτουν από χαρά και με φωνή που έτρεμε απο την διέγερση του είπε.

-Αλήθεια ήταν Γιάννη. Αλήθεια!

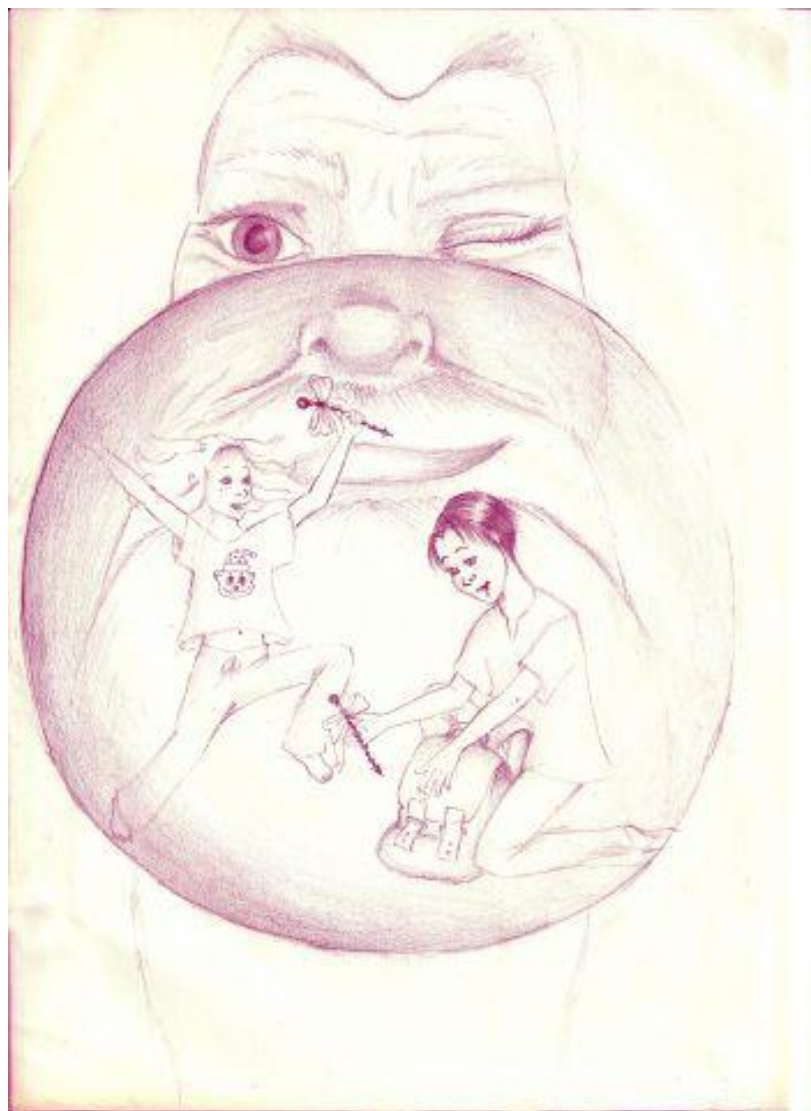
-Κοίταξε τώρα μέσα στην τσάντα σου.

Αναστατωμένος ο Γιάννης με την απότομη συμπεριφορά της Ηλέκτρας και έχοντας τα λίγο χαμένα, άνοιξε την τσάντα του, και άρχισε να ψάχνει προσεκτικά.

Ξαφνικά το ερευνητικό του ύφος άλλαξε και στα μάτια του έβλεπες, την έκπληξη, τον θαυμασμό αλλά και την αναστάτωση καθώς έβγαζε το χέρι του μέσα απο την τσάντα κρατώντας το μετάλιο με το λεπτοδείκτη του ρολογιού του σύμπαντος! Η Ηλέκτρα έκανε το χέρι της μπροστά κρατώντας και αυτή το δικό της!

Κανίδης Βασίλης

ΤΕΛΟΣ

Υ.Γ

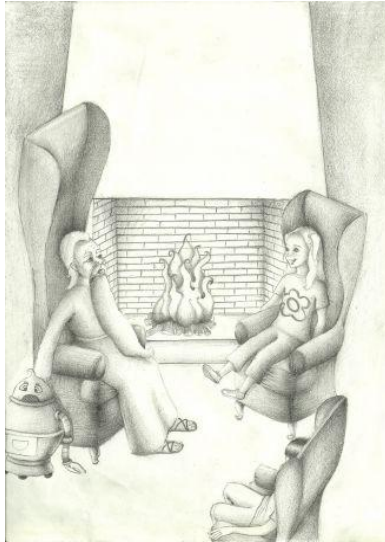
Αυτή ήταν η περιπέτεια του Γιάννη και της Ηλέκτρας στον πλανήτη Ώρα.

Και εγώ είμαι πολύ κουρασμένος από την διήγηση.

Ποιος είμαι?

Ίσως αν με βλέπατε, να με γνωρίζατε. Όμως δεν μπορείτε να με δείτε. Ούτε μπορείτε να δείτε αυτή την στιγμή το χαμόγελό μου κάτω από τα παχιά, λευκά μουστάκια μου. Όμως όπως σας είπα, είμαι κουρασμένος. Νομίζω ότι θα ήταν ότι έπρεπε λίγες μέρες διακοπών.

Λίγες μέρες στην σπηλιά του σκότους, ή την σπηλιά της ηρεμίας θα έλεγα εγώ...

Βασίλης Κανίδης

Η ΕΞΑΦΑΝΙΣΗ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

(Μια περιπέτεια στον πλανήτη ΩΡΑ)

Ο Γιάννης και η Ηλέκτρα είναι δύο παιδιά που ζούν σε μία συνοικία της Αθήνας.

Όλα στην ζωή τους κυλούν φυσιολογικά, όσπου μια μέρα γίνονται μάρτυρες ενός έντονου ουράνιου φαινομένου .

Από εκείνη την ημέρα η ζωή τους θα αλλάξει.

Την ημέρα θα ζούν όπως όλα τα παιδιά αντιμετωπίζοντας τις προκλήσεις της καθημερινότητας ενώ το βράδυ θα μεταμορφώνονται σε εξερευνητές, πολεμιστές και ήρωες. Σε έναν ξένο πλανήτη που ταλανίζεται απο μία διαμάχη που κρατάει χρόνια, ξαφνικά οι ηρώες μας βρίσκονται στην θέση των «εκλεκτών», με αποστολή να σώσουν τον πλανήτη απο την καταστροφή.

Η εξαφάνιση του χρόνου απο τον πλανήτη αυτό, θα τους μπλέξει σε απίστευτες περιπέτειες. Θα γνωρίσουν τους παράξενους κάτοικους του πλανήτη ΩΡΑ, θα δαμάσουν δράκους, θα οδηγήσουν στρατούς στην μάχη και θα δοκιμαστούν με δυνατές φιλίες.